

ปีที่ 1 ฉบับที่ 12 เดือนมีนาคม 2559 ISSN 2408-1795

MAGAZINE

NEW SILK ROAD

FREE

ทางสายไหมใหม่
เชื่อมทั่วโลก

สมเด็จพระเจ้าตากสิน

THREE KINGDOMS TOUR

วัดวาอาราม ในนครเจิ้งตู ตอนที่ 1

ARCHITECTURE STORY OF CHINA

อาคารพิพิธภัณฑ์แห่งชาติจีน

TRAVEL TIPS

ทำไมต้องชกเทียน ?

เปิดตัว Xinhua Thailand Channel (<http://th.news.cn>)

นายหนิง ฟุซุย เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย นายวิษณุ เครืองาม รองนายกรัฐมนตรี นายพินิจ จารุสมบัติ ประธานสภาวัฒนธรรมไทย-จีน และแขกผู้เกียรติร่วมงาน เปิดตัว Xinhua Thailand Channel ที่ โรงแรม บันยันทรี กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2559 ที่ผ่านมา โดย Xinhua Thailand Channel หรือ "th.xinhuanet.com" เป็นเว็บไซต์รายงานข่าวสารที่สำคัญของประเทศไทยทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม เป็นภาษาจีน ก่อตั้งขึ้นโดยสำนักข่าวซินหัวเมื่อปี 2015 เว็บไซต์นี้สร้างขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของชาวจีนในทางด้านข้อมูลข่าวสารของประเทศไทยและเพื่อผลักดันการพัฒนาความสัมพันธ์ด้านต่าง ๆ ระหว่างจีนไทย รวมไปถึงการรายงานข่าวการแลกเปลี่ยนระหว่างจีนและไทยในด้านธุรกิจการค้า สังคม วัฒนธรรม และใช้เป็นเวทีที่พร้อมจะให้แบ่งปันข้อมูลทางด้านการค้า การท่องเที่ยว การบันเทิงและการศึกษา

ปัจจุบันนี้ Xinhua Thailand Channel มีคอลัมน์หลักๆ ทั้งข่าวการเมือง เศรษฐกิจ อสังหาริมทรัพย์ การศึกษา สังคม วัฒนธรรม บันเทิง ท่องเที่ยว ของไทย และ มีคอลัมน์หน้าตาต่างแดน มังกร ประเทศไทยในสายตาของนักข่าวซินหัว รวมไปถึงข้อมูลล่าสุดของสถานทูตจีนประจำประเทศไทยเป็นต้น

ผู้ใช้หลักของเว็บไซต์นี้ได้แก่ชาวจีนที่นับร้อยล้านคน นักธุรกิจจีนที่ลงทุนในประเทศไทย นักศึกษาจีนที่ศึกษาเล่าเรียนที่ประเทศไทย ชาวจีนที่ทำงานในประเทศไทย ข้าราชการจีนที่ประจำประเทศไทย นักธุรกิจไทยที่ลงทุนในประเทศจีน คนไทยเชื้อสายจีน คนไทยที่ทำงานในเมืองจีน นักวิชาการจีนที่เกี่ยวข้องกับไทยศึกษา ชาวจีนโพ้นทะเลที่สนใจการลงทุนในทั้งจีนและไทย รวมไปถึงสื่อมวลชนที่คอยติดตามข่าวสารประเทศไทยเป็นต้น

EDITOR'S NOTE

วันชิงเม้ง ประเพณีไหว้บรรพบุรุษของชาวจีน ปี 2559 นี้ ตรงกับวันที่ 5 เมษายน นิตยสาร New Silk Road ฉบับที่ 12 ขอให้ความแจ่มใสรื่นรมย์ตามชื่อของคำว่า “ชิงเม้ง” จึงมีแต่ผู้อ่านทุกท่าน การไปร่วมรำลึกถึงบรรพบุรุษในช่วงเทศกาลนี้ ถือเป็น การแสดงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษ โดยมีอิทธิพลมาจากหลักขงจื้อที่กำนัลสั่งสอนเรื่องความกตัญญูเป็นสำคัญโดยคำสอนนี้ได้สืบทอดมายาวนานเป็นพันปีแล้ว ซึ่งประโยชน์ที่เห็นได้โดยตรงของการไปร่วมงานนี้ ก็คือ การได้พบปะกันของเหล่าลูกหลาน แลกเปลี่ยนสารทุกข์สุขดิบกัน อันก่อให้เกิดความสามัคคีกันต่อไป

นิตยสาร New Silk Road ฉบับที่ 12 ประจำเดือนมีนาคมนี้ เป็นช่วงก่อนเทศกาลชิงเม้ง จึงขอนำท่านผู้อ่านไปยัง สุสานสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช อำเภอดงไถ่ (แต่จิว-เจาโจว) มณฑลกว่างตุง ซึ่งถือเป็นสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราชของประชาชนชาวไทย หลายท่านอาจจะยังไม่ทราบว่ามีการปรับปรุงพระสุสานของพระองค์ท่านที่ประเทศจีนให้ดูสะอาด สวยงามขึ้นแล้วในปีที่ผ่านมา นอกจากนี้ในเล่มยังมีบทความใหม่ที่พาท่านไปรู้จักมณฑลออกเทียน หรือ ฉูเจี้ยน ซึ่งเป็นมณฑลชายฝั่งทะเลที่มีชาวจีนอพยพมาไทยในอดีตอย่างมากมาย ก่อนจากกันขอเรียนแจ้งว่าหากองค์กรหรือหน่วยงานใด ต้องการรับนิตยสารฟรี หรือ มีกิจกรรมต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวกับไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณณรรณี โทร. 081-811-5557

กอบกิจ ประดิษฐผลพานิช
บรรณาธิการ

นักรุกต่างชาติเชื่อมั่นศักยภาพตลาดอสังหาฯไทย เปิดตัวโครงการใหม่ “เมย์แฟร์ เพลส สุขุมวิท 50”

เมื่อวันที่ 22 มกราคมที่ผ่านมา นายถงหยูย โทนี่ ยี่ง กรรมการผู้บริหาร บริษัท ฟิททีเอฟ เรียลตี้ (2015) จำกัด ผู้พัฒนาอสังหาริมทรัพย์ชื่อดังแถวชานเมืองเปิดตัว “โครงการคอนโดมิเนียม “เมย์แฟร์ เพลส สุขุมวิท 50 (Mayfair Place Sukhumvit 50)” ซึ่งตั้งอยู่ในซอยสุขุมวิท 50 ใกล้รถไฟฟ้า BTS อ่อนนุช และแหล่งช้อปปิ้งต่างๆ โดยได้เปิดเผยว่า “ตนมั่นใจในตลาดอสังหาฯของไทยเพราะเล็งเห็นว่าไทยเป็นฮับของอาเซียนและยังมีศักยภาพในการลงทุนอีกมาก” ทั้งนี้โครงการ “เมย์แฟร์ เพลส สุขุมวิท 50” มีเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 3 ไร่ อาคารหลักมีทั้งหมด 2 อาคาร (สูง 14 และ 17 ชั้น) และมีอาคารส่วนกลาง สูง 8 ชั้นที่ใช้เป็นอาคารจอดรถ และ อาคารรวมสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น สระว่ายน้ำ ฟิตเนส สวนพักผ่อน สำหรับห้องเพื่อพักอาศัยมีทั้งหมด 353 ยูนิต ขนาดห้อง 40-50 ตารางเมตร (2 ห้องนอน / 1 ห้องน้ำ) และ 35 ตารางเมตร (1 ห้องนอน / 1 ห้องน้ำ) นอกจากนี้ยังมีจุดขายหลักคือ เน้นความโปร่งสบายด้วยฝ้าเพดานสูงถึง 3 เมตร รวมถึงใช้วัสดุก่อสร้างที่มีคุณภาพสูงเพิ่มความหรูหราและสะดวกสบายด้วย Smart Home Function อีกด้วย ผู้ที่สนใจสามารถแวะชมโครงการ ที่สำนักงานขายโครงการ เมย์แฟร์ เพลส สุขุมวิท 50 โทร. 02-331-8999 หรือ ชมวีวีวห้องตัวอย่างแบบเต็มๆ ได้ที่ www.mayfairplace50.com

เจ้าของ : บริษัท เคเค คอมมูนิเคชั่น จำกัด บรรณาธิการ : กอบกิจ ประดิษฐผลพานิช รองคณบดี และ หัวหน้าภาควิชาการสื่อสารการตลาด คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผู้ช่วยบรรณาธิการ : วิชา ประดิษฐผลพานิช ฝ่ายจัดการทั่วไป : ณกรณ์ วัฒนสิทธิ์อินทคุณ ออกแบบ : ณจักร วงษ์ชัย / นัฐธิชา เรืองโรจน์ พิมพ์ที่ : หจก.แสงเทียนการพิมพ์ ติดต่อ New Silk Road Magazine : บริษัท เคเค คอมมูนิเคชั่น จำกัด เลขที่ 4/9 ชั้นที่เอ็ม ซอยสุขุมวิท 99 ถนนสุขุมวิท แขวงบางจาก เขตพระโขนง กทม. 10260 โทร. 02-332-7376 อีเมล : kkcommu0@gmail.com
***หมายเหตุ นิตยสารเล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อส่งเสริมการศึกษา ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์แต่อย่างใด และ ขอขอบคุณภาพประกอบจากสำนักข่าวซินหัว

CONTENTS

06 CULTURAL TRIP

สุสานสมเด็จพระเจ้าตากสิน (แต่ฮ้วง) ในประเทศจีน

09 NEW SILK ROAD

จีนออกปากเชิญ AEC ขึ้นรถไฟด่วนสาย Silk Road

12 FOUR GREAT INVENTIONS

กระดาษ / ดินปืน สูดยอดถึงประดิษฐ์จากจีน

23

18 CHINA KNOWLEDGE

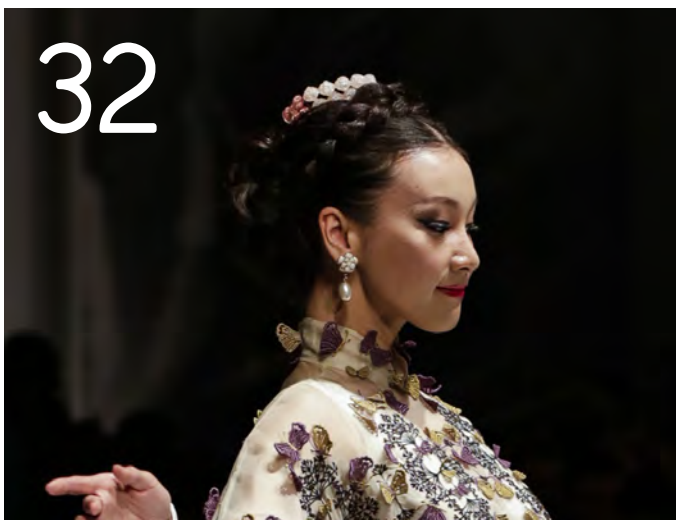
คัมภีร์ปรัมพาย คัมภีร์สามอักษร (三字经)

20 BAMBOO WOODS INSIDE CHOPSTICKS

มองตะเกียบ เห็นอารยธรรม

23 THREE KINGDOMS TOUR

วัดวาอาราม ในนครเฉิงตู ตอนที่ 1

26 CHINA UNDER PRESIDENT XI
“สี จิ้นผิง” The Governance of China

30 FROM OUR READERS
อย่ามัวแต่บ่นว่าโดนคนอื่นกินรวบ

32 THE LEGEND OF THE HEROES
รัก โลภ โกรธ หลง คือกิเลสที่เกาะกินจิตใจมนุษย์

36 ARCHITECTURE STORY OF CHINA
อาคารพิพิธภัณฑ์แห่งชาติจีน

44 EAST Meets WEST
อินทรีของ (อเมริกา) VS มังกรผงาด (จีน) ตอนที่ 2

50 TRAVEL TIPS
ทำไมต้องชกเกียน ?

54 DOCTOR KRUB
ไข่ม้วนในเลือดสูง เพชรฆาตเงียบ

ผู้ประกอบการไทยจับมือพันธมิตรจีน ปูทางร่วมมือกันทำธุรกิจความงามในจีน

บริษัท แพน ราชเทวี กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) ผู้นำตลาดคลินิกความงามและเวชสำอางของประเทศไทย และ Kunming Beitaini Biological Science & Technology Co., Ltd. ผู้นำตลาดคลินิกความงามและเวชสำอางจากประเทศจีน ร่วมลงนามเปิดตลาดทดลองใช้แนวทางการรักษาผิวด้วยโปรแกรม “7 Day Acne Program” และร่วมกันวางแผนเตรียมพัฒนาธุรกิจความงามร่วมกันระหว่างประเทศไทยและจีน เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2558 ที่ผ่านม ณ นครคุนหมิง มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน

เทศกาลอาเซียน @สวนสยาม

กรมประชาสัมพันธ์ ร่วมกับ สยามพาร์คซิตี้ สวนสยาม จัดงาน “เทศกาลอาเซียน” โดยเมื่อวันที่ 24 ธ.ค. ที่ผ่านมา หม่อมหลวงปนัดดา ดิศกุล รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ได้เดินทางมาเป็นประธานในพิธีเปิด ชมการแสดงบนเวที พร้อมเยี่ยมชมบูธต่างๆ และชมหุ่นโคมไฟจำลองแลนด์มาร์ค 10 ประเทศอาเซียน ภายในงานได้รับเกียรติจาก นางเมรี่ โจ เอ. เบอร์นาร์โด - อารากอน เอกอัครราชทูตแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ ประจำกรุงเทพฯ หม่อมหลวงปนัดดา ดิศกุล รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี คุณอภิรักษ์ จันทรังษี ท่านอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ดร.จรรยา ไชยศร รองอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ ท่านผู้หญิงรังสิมา หวังหลี ประธานสภาลูกเสือชาวบ้าน คุณจิรวรรณ ดิศกุล ณ อยุธยา รองประธานกรรมการบริหาร บ.ซีดีวอล์ค จำกัด นายโจฮัน อัคริม อาหมัด โรสลี สถานเอกอัครราชทูตมาเลเซีย ประจำกรุงเทพฯ คุณปานจิตร์ สันทัตถการ ผู้อำนวยการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย คุณสว่าง แก้วมณี ผู้ช่วยผู้อำนวยการเขตคันทันนายาว คุณวิบูลย์ เสรีชัยพร ผู้จัดการฝ่ายการตลาดตราไปรษณียากรไทย บริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด โดยลูกค้าทั่วไปสามารถร่วมกิจกรรมได้ฟรี อาทิ ถ่ายรูปเสตมป์ที่ระลึก, กิจกรรมตอบคำถามเกี่ยวกับอาเซียน, การสาธิตการทำอาหารอาเซียน และกิจกรรมที่น่าสนใจอีกมากมาย

หอการค้าไทย-จีนส่งมอบ ตำแหน่งให้ประธานคนใหม่

วันที่ 28 มกราคมศกนี้ หอการค้าไทย-จีนจัดงาน
เนื่องในโอกาสส่งมอบตำแหน่งประธานหอการค้า
ไทย-จีนคนใหม่ให้กับ นายจิตติ ตั้งสิทธิ์ภักดี ณ ห้อง
ประชุมหอการค้าไทย-จีน ชั้น 9 อาคารไทย ซีซี ทาวเวอร์
ถนนสาทรใต้ โดยมีนายหวัง ฟู่ซุย เอกอัครราชทูต
สาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทยให้เกียรติเป็น
ประธานในพิธี

ภายในงานยังมีนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ รองนายกรัฐมนตรี และ ดร.สุธิ มินชัยนันท์ ประธานกรรมการ
กิตติมศักดิ์ถาวรเข้าร่วมงาน ทางด้านประธาน
หอการค้าไทย-จีนคนใหม่ได้แก่ นายจิตติ ตั้งสิทธิ์ภักดี
นายกสมาคมค้าทองคำ โดยประกาศภารกิจสานต่อความ
สัมพันธ์ด้านการค้าและการลงทุนของไทยและจีนที่มีมา
ตั้งแต่ปี 2453 นอกจากนี้ยังมีภารกิจในการส่งเสริมมิตร
ภาพไทย-จีน ผลักดันให้เกิดความร่วมมือทางธุรกิจ
สนับสนุนการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ และ
ยังทำหน้าที่สำคัญในการจัดประชุมนานาชาติ

ทั้งนี้ นายจิตติ ตั้งสิทธิ์ภักดีนับเป็นประธานหอการค้าไทย
จีนคนที่ 25 ตั้งแต่หอการค้าฯ เริ่มมีการก่อตั้งมา

เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก

ธุรกิจค้าขายออนไลน์ กำลังเติบโตมหาศาลในจีน

ยอดขายสินค้าออนไลน์ในมณฑลเจ้อเจียง โตขึ้นถึง 49.9% ในปี
2015 โดยมียอดสูงถึง 761 พันล้านหยวน โดยส่วนมากผู้ประกอบการ
จะรวมตัวเป็นกลุ่ม ๆ มีทั้งบริการอื่น ๆ ที่สอดคล้องกัน ทั้งการ
จัดส่ง การรับคำสั่งซื้อ และการฝึกอบรมทีมงาน ทั้งนี้หมู่บ้านเถาเป่า
อันดับ 1 (China's No. 1 E-commerce Village) คือ หมู่บ้าน
ชิงเหยียนหลิวซุน เมืองอู้อู๋ มณฑลเจ้อเจียง

สุสานสมเด็จพระเจ้าตากสิน (แต่ฮ้วง) ในประเทศจีน

หนึ่งเที่ยวของวีรภคตริยมหาราชไทย ผู้มีสุสานอยู่ดินแดนโพ้นทะเล
หนึ่งเที่ยวของลูกชาวจีนโพ้นทะเล ผู้ได้เป็นวีรภคตริยมหาราชในประทศทางทะเลได้

ณ หมู่บ้านฮัวฟู (ฮวาฟู 华富村 Huafu) อำเภอเถ่งไฮ้ (เฉิงไห้ 澄海县 Chenghai) เมืองชัวเถา (ชานโถว 汕头市 Shantou) ทางตอนใต้ของมณฑลกว๋างตุ้ง (กว๋างตง 广东省 Guangdong) เป็นที่ตั้งของสุสานแต่ฮ้วง หรือ สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช (17 เมษายน พ.ศ.2277 - 7 เมษายน พ.ศ.2325) ราชสำนักจีนเรียกพระองค์ว่า แต่เจียว (เจิ้งเจา 郑昭 Zhengzhao) หรือภคตริยมหาราช

สุสานสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชในอำเภอเถ่งไฮ้ แม้จะเป็น

สุสานขนาดเล็ก ๆ หากแต่ยิ่งใหญ่ในความหมายในใจของปวงชนชาวไทยทุกคนเสมอมา ตามแผ่นศิลาจารึกหน้าสุสานระบุไว้ว่า "เสียนหลอเจิ้งหวางต้าซิ่นต้าตี้ฮักว๋นมู่" 暹罗郑皇达信大帝衣冠墓 หรือสุสานฝังฉลองพระองค์และพระมาลาของเจิ้งหวางภคตริยมหาราชแห่งเสียนหลอผู้ยิ่งใหญ่

แผ่นป้ายศิลาจารึกหน้าสุสานของพระองค์ระบุปีสร้างในรัชกาลจักรพรรดิเฉียนหลง แห่งราชวงศ์ชิง ในปีค.ศ.1782 (พ.ศ.2325 อันเป็นปีเดียวกันกับที่พระองค์สวรรคต)

ได้มีการบูรณะขึ้นใหม่ในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ.1985 (พ.ศ.2528) เล่าสืบต่อกันมาว่า หลังจากพระองค์ได้สวรรคตแล้ว ข้าราชการบริวารเชื้อสายจีนได้นำฉลองพระองค์และพระมาลาของพระองค์มา 2 ชุด ชุดหนึ่งเป็นไทย ชุดหนึ่งเป็นจีน กลับมามอบให้พระญาติที่บ้านเกิดของพระราชบิดา-เจิ้งหยง 郑雍 (แต่ฮย้ง) จากนั้น พระญาติจึงได้บรรจุฉลองพระองค์และพระมาลาของพระองค์ไว้ในสุสานของพระองค์ (ซึ่งสร้างไว้ก่อนหน้านี้อแล้ว)

“เจิ้งหยง” พระบิดาของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช เป็นชาวอำเภอเต่งไฮ้ ผู้หนีความยากลำบากและเหตุทุกข์ภัยขยับบ่อยครั้งที่บ้านเกิดเมืองนอนเช่นเดียวกับชาวเต่งไฮ้เป็นจำนวนมาก ลงเรือสำเภาทัวแดง (อั้งเก๋่าจั้ง) รอนแรมมาพึ่งพระบรมโพธิสมภารในสยามประเทศสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย มาอาศัยอยู่แถบคลองสวนพลูนอกเกาะเมืองพระนครศรีอยุธยา ดังนั้น ในช่วงทำสงครามกอบกู้เอกราชของไทย สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชจึงมี

ทหารชาวจีนแต่จี้วจากเต่งไฮ้มารวมรบอยู่ด้วยเป็นจำนวนมาก

ม.ล.วัลย์วิภา จรูญโรจน์ (บุรุษรัตพันธ์) นักค้นคว้าจากสถาบันไทยคดีศึกษา ได้อธิบายเรื่องบทบาทของชาวจีนแต่จี้วในสมัยกรุงธนบุรี ไว้ในบทความ ชาวจีนแต่จี้วในสภาพสังคมไทยสมัยธนบุรีและรัตนโกสินทร์ตอนต้นว่า

“...ในความเป็นจริงอาจจะไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าตากสินฯ ที่จะยกย่องเชิดชูจีนแต่จี้วเหนือจีน

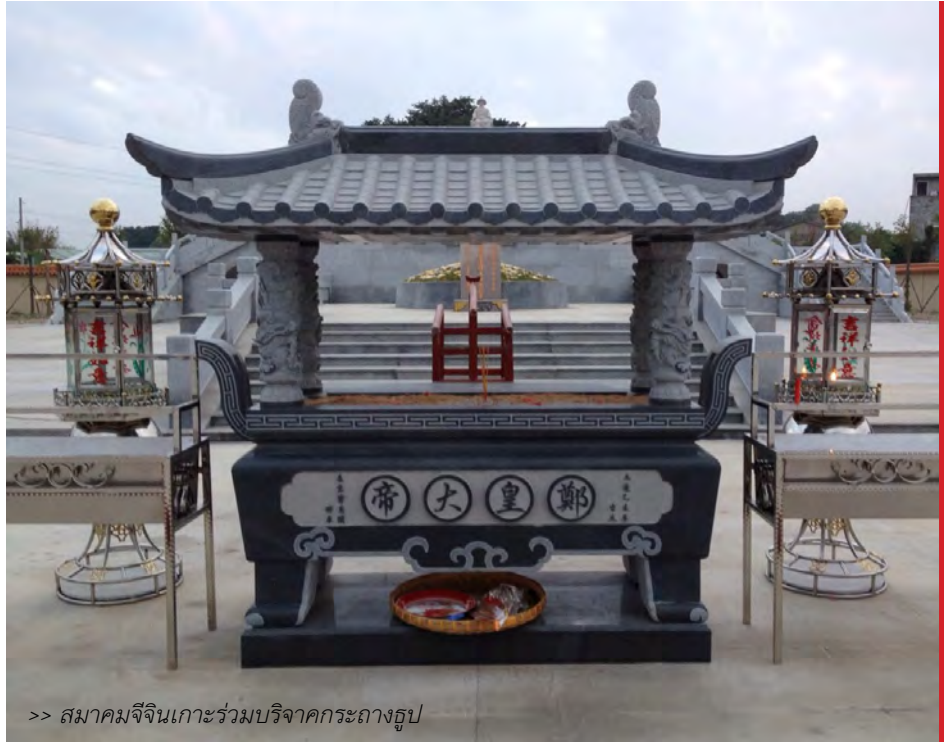
กลุ่มอื่น ๆ ที่ได้อพยพเข้ามาในสยามประเทศก่อนหน้านั้นแล้ว อันจะเป็นสาเหตุแห่งความไม่สมัครสมานสามัคคีในยามที่พระองค์ต้องการฐานกำลังสนับสนุนจากจีนทุกกลุ่มในเวลานั้น แต่เหตุที่จีนแต่จี้วได้รับการยกย่องไปโดยปริยาย ก็เนื่องมาจากความที่พระองค์ท่านเป็นลูกครึ่งไทย-จีนแต่จี้ว โดยที่เจิ้งหยง พระบิดาเป็นจีนแต่จี้ว เคยมีถิ่นฐานพำนักแถวคลองสวนพลูข้างวัดพนัญเชิง ซึ่งเข้าใจว่าเป็นแหล่งอาศัยของชาวจีนแต่จี้วในอยุธยา...อีกประการหนึ่งนั้น เพราะจีนแต่จี้วคือกลุ่มคนที่รวมผนึกกำลังช่วยพระเจ้าตากสินฯ ตีแตกพม่ามุ่งไปยังหัวเมืองชายทะเลตะวันออก... เมื่อพระเจ้าตากสินฯ ตีได้เมืองระยอง ได้มีพระราชสาส์นไปถึงพระยาราชเศรษฐี จันทกวางตั้งผู้เป็นเจ้าของเพื่อขอความสนับสนุน ตลอดจนความ

“

พระองค์จึงนับเป็นลูก
จีนคนแรกและคนเดียว
ในประวัติศาสตร์ ที่
สามารถขึ้นครองราชย์
เป็นวีรกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
ของประเทศโพ้นทะเลได้
นับเป็นความภาคภูมิใจ
ของชาวหมู่บ้านฮั่วปู
อำเภอเต่งไฮ้ เป็นอย่างยิ่ง

”

>> สมาคมจีนเกาะร่วมบริจาคกระถางรูป

พยายามที่จะมีสัมพันธไมตรีเป็น
อย่างดีกับพระเจ้ากรุงจีน เพื่อให้เกิด
การยอมรับอำนาจความชอบธรรม
ของพระองค์ สถานการณ์ทางการเมือง
ที่อำนาจให้จีนแต่จิวดูเด่นเช่นนี้
ดึงดูดให้จีนแต่จิวจากผืนแผ่นดินใหญ่
อพยพเข้ามาเมืองไทยมากยิ่งขึ้น...”

พระองค์จึงนับเป็นลูกจีนคนแรก
และคนเดียวในประวัติศาสตร์ ที่

สามารถขึ้นครองราชย์เป็นวีรกษัตริย์
ผู้ยิ่งใหญ่ของประเทศโพ้นทะเลได้ นับ
เป็นความภาคภูมิใจของชาวหมู่บ้าน
ฮั่วปู อำเภอเต่งไฮ้ เป็นอย่างยิ่ง

ในปีพ.ศ.2556 ได้มีสาธุชนทั้ง
ฝ่ายคณะสงฆ์ ขรราวาส และสมาคม
มูลนิธิต่าง ๆ ได้ร่วมกันขยายสุสาน
ของพระองค์ให้มีขยายใหญ่โตขึ้น
และเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ.

2556 ซึ่งตรงกับวันปราบดาภิเษก
ของพระองค์เมื่อ 2 ปีที่ผ่านมา ได้มี
การอัญเชิญพระบรมรูปของพระองค์
ขึ้นประดิษฐานอยู่บนเหนือสุดของ
สุสานแห่งนี้ ที่ตั้งอยู่บนภูมิลักษณ์
อันงดงามใกล้แม่น้ำห่านเจียง 韩江
(หังก้ง) ทำให้สุสานของพระองค์มีความ
โอ้อ่างอย่างสมภาคภูมิวีรกษัตริย์
ในดวงใจของชาวไทยทุกคน

>> ภาพสุสานฯ ก่อนการบูรณะใหญ่
มีสภาพค่อนข้างทรุดโทรม ซึ่งหลังจากนั้น
จึงได้ มูลนิธิเอนกกุศลศาลา (วิหารเซียน)
และ คุณทองศักดิ์ มโนธรรมรักษา
ประธานกรรมการบริหารและกรรมการ
ผู้จัดการบริษัท เจ.เอส.พี.พรีฟเพอร์ดี
จำกัด (มหาชน) "สำเพ็ง2" พร้อมผู้มีจิต
ศรัทธาจำนวนมากมาช่วยกันบูรณะ

จีนออกปากเชิญ AEC

ขึ้นรถไฟด่วนสาย Silk Road

1 ม.ค. 2016 เป็นวันที่สมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศเริ่มบททดสอบการรวมตัวกันเป็น “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” หรือ AEC เป็นวันแรก
ปรากฏการณ์ใหม่แบบนี้จำเป็นที่ทุกประเทศจะต้องทำความเข้าใจกับประชาชนทุกภาคส่วน
ในประเทศของตนให้มองเห็นผลดี..ผลเสีย..โอกาส..ความท้าทาย ที่จะเกิดขึ้นกับตนนับแต่นี้ต่อไป...

ยกตัวอย่างไทยเราเอง หน่วยงานภาครัฐและเอกชนได้ร่วมกันจัดประชุมสัมมนากันบ่อยครั้ง วงการวิชาการก็ช่วยกันเขียนบทความเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับ AEC กันอย่างกว้างขวางที่น่าแปลกก็คือทุกครั้งทีพูดหรือเขียนเรื่องเกี่ยวกับ AEC ในที่สุดก็ต้องวกเข้าเรื่อง One Belt, One Road เข้าจนได้ บ่อย ๆ เข้าจนเกิดความสงสัยกันขึ้นว่า AEC กับ One Belt, One Road ซึ่งเป็นนโยบายพัฒนา

เศรษฐกิจของจีนแท้ ๆ มีอะไรเกี่ยวข้องกับจนแยกไม่ออกกระนั้นหรือ ?

หันไปดูทางจีนก็เหมือนกัน ก่อนและหลัง AEC จะถือกำเนิด รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นของจีนผลักดันจัดประชุมนานาชาติเรื่อง One Belt, One Road โดยเชิญประเทศในเอเชียเข้าร่วมประชุมอย่างถี่หู เดือนละหลาย ๆ ครั้ง การประชุมที่น่าสนใจจนอยากเอามาเล่าให้ฟังวันนี้คือ “Asian Political Parties’

Special Conference” หรือ “การประชุมพรรคการเมืองในเอเชียชนิดพิเศษ” ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นเจ้าภาพจัดขึ้นที่กรุงปักกิ่งก่อนวันสุดท้ายที่ AEC จะเกิดเพียง 2 เดือน มีพรรคการเมืองในเอเชียกว่า 30 ประเทศ รวมทั้งหมดกว่า 60 พรรคไปร่วมประชุม ให้ชื่อการประชุมครั้งนี้ว่า “วิสัยทัศน์ใหม่ของเส้นทางสายใหม่กับการลงมือปฏิบัติเพื่อการพัฒนา

ที่ว่าน่าสนใจได้จากสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนระดับบิ๊ก ๆ ที่ไปร่วมประชุมและ keynote speaker ที่ไปกล่าวสุนทรพจน์ในงาน โดยในพิธีเปิดได้ให้ “หลิวหยุนซาน” สมาชิกประจำกรมการเมืองควบตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการกลางพรรคฯ เป็นผู้กล่าวต้อนรับ “หลี่หยวนเซา” รองประธานาธิบดีเป็นคนกล่าวปิดงาน ส่วนองค์ปาฐกที่ทั้งกล่าวสุนทรพจน์และอยู่ร่วมประชุมด้วยในวันนั้น.. “ประธานาธิบดีสีจิ้นผิง” ลงมาด้วยตัวเอง !!

สีจิ้นผิงพูดตรง ๆ ในสุนทรพจน์ตอนหนึ่งว่า.. “พรรคการเมืองและนักการเมืองที่มีสายตายาวไกล ควรจะยืนอยู่แถวหน้าของการสร้างสรรค์เศรษฐกิจ Belt & Road... พรรคการเมืองและนักการเมืองควรจะเป็นผู้ประสานพลังจากบุคคลทุกสาขาอาชีพในประเทศ ได้แก่ กลุ่ม

พลังทางการเมือง นักคิด นักสื่อสารมวลชน บุคคลในวงการธุรกิจ รวมทั้งองค์กร NGOs ให้เข้ามามีส่วนร่วมกับโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจ Belt & Road..”

“จีนยินดีต้อนรับทุกประเทศที่ตั้งอยู่บนเส้นทาง Belt & Road ให้ขึ้นรถไฟสายด่วน..รถไฟแห่งการพัฒนาของจีน เพื่อไปให้ถึงเป้าหมายแห่งการพัฒนาาร่วมกัน” สีจิ้นผิงปล่อยประโยคเด็ดให้เห็นถึงความจริงจังสุด ๆ ของจีน หวังให้ผู้เข้าประชุมเทใจให้จีนแบบไม่เหลือหลอ

เขาบอกกับที่ประชุมว่า Belt & Road Initiative ซึ่งประกอบด้วยแถบเศรษฐกิจเส้นทางสายไหม กับเส้นทางสายไหมทางทะเลแห่งศตวรรษที่ 21 เป็นความคิดริเริ่มของจีนในการชักนำประเทศต่าง ๆ ในเอเชีย ยุโรป แม้แต่ในแอฟริกา ให้มาช่วยกันสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน

ต่าง ๆ ที่จำเป็น เพื่อรองรับโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจ และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ซึ่งหากทุกประเทศร่วมมือกันทำให้ความคิดริเริ่มของจีนครั้งนี้ได้รับผลสำเร็จ ทว่าทุกภูมิภาคที่กล่าวมา ก็จะพบกับความเจริญรุ่งเรือง ความศิวิไลซ์ และความสงบสันติ

จีนบอกว่าที่ผ่านมากกว่า 2 ปีที่ Belt & Road เริ่มเดินเครื่อง ได้รับปฏิริยาตอบรับในทางบวกจากสังคมนานาชาติ ผลที่ได้ก็คือ มีประเทศที่ตั้งอยู่บนเส้นทางสายไหมทั้งทางบกและทางทะเลจำนวนกว่า 60 ประเทศ เริ่มลงมือเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากโครงการต่าง ๆ ไปบ้างแล้ว สถิติที่เป็นตัวบ่งชี้ก็คือ 7 เดือนแรกของปี 2015 การค้าระหว่างจีนกับประเทศบนเส้นทาง Belt & Road มีมูลค่าสูงเกิน 570,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ การลงทุนโดยตรงของจีนในประเทศเหล่านี้

นี้มีมูลค่าทั้งสิ้น 8,590 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นกว่าปีที่ผ่านมา 30% นอกจากนี้จีนยังได้ลงนามความร่วมมือแบบรัฐต่อรัฐกับประเทศต่าง ๆ รวม 17 ฉบับ มีโครงการขนาดใหญ่ที่กำลังอยู่ในระหว่างดำเนินงานอีกเป็นจำนวนมาก

สีจิ้นผิงให้ความมั่นใจต่อตัวแทนประเทศต่าง ๆ ที่เข้าร่วมประชุมอีกครั้งว่า ในการดำเนินโครงการภายใต้นโยบาย Belt & Road จีนจะไม่มีทางบิดพลิ้วไปจากหลักการเดิมที่เคยให้ไว้คือ... ปกป้องหรือกันให้มากช่วยกันลงทุนลงแรง แล้วร่วมกันเก็บเกี่ยวผลประโยชน์... จีนพร้อมที่จะปรับตารางการทำงานและโรดแมปให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของมิตรประเทศบนเส้นทาง Belt & Road จะช่วยทุกประเทศบุกเบิกศักยภาพของตลาด เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างกัน พัฒนาเศรษฐกิจไปพร้อม ๆ กัน

“จีนจึงอยากเรียกร้องต่อทุกประเทศให้วางยุทธศาสตร์การปฏิรูปประเทศและการพัฒนาของตนไปใน

ทิศทางเดียวกับนโยบาย Belt & Road ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักของโครงการเศรษฐกิจ 5 ปีครั้งที่ 13 ของจีน” (2016-2020)

เป็นที่น่าสังเกตว่าปี 2016 เป็นปีที่มีความหมายสำคัญทั้งกับจีนและ ASEAN เพราะเป็นปีแรกของการดำเนินนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีครั้งที่ 13 ของจีน และเป็นปีแรกที่ ASEAN รวมตัวกันเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือ AEC

ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่ใกล้ชิดติดกันทั้งทางบกและทางทะเล ทำให้อาเซียนได้รับการยกฐานะขึ้นมาเป็นศูนย์กลางความร่วมมือและจุดยุทธศาสตร์สำคัญในการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจ Belt & Road ของจีน ในรอบไม่กี่เดือนก่อนสิ้นปี ผู้นำสูงสุดของจีนออกเดินสายพบกับผู้นำประเทศอาเซียนจำละหวั่น เริ่มด้วยสีจิ้นผิงบินไปเยือนเวียดนามกับสิงคโปร์ในเดือนพฤศจิกายน แล้วบินต่อไปประชุมผู้นำ APEC ที่ฟิลิปปินส์ จากนั้นก็ถึงตาหลีเคอเฉียงบินไปร่วมประชุมผู้นำ ASEAN ที่กัวลาลัมเปอร์บ้าง ทุกครั้งที่ประชุมผู้นำจีนจะกล่าวยกย่องความสำคัญของอาเซียน พร้อมให้คำมั่นสัญญาหนักแน่นว่าจะเคียงข้างและสนับสนุนการพัฒนาของอาเซียนตลอดไป ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าจีนกำลังออกแรงปฏิบัติการเคลื่อนไหวทางการทูตแบบพหุภาคีครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ หลังจากที่ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกสมทบ ASEAN 10+1 และ ASEAN 10+3 (จีน ญี่ปุ่น เกาหลี) มาแล้วเป็นปีที่ 18

ในที่ประชุมผู้นำ ASEAN 10+1 ที่มาเลเซีย หลีเคอเฉียง นายกรัฐมนตรีจีนยังได้ลงนามกับ

ผู้นำประเทศอาเซียนในข้อตกลงว่าด้วย “เขตการค้าเสรีจีน-อาเซียน” (China-ASEAN Free Trade Area) ซึ่งแต่เดิมได้เคยเจรจากันมาหลายรอบในที่ประชุม ASEAN 10+1 ตั้งแต่ปี 2013 และได้ลงมือปฏิบัติด้วยการลดภาษีศุลกากรสินค้านำเข้า-ส่งออกแบบทวิภาคีกันมาแล้วกับหลายประเทศ การบรรลุข้อตกลงเป็นพิธีสารลงนามกันในการประชุมผู้นำสูงสุดรอบนี้ เป็นการขยายขอบเขตการค้าเสรีให้กว้างขึ้นกว่าพื้นฐานที่มีอยู่เดิม

“เขตการค้าเสรีจีน-อาเซียน” (บางแห่งเรียกว่า “ข้อตกลงการค้าเสรีจีน-อาเซียน” แปลจากภาษาอังกฤษว่า China-ASEAN Free Trade Agreement) ฉบับนี้กินความหมายครอบคลุมการค้า การค้าบริการ การลงทุน ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ และสินค้าอื่น ๆ ซึ่งเป็นความต้องการของทั้งสองฝ่าย โดยตั้งเป้าไว้ว่า เมื่อถึงปี 2020 มูลค่าการค้าสองฝ่ายจะยกระดับขึ้นถึง 1 ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ จีนจะเป็นคู่ค้าอันดับหนึ่งของอาเซียน ขณะที่อาเซียนเป็นคู่ค้าอันดับสามของจีน

ครั้งนี้เป็นอีกครั้งที่ได้เห็นผู้นำจีนไปรียาหอมให้กับหุ้นส่วนทางธุรกิจของตนทั้ง 10 ประเทศ ในพิธีสารที่ลงนามกันครั้งนี้ว่า...

“จีนจะรักษาคำพูด ทำตามคำสัญญา แน่วแน่ในการกระทำ” (Stand by its word, act to its promise and resolute in deed) นำอนาคตอันสดใสมาสู่อาเซียนทั้งภูมิภาคในกาลข้างหน้า !!

WELCOME... AEC

‘กระดาษจีน’ ที่สุดแห่งสิ่งประดิษฐ์ ที่ช่วยบันทึกทุกสิ่งของอารยธรรมมนุษย์

มนุษย์ มีประวัติศาสตร์การเขียนบันทึกเรื่องราวต่างๆ ลงบนวัตถุ วัสดุนับพันๆ ปี เช่น การวาดภาพลงบนผนังถ้ำ แกะสลักข้อความบนแผ่นหิน เป็นต้น จนกระทั่งเวลาล่วงผ่านไปเข้าสู่ยุคที่นิยมบันทึกสิ่งต่างๆ ลงบนวัตถุที่แข็งแรง สามารถเคลื่อนย้ายได้ ไม่ว่าจะเป็น เปลือกหอยเต่า แผ่นเหล็กกริธาเรียบ หรือแผ่นไม้ไผ่สานเป็นม้วน แต่ข้อเสียของน้ำหนักและพื้นผิวที่ไม่เหมาะกับการเขียนบันทึก ยังคงสร้างความลำบาก ให้กับเหล่านักปราชญ์ ในการขนย้ายพวกมัน เดินทางผ่านเส้นทางที่ยากลำบาก ไปยังสถานที่อันห่างไกลเป็นอย่างมาก ปัญหาเหล่านี้ ได้กลายมาเป็น โจทย์ท้าทายเหล่านักประดิษฐ์นานนับพันปี ในการคิดค้นวัสดุใหม่ๆ ที่เหมาะสำหรับการเขียน ไม่หนา ใหญ่ และน้ำหนักมากจนเกินไป จนกระทั่งทำให้ “กระดาษ” ถือกำเนิดขึ้นมาบนโลกใบนี้ที่สุด

ก่อนคริสตกาล อย่างน้อย 200 ปี จีนเป็นชนชาติแรกของโลก ที่สามารถคิดค้นกระบวนการผลิตกระดาษขึ้นมาได้สำเร็จ กระดาษเก่าแก่ที่สุดของโลก สามารถสืบค้นย้อนกลับไปได้ถึงสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ราว 206 ปี ก่อนคริสตกาล กระดาษในยุคนี้ถูกสร้างขึ้นจากป่านเก่าๆ และเส้นใย

ปอ ทำให้ผิวของกระดาษมีความหนาหยาบ เนื้อผิวไม่เรียบเสมอกัน จึงไม่เหมาะสำหรับการเขียนนัก หลังจากนั้น ราวศตวรรษที่ 1 “ไซหลุน” ขุนนางของราชวงศ์ฮั่นตะวันออก ได้พัฒนาเทคนิคการผลิตกระดาษที่มีคุณภาพดียิ่งขึ้น ด้วยการทดลองใช้วัตถุดิบที่หลากหลาย เช่น ผ้าไหม ปอ ป่าน

ฯลฯ กระทั่งพบว่าวัตถุดิบที่ดีที่สุดคือ เส้นใยพืช ที่หาได้ง่าย ทำให้ผลิตกระดาษได้จำนวนมากในราคาถูก ส่วนกระดาษที่ทำจากไม้ไผ่ เกิดขึ้นในช่วงราชวงศ์ถัง มีชื่อเรียกว่า “ซวนจิง” ที่นุ่มขาว เนียน ดูดซึมน้ำง่าย ทนทาน ได้รับความนิยมอย่างมากจากเหล่าศิลปินและจิตรกรชาวจีน

กระบวนการผลิตกระดาษของไซหลุน เริ่มต้นจากทุบวัตถุดิบด้วยเครื่องมือที่ทำจากไม้ โขลกให้ละเอียด เทส่วนผสมทั้งหมดลงบนแม่พิมพ์ ทำการรีดน้ำออกให้หมด เมื่อวัสดุแห้งสนิทจะเหลือเพียงแผ่นตะกอนเส้นใย มีน้ำหนักเบา และมีพื้นผิวเรียบเหมาะแก่การเขียนเป็นอย่างมาก การค้นพบของไซหลุน ทำให้นักประวัติศาสตร์ทั่วโลก ได้ยกย่องให้เขาเป็นหนึ่งในผู้ที่มีอิทธิพลมากที่สุดในประวัติศาสตร์โลก และหลังจากที่เขาเสียชีวิต ได้มีการสร้างวัดขึ้นที่เมืองเฉิ่นตู มณฑลเสฉวน เพื่อเป็นเกียรติแก่ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ในครั้งนั้น

กระดาษ เป็นสิ่งที่สามารถสร้างขึ้นได้จากวัสดุที่หาได้ง่าย มีราคาถูกและที่สำคัญคือ มันมีความเบา ทำให้สะดวกมากในการพกพาขนย้าย ในสมัยโบราณ กระดาษ เป็นสิ่งที่มีค่ามาก และราคาแพง ในสมัยราชวงศ์ถัง กระดาษเซวียน เป็นหนึ่งในเครื่องบรรณาการถวายจักรพรรดิจิ้นอย่างหนึ่ง ในจีนมีการทำกระดาษหลายรูปแบบ ทั้งแบบที่เติมน้ำหอม แบบผิวมันเงา และกระดาษบางชนิดก็มีคุณภาพดีมาก ซึ่งโลกเริ่มรู้จักกับกระดาษ จากการเดินทางค้นหาพระสูตร ของพระสงฆ์ชาวจีน โดยใช้เส้นทางสายไหม ราวศตวรรษที่ 3 เมื่อจีนเข้าปกครองประเทศเกาหลี ราวศตวรรษที่ 4 ก็ได้นำวิทยาการในการทำกระดาษเข้าไปเผยแพร่ด้วย

ชาวจีน พยายามรักษาความลับในการผลิตกระดาษเอาไว้ เพื่อประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ เนื่องจากทั่วโลกต่างต้องการกระดาษคุณภาพดีของจีน แต่หลังการพ่ายแพ้สงครามในสมรภูมิตั้งแม่น้ำตาลัส ในศตวรรษที่ 7 ทหารจีนบางส่วนถูกทหารอาหรับจับเป็นเชลย

เครื่องผลิตกระดาษบางส่วนถูกยึดเป็นสินสงคราม ทำให้ชาวอาหรับได้เรียนรู้วิธีการทำกระดาษจากทหารชาวจีน กระทั่งนำไปสู่การกำเนิดอุตสาหกรรมกระดาษครั้งใหญ่ของโลก ณ กรุงแบกแดด ในศตวรรษที่ 8 หลังจากนั้น กระบวนการทำกระดาษคุณภาพดี ได้ถูกเผยแพร่ไปยังอินเดีย และยุโรป ตามลำดับ ในไม่ช้า กระดาษ ก็เข้ามาแทนที่วัสดุการเขียนแบบดั้งเดิมทั้งหมด

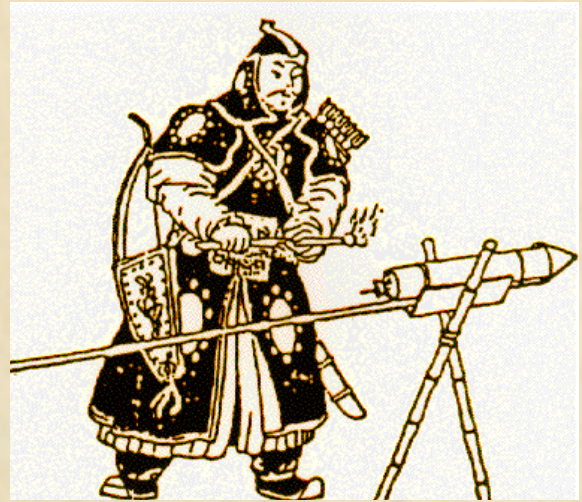
กระดาษ ช่วยทำให้โลกทั้งใบก้าวเข้าสู่ยุคทองด้านความรู้ มีบทบาทอย่างมากต่อการแพร่กระจาย และพัฒนาอารยธรรม วัฒนธรรม รวมไปถึงการศึกษาของผู้คนทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นการบันทึกความรู้ ประวัติศาสตร์ ที่สำคัญ คำสอน ปรัชญามากมาย จากทั่วทุกมุมโลก สามารถส่งผ่านหน้ากระดาษไปยังคนอื่นๆ ที่อยู่ห่างไกลได้อย่างง่ายดาย การศึกษาเอง ก็ได้กลายเป็นสิ่งที่ง่ายมากขึ้น การติดต่อสื่อสารระหว่างกันผ่านการเขียนก็สะดวกขึ้น กระดาษเปลี่ยนรูปแบบการสอน การเรียนรู้ และยังส่งเสริมความก้าวหน้าด้านศิลปะ รวมไปถึงงานวรรณกรรม

เป็นอย่างมาก และนำไปสู่การเกิดเทคโนโลยีการพิมพ์ขึ้นในที่สุด

กระดาษถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลาย และใกล้ชิดกับชีวิตชาวจีนเป็นอย่างมาก กระดาษถูกนำมาใช้ในงานพระราชพิธีต่างๆ กระดาษถูกพับเป็นรูปเงินตำลึง สำหรับใช้ในพิธีศพ หรือฝังกระดาษพับจำลองสิ่งของต่างๆ ที่มีความหมายไปพร้อมกับผู้ตาย กระดาษยังถูกนำมาใช้เป็นของเล่นสำหรับเด็กๆ ไม่ว่าจะเป็นการละเล่นพับกระดาษ หรือบอลลูกปองที่ทำจากกระดาษ การตัดกระดาษเพื่อประดับตกแต่ง แม้แต่วอลล์เปเปอร์เอง ก็มีต้นแบบมาจากการใช้กระดาษในการตกแต่งผนังของชาวจีน ว่าว กระดาษชำระ ร่มกระดาษ ผ้าเช็ดปาก กระดาษยังถูกนำมาใช้ในการห่อของ อาทิเช่น ยา หรือใบชา แม้แต่ชุดเกราะของทหารจีนในบางพื้นที่ ก็ทำจากกระดาษ มีน้ำหนักเบา แต่ลูกธนูก็ยิงไม่เข้า และในยุคต่อมา กระดาษถูกนำไปใช้ผลิตธนบัตรขึ้นใช้ทั่วโลก ด้วยคุณค่าอันเป็นอนันต์เหล่านี้ จึงไม่น่าแปลกใจจริงว่ากระดาษ นับเป็นหนึ่งในสิ่งประดิษฐ์ที่ดีที่สุดที่มนุษย์ได้สร้างขึ้น

รู้จักกับ “กระดาษ” สูดยอดสิ่งประดิษฐ์ของจีนกันไปแล้ว
ต่อไปมาดูอีกหนึ่งนวัตกรรมของจีน ที่จะทำให้คุณ “ทึ่ง” กับความคิดของคนจีนยุคโบราณ

‘ดินปืน’ นวัตกรรมจีนโบราณ ที่พลิกโฉมประวัติศาสตร์ของโลกทั้งใบ

“ดินปืน” เป็นสารระเบิดชนิดแรกที่โลกรู้จัก แม้การค้นพบจะเริ่มต้นจากความบังเอิญ แต่มันก็ยังคงเป็นหนึ่งใน สิ่งประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของจีนโบราณ ที่มีส่วนสำคัญในการเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เทคโนโลยี การแพทย์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการทหารของทั้งโลกไปอย่างก้าวกระโดด

สูตรดินปืนเก่าแก่ที่สุด ที่มีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรปรากฏขึ้นครั้งแรก ในสมัยราชวงศ์ซ่ง ราวศตวรรษที่ 11 แต่นักวิชาการทั่วโลกเชื่อว่า สูตรผสมดินปืนเกิดขึ้นมาบนโลกครั้งแรก ก่อนหน้านั้นนานมาก ตั้งแต่ ในช่วงราชวงศ์ถัง ราวศตวรรษที่ 9 โดยสองมือของนักเล่นแร่แปรธาตุชาวจีน ที่ใช้เวลาหลายศตวรรษ ในการพยายามค้นหาอายุวัฒนะที่จะช่วยทำให้มีชีวิตอมตะ การทดลองที่ผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่าของนักเล่นแร่แปรธาตุ ทำให้ค้นพบส่วนผสมของผงสีดำที่ลุกติดไฟโดยบังเอิญ ซึ่งชาวจีนได้เรียกสารเหล่านั้นว่า “Huo” ที่มีความหมายว่า “ยาที่ลุกเป็นไฟ” แต่ที่จริงแล้ว ชาวจีนค้นพบดินประสิว อัน

เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของดินปืนจากธรรมชาติ เป็นเวลานานนับร้อยปีก่อนที่จะมีนักเล่นแร่แปรธาตุจะมายุ่งกับมันเสียอีก

เหตุผลสำคัญที่สุด ที่ทำให้จีนค้นพบดินปืนเป็นชาติแรกของโลก เนื่องจากส่วนผสมหลักของดินปืนอย่างโพแทสเซียมไนเตรด จากมูลสัตว์ที่เน่าเปื่อย ถ่าน และกำมะถัน สามารถพบได้เฉพาะในพื้นที่อบอุ่น อย่างภูมิภาคเขตร้อน หรือภาคใต้ของจีน ในช่วงแรก ดินปืน ถูกนำมาใช้ในทางการแพทย์ เช่น การรักษาอาการตาบอด และใช้โรยเผาปิดปากแผล เป็นต้น

ดินปืน เป็นหนึ่งในสิ่งประดิษฐ์ที่สำคัญที่สุดที่ช่วยพลิกประวัติศาสตร์การทำสงครามไปอย่างสิ้นเชิง และ

ผลักดันให้จีนเข้าสู่ยุคเริ่มต้นของศิลปะทางการทหาร เพราะดินปืน สอดคล้องกับกลยุทธ์ทางทหารของประเทศจีน ที่นิยมใช้ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่สามารถเป็นไปได้เข้ามาช่วยในการชนะสงคราม เปลวเพลิง และควันหนาแน่นสีดำ ที่เกิดจากการเผาไหม้ของดินปืน สร้างความสับสน ความหวาดกลัว และความเสียหายที่ใหญ่หลวงแก่กองทัพข้าศึก แรกเริ่มจีนนำดินปืนมาใช้ในการข่มขู่ ด้วยเสียงดังเปรี้ยง ราวฟ้าผ่า รวมถึงกับม่านควันจำนวนมากช่วยสร้างความแตกตื่น หวาดกลัวแก่ศัตรู ทำให้ชนะโดยไม่จำเป็นต้องต่อสู้

สงครามครั้งที่ดินปืนถูกนำมาใช้นั้น มีการห่อดินปืนด้วยกระดาษหรืออัดแน่นในกระบอกไม้ไผ่ขนาด

เล็กผูกติดกับลูกศร ดินปืนทำให้ลูกศรลุกเป็นไฟเพื่อยิงจุดโจมตีศัตรู ในช่วงท้ายของราชวงศ์ถัง ได้มีการประยุกต์นำดินปืนมาใช้กับเครื่องยิงหินเพื่อส่งระเบิดไฟเผาผลาญศัตรูในระยะไกล ส่วนในราชวงศ์หมิง มีการประดิษฐ์จรวดจากไม้ไผ่ ซึ่งเป็นต้นแบบของจรวดแบบสองขั้นตอนในปัจจุบัน ทหารเรียกจรวดเหล่านั้นว่า “อีกาที่บินด้วยไฟวิเศษ” หลังจากนั้น ชาวจีนได้ค้นพบวิธีการสร้างระเบิด โดยการบรรจุดินปืนเข้าไปในเปลือกหอยกลวงที่มีรูปร่างคล้ายน้ำเต้า อานุภาพของมันสามารถทำลายกำแพงเมืองได้จากระยะห่างนับ 10 เมตร รวมไปถึงลูกระเบิดที่ทำจากกระบอกไม้ไผ่ ที่อัดแน่นด้วยดินปืน และเศษเหล็ก หลังจากนั้น จีนได้นำดินปืนมาใช้สู้รบกับการรุกรานของกองทัพมองโกลอย่างดุเดือด แต่ในศตวรรษที่ 12 กองทัพมองโกลได้นำความรู้เกี่ยวกับดินปืนเหล่านั้น มาประยุกต์ใช้เป็นขุมพลังในการขยายอำนาจไปทั่วโลก ในกองทัพเจงกิสข่าน มีหน่วยของผู้เชี่ยวชาญชาวจีน ทำหน้าที่ใช้หนังสติ๊กขนาดยักษ์ยิงระเบิดดินปืนเข้าจุดโจมตีทำลายกำแพงเมืองต่างๆ จนสามารถพิชิตประเทศทรานส์เซียนา และเปอร์เซีย รวมไปถึงเมืองต่างๆ บริเวณเทือกเขาคอเคซัสทางตอนใต้ของรัสเซีย จนทั้งโลกต่างรู้จักดินปืนในฐานะของอาวุธที่ทรงพลัง ต่อมาความรู้เกี่ยวกับดินปืนได้ถ่ายทอดไปยังอาหรับ ดินปืนถูกเรียกว่า “หิมะจีน” และดินประสิวถูกเรียก

ว่า “เกลือจีน” หลังจากนั้น ความรู้ได้ถ่ายทอดไปยังกรีซ และประเทศอื่นๆ ในยุโรป ในเวลาต่อมา

ในช่วงต้นของสมัยราชวงศ์หยวน มีการพัฒนาปืนบรอนซ์ ขึ้นมาเพื่อใช้ควบคุมกับดินปืน โดยมีต้นแบบมาจากกระบอกไม้ไผ่สำหรับยิงลูกศรที่ใช้แรงดันจากดินปืนของจีน หลังจากนั้น โดมหน้าการทำสงครามได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง จากที่เน้นรบเคียดต้องรบระยะประชิดด้วยดาบ หอก กลายเป็นสงครามระยะไกล ปืนสามารถเจาะเกราะหนาๆของอัศวิน กระสุนหนึ่งนัดสามารถฆ่าทหารที่ถูกยิงได้หนึ่งคน ทำให้ค่าใช้จ่ายในสงครามถูกลง หลังจากนั้น ได้เกิดการพัฒนาปืนใหญ่ จนกระทั่งกลายเป็นอาวุธมาตรฐาน ที่เปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำสงครามของทั้งโลกไปอย่างสิ้นเชิงในสงครามยุโรป ในช่วงต้นศตวรรษที่ 17 แต่อย่างไรก็ตาม ภาพวาดปืนใหญ่ของจีนโบราณ ที่ถูกค้นพบมากกว่า 1127 ชิ้น เป็นหลักฐานที่ตีว่า จีนได้รู้จักการนำดินปืนมาใช้ในสงครามมาอย่างยาวนานกว่าชาวยุโรปนับครึ่งศตวรรษ

นอกจากถูกนำไปใช้ในสงคราม ดินปืนยังมีประโยชน์อีกมากมายต่อความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ ทั้งในด้านวิศวกรรมโยธา การเจาะทำอุโมงค์สำหรับทางรถไฟ การทำเหมือง

แร่ ก่อนที่ดินปืนจะถูกคิดค้นขึ้นมาบนโลก การทำลายหินขนาดใหญ่ต้องใช้แรงงานจำนวนมาก หรือไม่ก็ใช้ความร้อนจากไฟเท่านั้น ดินปืน ยังถูกนำไปใช้ในการแสดงกายกรรม ด้วยการตกแต่งเวที และสร้างบรรยากาศ ให้มีความลึกลับ น่าตื่นตาตื่นใจ ในราชวงศ์ซ่ง มีการนำดินปืนมาใช้ประกอบการแสดงสร้างความน่าทึ่ง ชวนให้ประหลาดใจแก่ผู้ชม ด้วยเปลวไฟที่ถูกฉีดขึ้นไปบนฟ้า แล้วพัฒนาเป็นประทัดที่ช่วยทำให้ชีวิตของผู้คนมีสีสันมากขึ้นตามด้วยดอกไม้ไฟ ที่มีหลักการขับเคลื่อนแบบจรวด เมื่อรวมดินปืนเข้ากับวัตถุไวไฟ เมื่อยิงขึ้นไปบนฟ้า การเสียดสีกับอากาศ จะทำให้เกิดควันในขั้นตอนการเผาไหม้ และเกิดการระเบิดกลายเป็นพลุที่งดงาม ท่ามกลางท้องฟ้ายามราตรี อันเป็นสัญลักษณ์ของงานเฉลิมฉลองชัยชนะ และความสงบสุข ท่ามกลางความสวยงามเหล่านั้น ดินปืน ได้สร้างแรงบันดาลใจให้กับนักวิทยาศาสตร์ สู่แนวคิดการจุดระเบิดภายในตัวเอง กลายมาเป็นต้นแบบของเครื่องยนต์สันดาปภายใน จนกระทั่งถูกสร้างสรรคพัฒนากลายเป็นจรวดมุ่งสู่อวกาศที่ช่วยบุกเบิกเปิดประตูสู่การสำรวจจักรวาลอันกว้างใหญ่ อันเป็นความใฝ่ฝันของมวลมนุษยชาติทั้งหมด

11.11 วันคนโสด..คนจีนช้อปกระหน่ำ

สำนักงานสถิติแห่งชาติของจีนชี้ว่า คนจีนซื้อสินค้าอุปโภคบริโภคเพิ่มขึ้นทุกปีโดยเฉลี่ยปีละ 11.2% ยอดซื้อสูงสุดเมื่อปีที่แล้วอยู่ที่ 42,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เป็นยอดที่ทำได้ในวันที่ 11 พ.ย. ซึ่งเป็นวันที่คนจีนทั่วประเทศพากันกระหน่ำซื้อสินค้าผ่านสื่อออนไลน์แบบไม่หลับไม่นอน วันเดียวสูงถึง 14,300 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

แต่ก่อนเหตุการณ์ประหลาดเช่นนี้เกิดขึ้นในประเทศจีนเท่านั้น แต่บัดนี้กระจายไปเกือบทั่วโลกที่มีชาวจีนโพ้นทะเลอาศัยอยู่ จนเกือบ ๆ จะทำให้วันที่ 11.11 เป็นวันช้อปแห่งโลกไปแล้ว ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็จะตรงกับความตั้งใจของ “แจ็คหม่า” เจ้าพ่อ Alibaba เจ้าของเว็บไซต์ออนไลน์ ที่เคยพูดว่า “Alibaba จะทำให้วันที่ 11.11 เป็นอีวันต์สำคัญระดับโลก”

วันที่ 11.11 มีอีกชื่อหนึ่งว่า “วันคนโสด” (Singles Day) หรือ “วัน 11 คู่” (Double 11) ว่ากันว่าเป็นวันที่คนจีนที่ยังไม่ได้แต่งงานนิยมจัดฉลองความโสดให้กับตัวเองแบบสนุก ๆ ไม่มีแก่นสารสาระอะไร เหตุที่เลือกวันนี้เดาว่าคงเป็นเพราะเลข 1111 มองดูคล้ายคนกำลังยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยวไร้คู่ แต่พอมาเจอสมอองัจฉริยะของเจ้าพ่อออนไลน์อย่างนายแจ็คหม่าเข้า สัญชาติญาณพ่อค้าทำให้เขาไม่มองเลข 11.11 เป็นตัวคนแต่กลับมองเป็นเงิน จึงจัดแจงแปลงโฉมวันคนโสดให้กลายเป็น “วันช้อป” โดยการชักชวนเจ้าของสินค้าออนไลน์บนเว็บของตน คิดโปรโมชั่นสุดพิเศษแบบไม่กลัวขาดทุน ทั้งลดแลก ทั้ง

แจกทั้งแถม หาทางกระตุ้นการซื้อให้บูมขึ้นมาให้ได้ ทางฝ่ายผู้ซื้อซึ่งตั้งหน้าตั้งตารอวันนี้มาตลอดปี พอเห็นโปรโมชั่นสุดประทับใจก็กระโดดเข้าใส่ แย่งซื้อสินค้าแข่งกับเวลากลัวสินค้าจะหมด ทั้งผู้ซื้อและผู้ขายร้อนฉ่าไปหมดจนไลน์แทบจะไหม้ในวันคนโสดวันนั้น

6 ปีก่อนในปี 2009 ตอนที่ Alibaba เริ่มทำเว็บไซต์ Tmall 11.11 ใหม่ ๆ คงไม่ได้คาดคิดว่าผลสำเร็จจะมากมายขนาดนั้น คิดแต่ว่าเป็นการสร้างสรรคใหม่ ๆ เพื่อกระตุ้นให้คนอยากซื้อสินค้า สังคมในตอนนั้นก็ยังเฉย ๆ ไม่ฮือไม่ฮาสักเท่าไร 3 ปีต่อมาบังเอิญตรงกับปี 2011เข้าพอดี 11.11 เลยกกลายเป็น 11.11.11 เมื่อถูกนำไปโฆษณาให้เห็นเป็นโอกาสพิเศษหายาก

100 ปีมีครั้งเดียว คนจีนซึ่งปกติมักตื่นเต้นกับเรื่องพรรคนี้ อยู่แล้ว ก็หันมาสนใจซื้อสินค้าจนยอดขายของ Alibaba ในปีนั้นพุ่งขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด ปีต่อมา 2012 ยอดขายจึงขยับสูงขึ้นอย่างเป็นกอบเป็นกำ ถึงเกือบ 300 ล้าน

เหรียญสหรัฐฯ ปี 2013 ก็สูงขึ้นอีกเกือบเท่าตัวเป็น 560 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ปี 2014 กระโดดขึ้นไปเป็น 910 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ พุ่งต่ออีกเรื่อย ๆ แบบรั้งไม่หยุดจุด ไม่อยู่เป็น 14,300 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2015 ทบสถิติปีเดียวทำยอดขายเพิ่มขึ้นถึง 60%

แรกสุด Alibaba Group รายเดียวโกยกำไรเข้ากระเป๋าจากวันที่ 11.11 ไปมากกว่า 90% ระยะเวลาหลังผู้ให้บริการ e-commerce เจ้าอื่น ๆ ก็เริ่มสนใจเข้ามาแย่งตลาดบ้าง แต่ก็ไม่มีใครสู้ได้ปล่อยให้ Alibaba เจ้าเดียวครองตลาด e-commerce ในจีนจนเกือบหมด ทุกวันนี้ตลาดสินค้าออนไลน์ในจีนให้บริการส่งซื้อสินค้าได้ทุกอย่าง ตั้งแต่อาหารสด อาหารแห้ง เครื่องใช้ในครัวเรือนธรรมดา ๆ ไปถึงเสื้อผ้าแฟชั่น เครื่องสำอางค์ สินค้าสำหรับแม่และเด็ก ผลิตภัณฑ์ดูแลสุขภาพ อาหารบำรุง วัสดุที่ใช้ในการก่อสร้าง เครื่องเพชรนิลจินดา รถยนต์ และสินค้าแบรนด์เนม จากทั่วโลกอีกกว่า 5,000 รายการ

การซื้อขายสินค้าออนไลน์มักถูกมองว่าเป็นศัตรูตัวสำคัญของร้านค้าปลีกแบบเก่า เพราะถูกสินค้าออนไลน์หักราคาอย่างไม่เป็นธรรม แล้วยังให้บริการส่งสินค้าถึงที่อีกด้วย ห้างสรรพสินค้าใหญ่ ๆ ในจีนระยะ

หลังจึงดูหอยเหงา ลูกค้าบางตาลงถนัดใจ ด้วยวิสัยทัศน์ที่จะเชื่อผลการค้าออนไลน์กับออฟไลน์เข้าเป็นตลาดเดียวกัน Alibaba ก็เปิดตัวไอเดียใหม่ขึ้นมาอีก เริ่มต้นด้วยการสร้างวันแห่งการช้อปปิ้งขึ้นมาอีกวันหนึ่ง วันที่ 12.12 แล้วโฆษณาให้ลูกค้าที่ไปเลือกซื้อสินค้าในห้างร้านต่าง ๆ วันนั้น สามารถจ่ายเงินผ่านโทรศัพท์มือถือได้

ปัจจัยที่ทำให้การ e-commerce ในจีนเติบโตราวกับติดจรวด นอกจากเรื่องราวได้คร่ำเรื้อนของคนจีนสูงขึ้นกันทั่วหน้าแล้ว ปัจจัยที่สำคัญต้องยกให้กับประสิทธิภาพของเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทำให้อินเทอร์เน็ตแทรกซึมลงไปได้ถึงประชาชนทุกหย่อมหญ้า เวลานี้หัวเมืองชั้น 3 ชั้น 4 ในประเทศจีนเป็นเป้าหมายที่ผู้ค้าออนไลน์พยายามอย่างหนักเพื่อที่จะเข้าถึง ด้านหนึ่งด้วยการพัฒนาระบบมือถือคู่กับระบบการจ่ายเงินออนไลน์ เสริมด้วยการพัฒนาระบบเคลื่อนย้ายสินค้า คลังจัดเก็บสินค้าในเมือง หรือแม้แต่ในหมู่บ้านก็ต้องการทางตั้งศูนย์รวมสินค้าก่อนบริการนำส่งให้กับลูกค้า

พลัง e-commerce ในจีนจะเห็นเด่นชัดยิ่งขึ้นอีกเมื่อคนจีนทั้งประเทศสามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ผ่านมือถือ และอุปกรณ์สื่อสารรูปแบบอื่น ๆ เมื่อถึงตอนนั้นซึ่งนักวิเคราะห์ส่วนใหญ่คาดว่าภายในปี 2020 ตลาด e-commerce ของจีนจะใหญ่มาก ใหญ่จนบดบังตลาดอื่น ๆ ในโลก ให้เล็กจิ๋วลงถนัดตา เพราะด้วยขนาดของประชากรจีนที่มีมากถึงกว่า 1300 ล้านคน การเติบโตของตลาดแม้ขยับขึ้นมานิดเดียว

คนทั้งโลกก็รู้สึกได้ถึงผลกระทบ

นอกจากนี้ ตลาดสินค้าอุปโภคบริโภคออนไลน์ยังเป็นปรอทวัดเศรษฐกิจจีน เป็นตัวบ่งชี้ศักยภาพในการซื้อขายจับจ่ายและการบริโภคของประชากร ขณะเดียวกันก็เป็นตัวช่วยให้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กและกลางหรือ SME ทั้งในประเทศจีนและทั่วโลก มองเห็นช่องทางและโอกาสการเติบโตของตนในอนาคต

ปี 2016 ปีแห่งการศึกษาจีน-อาเซียน

ปี ค.ศ. 2016 หรือ พ.ศ. 2559 นอกจากจะเป็นการครบรอบ 25 ปีความสัมพันธ์จีนอาเซียนแล้ว ยังนับว่าเป็นปีแห่งการแลกเปลี่ยนด้านการศึกษาของจีน-อาเซียนอีกด้วย นายเฉิน เจียนจวิน ผู้อำนวยการของฝ่ายการศึกษาและการแลกเปลี่ยนด้านการศึกษากับต่างประเทศของ

จีน กล่าวกับสื่อมวลชนถึงแผนกิจกรรม “จีน-อาเซียน” ที่จะจัดครอบคลุมทั้งการจัดนิทรรศการ, สัมมนา, การร่วมมือด้านศิลปวัฒนธรรม, การอบรมและงานวิจัย, การแลกเปลี่ยนด้านภาษา วัฒนธรรม และการแลกเปลี่ยนระดับเยาวชน โดยทางจีนได้กำหนดกิจกรรมต่างๆมากกว่า 270 รายการ ที่จะจัดขึ้นทั้งในประเทศจีนและเมืองหลักของประเทศอาเซียน จีนได้คัดสรรกิจกรรมหลักที่สำคัญและน่าสนใจ เช่น งานสัปดาห์การศึกษาจีน-อาเซียนครั้งที่ 9 ที่จะขึ้นที่มณฑลกุ้ยโจว ประเทศจีน โดยอยากเชิญชวนประเทศในอาเซียนร่วมกันแลกเปลี่ยนและเข้าร่วมกิจกรรมของปีแห่ง

การแลกเปลี่ยนด้านศึกษานี้ ทั้งนี้ ผู้นำจากประเทศจีนและประเทศต่างๆในอาเซียนได้ร่วมการประชุมผู้นำอาเซียน 10+1 เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2558 ที่ประเทศมาเลเซียและร่วมกันกำหนดให้ปี 2016 เป็นปีแห่งการแลกเปลี่ยนด้านการศึกษาของจีน-อาเซียน

เรียบเรียงและรายงาน: อรอนงค์ อรุณเอก

คัมภีร์ปฐมวัย คัมภีร์สามอักษร (三字经)

คัมภีร์สามอักษร (คัมภีร์ตรีอักษร) ภาษาจีนเรียกว่า “ซานจือจิง” เป็นคัมภีร์ที่ใช้เป็นบทเรียนปฐมวัยของคนจีนมาตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน และปัจจุบันได้มีการนำมาใช้เป็นตำราสอนช่วยฝึกฝนการท่องจำของเด็ก นักเรียนและนักศึกษา คัมภีร์เล่มนี้แต่งขึ้นโดยใช้คำทั้งหมด 246 คำ ประกอบด้วยวรรคหรือประโยคละ 3 คำ ใจความกะทัดรัด เรียนรู้ไว ท่องคล่องปาก จำได้ง่าย กลายเป็นหนึ่งในตำราเรียนปฐมวัยสมัยโบราณของจีน (ร้อยแปดตระกูล พันกลบท พันบทกวี เรียกรวบๆ กันว่า “สามร้อยพันพัน (三百千千)”

เกี่ยวกับผู้เขียนคัมภีร์สามอักษร นั้นมีการกล่าวขานกันแตกต่างกันหลายหลาย ในหนังสือสารานุกรมฉือไห่ อธิบายไว้ว่า “ผู้เขียนคัมภีร์สามอักษร เป็นหวังอิงหลิน ในสมัยราชวงศ์ซ่งได้ แต่ก็มีมีการกล่าวว่า ผู้รวบรวมคือซวี ชื่อจื่อ คนในสมัยราชวงศ์ซ่ง หรือไม่ก็ คือ หลีเจิน คนในสมัยหมิง ซึ่งต่อมาใช้กันแพร่หลายในสมัยราชวงศ์หมิง คนในสมัยราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ซิง ต่างก็แน่ใจว่าผู้เขียนคือ หวังอิงหลิน

แม้ว่าในปัจจุบันนักวิชาการยังมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปตามหลักฐานที่อ้างอิงก็ตาม

หวังอิงหลิน (ค.ศ.1233-1296) มีนามว่า ป้อไฮ่ว เป็นชาวอำเภอฉิน สมัยราชวงศ์เป่ย์ซ่ง เขารอบรู้ในคัมภีร์ทั้งหก (ลิวซิว) ต่อมาสอบได้บัณฑิตในปี ค.ศ.1241 เคยรับราชการในสมัยนั้น เป็นผู้มีความรู้กว้างขวางและมีความสามารถในการสอบสวนและพิสูจน์ ยืนยัน มีผลงานเขียนมากมาย ต่อมามีการรวบรวมผลงานของหวังอิงหลิน แต่ในผลงานนั้นไม่มีคัมภีร์สามอักษร กล่าวกันมาหวังอิงหลินต้องอาเจียนเป็นเลือดจึงได้เขียนผลงานชุดนี้สำเร็จ แต่กลับไม่เป็นที่แพร่หลาย แม้ว่าคัมภีร์เล่มนี้ไม่ได้บรรจุอยู่ในเล่มรวมผลงานของเขาก็ตาม แต่กลับ

เป็นที่รู้จักกันทุกครัวเรือนและเผยแพร่ถ่ายทอดกันมาหลายร้อยปี

เนื้อหาของคัมภีร์สามอักษร มีเนื้อหากว้าง หลากหลายศาสตร์ เช่น ว่าด้วยเรื่องของสภาพแวดล้อม ธรรมชาติ การดำเนินชีวิตในสังคม ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม บทเรียนล้วนเป็นสามคำ มีการเล่นสัมผัส ประโยคสั้นๆ สัมผัสได้ดีมาก เป็นจังหวะ ทำให้ท่องจำได้ง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กเล็กซึ่งอยู่ในวัยเริ่มเรียน คัมภีร์เล่มนี้ผู้เขียนต้องใช้เวลาในการเลือกสรรคำ อันกินความ และนัยลึกซึ้ง บทเรียนไม่เพียงสั้นไหล เข้าใจกินความได้ชัดเจน ยังเป็นคำสอนที่ผู้เขียนได้บรรจุสร้างสรรค์กลิ่นกรองออกมา ในบทเรียนยังมีการหยิบยกบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์มาเป็นตัวอย่าง เพิ่มความสนุกสนาน อ่านแล้วมีชีวิตชีวา จึงทำให้เด็กท่องจำได้ง่าย

เรียนได้ไม่รู้เบื่อ กล่าวได้ว่าได้เรียนรู้อะไรก็ได้และเรียนรู้ประวัติศาสตร์และเรียนรู้จริยธรรมศาสตร์ไปด้วย

คัมภีร์สามอักษรที่เห็นในปัจจุบันนั้นเป็นฉบับสมัยราชวงศ์ซิง มีอักษร (คำ) ทั้งหมด 1,140 ตัว ต่อมาเล่มที่นิยมแพร่หลายมีอักษรทั้งหมด 1,248 ตัว เนื้อหาสาระครอบคลุมหัวข้อดังนี้

ส่วนแรก กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษา มี 84 คำ เช่น คนเดิมที นิสัยดี มีใกล้เคียง คู่เคียงก็ใกล้เคียงกัน ส่วนที่สอง กล่าวถึงความสัมพันธ์ของคนในระบอบศักดินา มีอักษรทั้งหมด 114 ตัว จากนั้นก็แนะนำตัวเลข เวลา ธาตุทั้งห้า (ดิน น้ำ ลม ไฟ ไม้) ธัญพืชทั้งหก (เมล็ดข้าว ข้าวสาลี ถั่ว ข้าวโพด ประเภทมัน) สัตว์เลี้ยงทั้งหก (หมู วัว แพะ ม้า ไก่ หมา) คำเหล่านี้ใช้อักษร 96 ตัว จากนั้นก็เป็นตัวเลข คือ หนึ่งแล้วสิบ สิบแล้วร้อย ร้อยแล้วพัน พันแล้วหมื่น สามสิ่งคือฟ้า ดิน มนุษย์ สามแสง คือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว ต่อมาแนะนำ

เกี่ยวกับ เสี่ยวเสวีย (วิชาที่เรียนเกี่ยวกับภาษาและเสียง อรรถาธิบายนัยของคำโบราณ) ชื่อซู (จตุคัมภีร์) ลิวจิง (หกตำรา) และคัมภีร์หลุนอวี่ 24 บท เป็นความรู้พื้นฐานในสมัยนั้นโดยมีอักษร 246 ตัว และต่อมากล่าวถึงประวัติศาสตร์จีน รวมอักษรทั้งหมด 468 ตัว เช่น กษัตริย์ฮั่นเกาจู่ผู้ก่อตั้งราชวงศ์ถัง บทสุดท้ายกล่าวถึงนิทานที่เกี่ยวกับความขยันหมั่นเพียรในประวัติศาสตร์ เพื่อส่งเสริมให้เด็กขยันเล่าเรียน ทำตนให้เป็นคนดีมีประโยชน์ต่อสังคม

เมื่อวิเคราะห์จากเนื้อหาข้างต้นแล้ว เห็นได้ว่า ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาหรือภาษาในคัมภีร์สามอักษร ซึ่งใช้เป็นตำราเรียนและช่วยจำอักษรจีนและปูพื้นความรู้ในปฐมวัย ถือว่า คัมภีร์นี้แต่งได้ดีมาก เพราะใช้บทและวรรคที่สั้นๆ กะทัดรัดคลุมใจความ มีเนื้อหากว้างขวางหลากหลายและเป็นระบบอย่างมาก แม่นยำและเป็นหนังสือที่หาได้ยากมาก ต่อมาจึงมีการเลียนแบบ

การแต่งตำราลักษณะนี้อีกหลายเล่ม เช่น คัมภีร์คุณธรรมเยาเวาชน (ดีใจกุย) รวมถึงหนังสือที่แต่งขึ้นโดยใช้ห้าคำและหกคำภายหลัง เป็นต้น หลังสมัยราชวงศ์เอวี่ยน มีการปรับเปลี่ยนหนังสือคัมภีร์สามอักษรหลายอย่างเช่น คัมภีร์สามอักษรฉบับปรับปรุงใหม่ของจางไท่เอวี่ยน คัมภีร์สามอักษรของอวีเม่าชวิน เป็นต้น แต่ฉบับเขียนใหม่หรือฉบับปรับปรุงเหล่านี้แพร่หลายอยู่ไม่นานหรือไม่เป็นที่แพร่หลายมากกว่าเล่มเก่า

ปัจจุบันมีบรรจรายวิชาคัมภีร์สามอักษรไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษา และในมหาวิทยาลัยของไทยบางแห่งก็ได้มีการบรรจุรายวิชานี้เป็นรายวิชาเลือกเรียนให้แก่นักศึกษาอีกด้วย ด้วยที่เห็นว่าคัมภีร์สามอักษรมีประโยชน์ต่อผู้เรียน ซึ่งนอกจากได้ท่องจำแล้วยังได้ความรู้หลากหลายด้าน อันเป็นประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่นๆ อีกต่อไปได้

มองตะเกียบ

เห็นอารยธรรม

หลายปีมาแล้ว งานวันเกิดเหล่าซือวัย 30-40 ที่จีน ทำเอาผมเกิดอาการ Culture Shock เล็กน้อย เหล่าซือใช้ตะเกียบทานเค้กวันเกิดอย่างหน้าชื่นตาบาน

จากหลักฐานที่พอสืบค้นได้พบว่า ชาวจีนใช้ตะเกียบมาแล้วอย่างน้อย 2,000 ปี ส่วนตำนานต้นกำเนิดของ ตะเกียบมีอยู่หลักๆ 3 ตำนาน

1. ต้าอวี ผู้นำยุคแรกของอารยธรรมจีน มีชื่อเสียงเรื่องความทุ่มเทในการทำงานเพื่อสังคมอย่างยิ่งยวด ก่อนหน้าที่ต้าอวีจะถูกยกย่องเป็นผู้นำ ต้าอวีถูกล้างให้แก้ปัญหาน้ำท่วมแทนพ่อของตนที่ไม่สำเร็จ ต้าอวีรู้ว่า จะแก้ปัญหาน้ำท่วมได้ไม่ใช่การสกัดกั้นน้ำ แต่คือการระบายน้ำออกทะเลให้เร็วที่สุด จึงเร่งขุดคลองระบายน้ำกันยกใหญ่ ว่ากันว่า ต้าอวีทุ่มเทอย่างต่อเนื่อง ยาวนานถึง 13 ปี ใน 13 ปีนั้นได้แค่เดินผ่านบ้านตัวเอง 3 ครั้ง แลมหั้ง 3 ครั้ง ไม่มีกระทั่งเวลาแวะเข้าบ้าน

ต้าอวีเห็นงานสำคัญ ไม่อยากเสียเวลากับเรื่องอื่นใด อาหารที่เพิ่งปรุงเสร็จ ต้าอวีก็รีบจะหยิบจับเอาเข้าปาก ร้อนลิครับ เพื่อแก้ปัญหานี้ ต้าอวีจึงเด็ดกิ่งไม้มาสองกิ่ง ใช้คีบแทนมือหยิบชะเลย กิ่งไม้สองกิ่งของต้าอวีนี้ จึงกลายเป็นต้นกำเนิดตะเกียบ

2. โจ้วหวาง เป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายของราชวงศ์ซาง โจ้วหวางเป็นทรราชที่ทั้งเก่งและฉลาด ว่ากันว่าบันทึกชิ้นแรกที่ปรากฏเรื่องตะเกียบคือประวัติโจ้วหวาง พระองค์สั่งช่างให้ทำตะเกียบงาช้างสลักเสลาดงาม และเมื่อตะเกียบงาช้างเสร็จพระองค์จึงต้องการงานงามสวยงาม แล้วความต้องการก็ค่อยๆ ขยับขยาย อาหารต้องอร่อย โต๊ะต้องหรูหรา พระราชวังต้องวิจิตร จนโจ้วหวางก้าวเลยความพอดี ขูดรีดทำร้ายประชาชน กลายเป็นทรราช และถูกต่อต้านและล้มล้าง

3. เจียงจื่อหย่า เป็นนักยุทธศาสตร์คนสำคัญของจีนในยุคราชวงศ์โจว ก่อนเจียงจื่อหย่าจะก้าวเข้ามาเป็นนักยุทธศาสตร์ เจียงจื่อหย่าเอาแต่นั่งตกลาอยู่ริมตลิ่ง เจียงจื่อหย่าเอาแต่นั่งตกลา ฐานะยากจน ภรรยาเริ่มห้วงอนาคตตน เลยคิดวางยาฆ่าสามีเสียเลย จะได้มีโอกาสไปหาสามีใหม่เพื่ออนาคตสดใสกว่านี้ (ข้อเสียอย่างหนึ่งของสังคมที่เห็นการหย่าร้างเป็นเรื่องผิดร้ายแรง)

วันนั้น เจียงจื่อหย่ากลับบ้านมากำลังจะหยิบขึ้นเนื้อเข้าปาก นกเหวดดาบินเข้ามาจิกมือ เจียงจื่อหย่าหัดมือกลับ พอจะยื่นมือไปหยิบขึ้นเนื้ออีกนกเหวดดาก็เข้ามาจิกอีก แล้วทำท่าจะบินออกนอกบ้าน เป็นอย่างนี้อยู่ทุกครั้ง เจียงจื่อหย่าเอ๊ะใจเดินตามนกเหวดดาออกไปข้างนอก นกเหวดดาบินเกาะที่กิ่งไม้บอกว่า “จงใช้สิ่งที่อยู่ได้ทำเข้าคียบเนื้อแทนมือ” เจียงจื่อหย่าจึงเด็ดกิ่ง

ไม้ หักเป็นสองท่อน เดินกลับบ้าน คีบเนื้อ ปรากฏมีควินเซียวลอยขึ้น เจียงจื่อหย่ารู้ว่าภรรยาวางยาพิษ ภรรยา รู้ตัวจึงรีบหนีไป

ต้นกำเนิดตะเกียบทั้งสามเป็นเพียงตำนาน คือมีไว้เพื่อเชื่อมโยงจินตนาการเราให้เฟื่องฟู

แต่เราได้จากตำนานเหล่านี้ว่า วัฒนธรรมจีนยกย่องคนทุ่มเททำงานหนัก รั้งเกียดความทุ่มเทเพื่อยุติในโชคชะตา

แต่ถ้าจะสรุปต้นกำเนิดตะเกียบแบบวิชาการคงบอกได้เพียงว่า ตะเกียบน่าจะเป็นสิ่งที่ถูกคิดค้นร่วมกันโดยกลุ่มชนอารยธรรมจีน หากใช่เป็นการประดิษฐ์คิดค้นของใครคนใดคนหนึ่งไม่

นอกจากจีน วัฒนธรรมตะเกียบยังแพร่หลายกันมานานแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประเทศที่ยังใช้ตะเกียบเป็นอุปกรณ์ทานอาหารหลักในทุกวันนี้ ก็ยังมี ญี่ปุ่น และเกาหลี

และตะเกียบ 3 ประเทศนี้ ก็มีรายละเอียดที่ต่างกันทั้งสิ้น

ตะเกียบจีนจะยาวปลายทุ่ ตะเกียบญี่ปุ่นจะสั้นและปลายแหลม ส่วนตะเกียบเกาหลีจะยาวปานกลางและมักทำจากโลหะ(ปัจจุบันมักเป็นสแตนเลส)

ตะเกียบจีนยาวเพราะจีนทานอาหารร่วมกันบนโต๊ะรวม กับข้าววางเรียงอยู่เต็ม จึงต้องการระยะเอื้อมพอควร ย่อมต้องการตะเกียบที่ยาวพอสมควร

“ตะเกียบจีนปลายทู่เพราะต้องการให้ใช้คีบไม่ได้ใช้จิ้ม การจิ้มอาหารด้วยตะเกียบเป็นเรื่องเสียมารยาทมาก การปักตะเกียบในซามซ่าวก็เช่นกัน ในสายตาของวัฒนธรรมจีน ตะเกียบมีไว้คีบไม่ได้มีไว้ทิ่มแทง”

ชาวจีนมีความเชื่อว่าบ้านไหนตะเกียบยิ่งยาวบ้านนั้นยิ่งรวย ความเชื่อนี้สัมพันธ์กับชีวิตจริงตรงที่ว่า บ้านที่ฐานะดี อาหารการกินดี โต๊ะอาหารใหญ่ อาหารวางเต็มโต๊ะ เอื้อมไถล ย่อมต้องใช้ตะเกียบยาว และยังเชื่อว่าใครจับตะเกียบใกล้ส่วนปลายด้านคิบบอาหารเท่าไร ชีวิตจะลำบากยากจน

จนจริงหรือไม่ ไม่แน่ใจ แต่ถ้าใครลองจับแบบนั้นดูจะรู้ว่ามันช่างไม่สง่า และดูหงอย เหมือนถ้าจับแบบนั้นแล้วเหมือนจะตัวหดไหลหล่อไร้ราศี ระยะเวลาจับตะเกียบที่เหมาะสมจึงน่าจะอยู่ที่ประมาณ 2 ใน 3

ตะเกียบจีนปลายทู่เพราะต้องการให้ใช้คีบไม่ได้ใช้จิ้ม การจิ้มอาหารด้วยตะเกียบเป็นเรื่องเสียมารยาทมาก การปักตะเกียบในซามซ่าวก็เช่นกัน ในสายตาของวัฒนธรรมจีน ตะเกียบมีไว้คีบ ไม่ได้มีไว้ทิ่มแทง (ถ้าไม่ได้ใช้เป็นอาวุธลับจอมยุทธ์)

ตะเกียบญี่ปุ่นสั้น เพราะลักษณะการทานอาหารแบบญี่ปุ่นจะจัดอาหารเป็นสำหรับของใครของมัน ตะเกียบญี่ปุ่นจึงไม่ต้องการระยะเอื้อมมาก และไม่จำเป็นต้องยาวให้ลำบาก

ปลาเป็นกับข้าวหลักของชาวบ้านญี่ปุ่น ปลายตะเกียบที่เล็กจะช่วยให้คีบก้างปลาออกจากเนื้อปลาได้สะดวก ชาวญี่ปุ่นยังถือว่าการคายอาหารออก

จากปากเป็นสิ่งผิดมารยาทการทานอาหาร แต่ละคนจึงควรขจัดก้างปลาออกให้เรียบร้อยก่อนทาน ตะเกียบปลายแหลมทำมาเพื่อตอบสนองการใช้งานนี้ ขณะที่การคายนกหรือคายเศษอาหารออกจากปากบนโต๊ะอาหารแบบจีนไม่ใช่เรื่องใหญ่

ตะเกียบจีนและญี่ปุ่นมักทำจากไม้หรือไม้ไผ่ แม้หลักฐานทางโบราณคดีที่ขุดได้ในปัจจุบันมักจะเหลือแต่ตะเกียบโลหะ แต่นั่นก็เป็นเพราะว่า ไม้และไม้ไผ่ต่างย่อยสลายไปหมด

มีกรณีพิศดารที่สุสานหมาหวางตวยสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออกซึ่งสุสานรักษาสภาพสิ่งของทุกอย่างไว้ข้ามกาลเวลา ขนาดสภาพศพเจ้าของสุสานยังเป็นเนื้อนิ่มๆ ซึ่งในสุสาน ก็พบตะเกียบที่ทำจากไม้

แต่ตะเกียบเกาหลีมักทำจากโลหะ ความนิยมในการใช้โลหะ คาดว่าจะได้รับอิทธิพลจากกลุ่มชนเผ่าเร่ร่อนทางเหนือของจีน ที่ชอบใช้หมักทำจากโลหะและหนัง ซึ่งคงทนต่อการเคลื่อนย้ายมากกว่าไม้หรือกระเบื้อง อย่างไรก็ตามการใช้โลหะก็เหมาะกับอาหารการกินแบบปิ้งย่างสไตล์เกาหลี ซึ่งทำให้ล้างทำความสะอาดง่าย และไม่ไหม้ไฟ ส่วนประเด็นตะเกียบเงินใช้พิสูจน์พิษได้ เป็นแค่เรื่องเพ้อพก

วัฒนธรรมตะเกียบเกิดขึ้นในกลุ่ม

ชนที่เน้นการดำรงชีพด้วยการเกษตรกรรม ในสายตาวัฒนธรรมตะเกียบดั้งเดิม มีด และล้อมคืออาวุธ ไม่ควรมาอยู่บนโต๊ะอาหาร ขณะที่มีดและล้อมของวัฒนธรรมมีพื้นฐานการดำรงชีพด้วยการเลี้ยงปศุสัตว์เป็นหลัก คือความสะดวก สาราพัดประโยชน์ ก่อนชาวแมนจูได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมจีนก็ใช้มีดและล้อม(แบบแมนจู) ภายหลังหลักปักฐานที่จีนแล้วชาวแมนจูจึงเริ่มใช้มีดและตะเกียบคู่กันไป

เดี๋ยวนี้ชาวจีนและชาวโลกต่างใช้ตะเกียบกันมากขึ้น แต่แค่ไม้สองแท่งเล็กๆนี่แหละที่เป็นเรื่องใหญ่ระดับโลก เมื่อนักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบอกว่าตะเกียบไม้แบบใช้ครั้งเดียวทิ้งกำลังทำลายโลกเสียสมดุล เฉพาะในจีน ตัวเลขการใช้ตะเกียบแบบนี้มีมากถึง 8 หมื่นล้านคู่ต่อปี ถ้าเอามาบุให้เต็มจัตุรัสเทียนอันเหมิน ปีหนึ่งๆ จะบุได้ถึง 363 จัตุรัส ตะเกียบไม้แบบใช้ครั้งเดียวทิ้งจึงเป็นหนึ่งในปัจจัยทำลายสิ่งแวดล้อมเรื่องเล็กๆประจำวัน กลับเป็นปัญหาใหญ่ระดับโลกขึ้นมาได้

มองตะเกียบแท่งเล็กๆสองแท่งเห็นอะไรได้อีกเยอะ

ตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์
“โพสต์ทูเดย์”
ฉบับวันที่ 29 พฤศจิกายน 2558

วัดวาอาราม ในนครเจียงตู

ตอนที่ 1

นครเจียงตูเป็นเมืองเอกของมณฑลเสฉวน ตั้งอยู่ภาคตะวันตกของจีน เป็นอดีตเมืองหลวงเก่าของแคว้นซู่ของพระเจ้าเล่าปี่ในสมัยสามก๊ก ซึ่งก็คือกินอาณาบริเวณมณฑลเสฉวนปัจจุบันนี้เอง ว่ากันว่า นครเจียงตูเป็นเมืองแห่งเดียวในประวัติศาสตร์จีน ที่ไม่เคยเปลี่ยนชื่อและสถานที่ตั้ง มาเป็นระยะเวลากว่า 3,000 ปี

ปัจจุบันนครเจียงตูเป็นศูนย์กลาง การพัฒนาเศรษฐกิจในภาคตะวันตก ของจีน และมีระดับการพัฒนาทาง เศรษฐกิจอยู่ในลำดับที่ 8 ของจีน เป็น แหล่งดึงดูดการลงทุนจากบริษัทยักษ์ ใหญ่อย่าง Fortune 500 จำนวน 269 แห่ง ปัจจุบันเศรษฐกิจนครเจียง ตูพัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง และกำลัง ก้าวสู่การเป็นศูนย์กลางคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ และแหล่งการลงทุน ในอุตสาหกรรมเทคโนโลยีระดับสูง

ไอที อิเล็กทรอนิกส์และบริการของ จีนภาคตะวันตก

เมื่อกล่าวถึงร่องรอยทาง ประวัติศาสตร์ของนครเจียงตู หาก เทียบกับนครซีอานซึ่งเป็นเมืองเอก ของมณฑลส่านซีแล้ว อาจไม่เด่นชัด มากนัก เนื่องจากในใจกลางเมือง มิได้หลงเหลือร่องรอยซากปรักหัก พังหรือแนวกำแพงเมืองเก่าอย่างใน นครซีอาน แต่นครเจียงตูยังคงผสม ผสานระหว่างความเป็นเมืองสมัย

ใหม่ที่มีศูนย์การค้าและถนนช้อปปิ้ง อยู่ทุกหนแห่งกับแหล่งวัฒนธรรมที่ยัง คงกลิ่นอายของอารยธรรมจีนโบราณ ทั้งในด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชาวมณฑลเสฉวนซึ่ง จะปรากฏเป็นเมืองโบราณและวัดวา อารามหลายแห่งรอบ ๆ นอกนครเจียง ตู สถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งเชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์ ธรรมชาติและ พระพุทธศาสนา อาทิ ศาลเจ้าขงเบ้ง ถนนคนเดินโบราณจิ้นหลี่ พระพุทธ

รูปสลักหลวงพ่อดโตเล่ฮาน เซางอ้อไ้ (เอ๋อเหมย์ฮาน) อุทยานแห่งชาติจิวไ้โกว เป็นต้น ซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านี้เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักท่องเที่ยวชาวไทย

ตามข้อมูลประวัติศาสตร์ของจีน นครเฉิงตูรุ่งเรืองถึงขีดสุดในสมัยราชวงศ์ถัง ทั้งในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และพระพุทธศาสนา จนกลายเป็น 1 ใน 4 ของเมืองใหญ่ที่สุดของจีนในสมัยนั้น ได้แก่ ฉางอาน (นครซีอาน) ลั่วหยาง หยางโจว (อยู่ในมณฑลเจียงซู) และเฉิงตู พระพุทธศาสนาในนครเฉิงตูรุ่งเรืองมาก วัดสำคัญ ๆ หลายแห่งได้ถูกสร้างขึ้นรอบ ๆ นครเฉิงตู อาทิ วัดต้าฉือ (大慈寺) วัดเปากวางซือ (宝光寺) วัดเหวินซู (文殊院) และวัดจาวเจ้วซือ (昭觉寺) ซึ่งสร้างในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน อายุเก่าแก่กว่า 1,400 ปี วัดวาอารามเหล่านี้เป็นแหล่งความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนาใน

เส้นทางสายไหมตอนใต้ อันมีจุดเริ่มต้นที่นครเฉิงตูแห่งนี้

วัดต้าฉือ เป็นวัดเก่าแก่สร้างในสมัยราชวงศ์สุย-ถัง (ค.ศ.581-618) อายุเก่าแก่ราว 1,400 ปี เป็นวัดเพียงแห่งเดียวในนครเฉิงตูที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง บันทึกทางประวัติศาสตร์ระบุว่า ในปี ค.ศ.618 พระถังซำจั๋งได้เดินทางจากฉางอาน (ซีอานนครซีอานในอดีต) มายังเฉิงตูเพื่อมาจำพรรษา

ปฏิบัติธรรม และศึกษาพุทธศาสนาที่วัดต้าฉือ เป็นเวลา 4-5 ปี และเป็นที่เคารพศรัทธาของชาวเสฉวนในสมัยนั้นอย่างมาก ด้วยแรงศรัทธาในศาสนาพุทธทำให้พระถังซำจั๋งเผยแพร่ศาสนาไปตามเมืองต่าง ๆ และมีความตั้งมั่นอันแน่วแน่ที่จะเดินทางไปศึกษาพุทธศาสนาที่นาลันทาในอินเดีย ในที่สุดท่านก็ฝ่าฟันความยากลำบากในการเดินทางระยะทาง

กว่า 50,000 ลี้ ไปถึงอินเดีย และได้
อัญเชิญพระไตรปิฎกมาแปลเผยแพร่
พระธรรมคำสั่งสอนไปทั่วแผ่นดินจีน
ได้สำเร็จ บันทึกยังระบุว่า นอกจาก
พระไตรปิฎกแล้ว พระถังซำจั๋งยังได้อัน
เชิญพระบรมสารีริกธาตุจำนวน
150 ชิ้น และพระพุทธรูปจำนวน 7
องค์มายังแผ่นดินจีนด้วย

ปัจจุบันบริเวณรอบ ๆ วัดกลายเป็น
แหล่งช้อปปิ้งแบรนด์เนมระดับโลก ซึ่ง
เรียกว่าย่านไท่กุ่หลี่ โดยห้างสรรพสินค้า
ในย่านนี้มีสถาปัตยกรรมของอาคารกลมกลืน
กับโบสถ์ของวัดต้าฉือ ซึ่งทำให้ย่านช้อปปิ้ง
แห่งนี้มีเอกลักษณ์สะดุดตา แต่ทว่าได้บดบัง
ทัศนียภาพโบสถ์และวิหารของวัดไปบ้าง
ฉันจำได้ว่า เพื่อนคนหนึ่งเคยเล่าว่า หลวง
พี่รูปหนึ่งในวัดแห่งนี้ ท่านเคยพูดติดตลกว่า
“หลังจากที่ย่านไท่กุ่หลี่สร้างเสร็จแล้ว อาตมา
เดินเข้าออกวัดเดี๋ยวนี้มักจะมีญาติโยมมอง
อาตมาด้วยสายตาแปลก ๆ คงคิดกันว่า
อาตมาเดินเที่ยวช้อปปิ้งในย่านนี้ อาตมา
อยากจะทำอะไรสักอย่างจริง ๆ ว่าวัดอาตมา
อยู่ที่นี้” ฉันฟังเสร็จก็แอบนึกเห็นใจหลวงพี่
รูปนั้นอยู่มากทีเดียว

วัดแห่งนี้มีพระโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิม
แกะสลักด้วยไม้ปางประทานพรประดิษฐาน
อยู่ ซึ่งชาวนครเฉิงตูทั่วไปนิยมมากกราบไหว้
ขอพร วัดแห่งนี้มีพื้นที่ขนาดเล็กสุดในบรรดา
วัด 4 แห่งดังกล่าว แต่ทว่าพุทธศาสนิกชน
ชาวจีนทั่วไปทั้งวัยรุ่นและวัยสูงอายุมักจะ
มาเดินสวดมนต์ในโบสถ์ในวันสำคัญทาง
พระพุทธศาสนา สถานกงสุลใหญ่

นครเฉิงตู มักจะจัดงานพิธีสวดมนต์แบบไทยในโอกาสสำคัญ ๆ เช่น
วันเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว 5 ธันวาคม วัน
เฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระบรมราชินีนาถ และวันสงกรานต์ ซึ่งชุมชน
ชาวไทยก็หลังไหลมาร่วมสวดมนต์อยู่
ทุกครั้งไม่ขาดสาย พิธีสวดมนต์จะเริ่ม
จากการที่หลวงพี่และพระลูกวัดจะ
สวดมนต์แบบจีนก่อน โดยพระลูกวัด
จะบรรเลงเครื่องดนตรีไปกับการสวดมนต์
ด้วยเครื่องดนตรีหลัก ๆ ได้แก่ กลอง ฉิ่ง
และฉาบประมาณ 10-15 นาที หลังจากนั้น
พวกเราชาวไทยก็รวมใจกันสวดมนต์แบบไทย

ระยะ 2 ปีมานี้ วัดต้าฉือได้รับการบูรณะครั้งใหญ่ มีการสร้างและ
ซ่อมแซมโบสถ์และวิหารหลายหลังและการทำบุญที่เหมือนกับของไทย
เราก็คือ การทำบุญสร้างโบสถ์วิหารโดยบริจาคเงินซื้อกระเบื้องมุงหลังคา
วัด และอิฐก่อวิหาร ซึ่งสามารถทำบุญได้ตามแต่ศรัทธา และผู้ทำบุญยังสามารถเขียนชื่อตนเองโดยพู่กันลงบนกระเบื้องและอิฐได้ด้วย และ สิ่ง
ที่ขาดไม่ได้เมื่อมาวัดแห่งนี้ก็คือ การลิ้มลองอาหารเจเลิศรส ซึ่งวัดอุทิศทำมาจาก
เด้าหู้หลากหลายแบบ รวมทั้งเห็ดและสาหร่าย ได้ทั้งอิมบูญและอิมทงเมื่อมาเยือนวัดนี้

“สี่ จิ้นผิง”

The Governance of China

ผู้เขียนมีหลานชายอายุ 5 ขวบเศษคนหนึ่ง ทุกเย็นทานข้าวเสร็จต้องนั่งเฝ้าหน้าจอ ติตดู “เป่าบุนจิ้น” ค่ะ จนกว่าท่านเป่าจะลาโรงนั้นแหละ ผู้ใหญ่จึงจะมีสิทธิ์เปลี่ยนช่อง แต่ก็ยังไม่วาย โอต้ออ “อยากดูอีก..อยากดูอีก”

วันหนึ่งท่านเป่าก็ไปแล้ว แทนเองก็กำลังเพลินกับของเล่น จู่ ๆ ก็ลุกพรวดวิ่งมาหาแล้วชี้นิ้วไปที่ทีวี “เป่าบุนจิ้น..เป่าบุนจิ้น” ทว่าเราจะเข้าใจที่มาที่ไปแล้วพูดจนให้แถมอมสงบ ก็ต้องตอบคำถามที่แกล้งออกมาเป็นชุด.. “เป่าบุนจิ้นจบแล้ว นี่ข่าวนะจะหุบ เขากำลังพูดถึงคนชื่อสี่จิ้นผิงต่างหาก” ... “แล้วสี่จิ้นผิงเป็นใครล่ะ.. เป็นคนดีหรือเปล่า.. จิบผู้ร้ายเก่งเหมือนเป่าบุนจิ้นมั๊ย.. ใครทำผิดเค้าจะเอาไม้อันใหญ่ ๆ ตักันเหมือนเป่าบุนจิ้นหรือเปล่า..”

เหตุที่หลานสับสนก็เพราะหูของเด็กยังไม่ไวพอในการจำแนกแยกแยะเสียง ในกรณีนี้ “จิ้น” คือพยางค์ที่สะกดหูแก่ที่สุด พยางค์ก่อนหรือหลัง “จิ้น” ลอยผ่านไปเหมือนอากาศธาตุ ไม่มีความหมายสำหรับแก

จากวันนั้นหลานก็ชอบเล่นกับคำสองคำนี้ เอามาพูดสลับกันให้เป็นเรื่องขำ แต่สิ่งที่ทำให้ผู้เขียนแปลกใจมาก ๆ ก็คือ หลังจากที่แกได้คำตอบสั้น ๆ ไปเพียงไม่กี่ประโยค สมมตมองน้อย ๆ ก็จาริกภาพหลงไปทันทีว่าทั้ง “สองจิ้น” มีส่วนคล้ายกัน คือเป็นตงฉินที่คอยสืบทอดคนร้ายเอาตัวมาลงโทษ

จำได้ว่าครั้งก่อน ๆ ดิฉันเคยแนะนำให้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ “Xi Jinping : The Governance of China” เป็นหนังสือที่ทางการจีนพิมพ์ออกมาให้คนจีนทั่วประเทศอ่าน แปลเป็นภาษาอังกฤษแล้ว แต่ภาษาเล็กๆ อย่างไทยยังไม่มีแปล โดยชื่อก็บอกให้รู้ว่าหนังสือเล่มนี้ต้องการสื่อว่า สีจิ้นผิงเป็นผู้นำที่มีคุณธรรม ใช้หลักธรรมาภิบาลในการบริหารประเทศ.. เป็น “ตงฉิน” วาจั้นเถอะ.. แต่ครั้งจะเอามาเล่าต่อให้ท่านผู้อ่านฟัง ว่าเป็นตงฉินยังไง ก็จนด้วยเกล้าเพราะต้นฉบับเขียนเป็นภาษาจีนและผู้เขียนเองก็ยังไม่เคยอ่าน

ว่าที่จริงเรื่องราวเกี่ยวกับสีจิ้นผิงหาอ่านได้ไม่ยากเลย มีคนเขียนถึงเยอะแยะ แต่จะมีน้ำหนักรู้เชื่อถือแค่ไหนขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้เขียน วันก่อนดิฉันบังเอิญได้อ่านบทความหนึ่งของ ดร.ไพจิตร วิบูลย์ธนสาร อัครราชทูต (ฝ่ายการพาณิชย์) ณ กรุงปักกิ่ง ท่านเขียนเรื่อง “สีจิ้นผิง.. ผู้นำจีนคนใหม่” ซึ่งท่านบอกว่าข้อมูล

“ท่านยินดีที่จะทำงานหนักเพราะต้องการฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง ต้องการสร้างผลงานที่ยิ่งใหญ่ให้กับประเทศชาติ “มิดคมต้องผ่านการล้บด้วยหิน คนแกร่งต้องผ่านความลำบาก” คือคติที่ท่านยึดประจำใจ”

ทั้งหมดรวบรวมและเรียบเรียงมาจากสื่อจีน...

“อ่านแล้วจะโดนใจพระเดชพระคุณมากน้อยเพียงใดก็สุดแต่จะตัดสินใจแล้วกันครับ..” ท่านออกตัวไว้ก่อนจะเริ่มต้นเล่าเรื่อง

ผู้เขียนให้ความเคารพข้อมูลของท่านในฐานะที่ท่านเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ชิดแหล่งข่าว และรู้สึกพอใจกับหัวข้อแต่ละข้อที่ท่านตั้งขึ้นมาเพื่อใช้ในการเล่าเรื่อง เพราะคิดว่าครอบคลุมดี ทำให้เห็นภาพผู้นำจีนคนใหม่จากหลากหลายมิติ วันนี้จึงขออนุญาตใช้หัวข้อทั้งหมดที่ดร.ไพจิตรฯ ท่านตั้งไว้มาเป็นตัวเดินเรื่อง ส่วนรายละเอียดที่ยกเป็นตัวอย่างภายใต้หัวข้อเหล่านั้น ขออนุญาตเรียบเรียงใหม่ค่ะ จากข้อมูลของท่านบ้าง ข้อมูลอื่น ๆ บ้างรวม ๆ กัน

เวลาและความลำบากสร้างคนให้แข็งแกร่ง สีจิ้นผิงให้สัมภาษณ์นิตยสารจีนฉบับหนึ่งเมื่อปี 2544 ว่า

ท่านยินดีที่จะทำงานหนักเพราะต้องการฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง ต้องการสร้างผลงานที่ยิ่งใหญ่ให้กับประเทศชาติ “มิดคมต้องผ่านการล้บด้วยหิน คนแกร่งต้องผ่านความลำบาก” คือคติที่ท่านยึดประจำใจ ในอดีตท่านไม่เพียงแต่ผ่านความลำบากมาแล้วอย่างโชกโชน ปัจจุบันก็กำลังฟันฝ่าอุปสรรคอย่างชะมัดเข้มข้น เพื่อเร่งฝึั้จกรให้กับการปฏิรูปเศรษฐกิจและสร้างความเข้มแข็งทางการเมืองให้กับจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปราบปรามคอร์รัปชัน ซึ่งท่านได้กำหนดเป็นนโยบายระดับชาติ

ตั้งแต่ขึ้นรับตำแหน่งใหม่ ๆ ประกาศกร้าวให้รู้กันทั่วว่า “คอร์ปชั่นเป็นเรื่องที่ยอมไม่ได้” แล้วสั่งเปิดทางสะดวกให้กระแสการกวาดล้างคอร์ปชั่นซัดกระหน่ำเข้าไปถึง ศูนย์กลางการนำของพรรคฯ และรัฐ ลากคนทุจริตโกงแผ่นดินทั้งทหารและพลเรือน ทั้งตัวเล็กตัวใหญ่ออกมาจากที่ซ่อนรวมแล้วนับหมื่น ๆ คน

เป็นผู้นำที่ไม่ถือตัว ใช้ชีวิตเรียบง่าย เสียสละ ยึดมั่นในคำสอน สมัยหนุ่ม ๆ ตลอดเวลาที่ทำงานเป็นผู้นำในระดับท้องถิ่น สี่จิ้นผิงใช้ชีวิตเรียบง่าย อาศัยอยู่ในบ้านพักภายในตัวสำนักงาน เข้าคิวซื้ออาหารในโรงอาหารเหมือนผู้ใต้บังคับบัญชาคนอื่น ๆ โลกทัศน์ที่เรียบง่ายและประหยัดเป็นที่มาของ “นโยบายประหยัดแห่งชาติ” ที่ท่านนำมาใช้ทันทีที่ขึ้นรับตำแหน่ง ออกคำสั่งและข้อห้ามใหม่ ๆ ให้ข้าราชการถือปฏิบัติเป็นชุด ๆ เช่น ห้ามข้าราชการรับของขวัญ ห้ามใช้งบประมาณรัฐในการเลี้ยงดูปู่เสื่อ ห้ามคุ้มกันผู้นำจนเกินจำเป็น เช่น ปิดถนนทำให้ชาวบ้านเดือดร้อน ปูพรมแดงให้ผู้นำเดิน เกณฑ์คนมายืนโบกธงต้อนรับ การจัดอาหารเลี้ยงรับรองก็ต้องยึดหลักประหยัด “กับข้าว 4 อย่าง น้ำแกง 1 อย่าง” แค่นี้ก็พอ ส่วนวิธีทำงานของบรรดาข้าราชการที่ชาวบ้านแสนจะเอือมระอา เช่น อืดอาดยืดอาด เข้าขามเย็นขาม วางตัวเป็นเจ้าของขุนมูลนาย ฯลฯ ก็สั่งให้โล๊ะทิ้งแล้วยกเครื่องใหม่หมด

ด้านชีวิตครอบครัว สี่จิ้นผิงเป็นแบบอย่างของคนที่ยอมให้ชีวิตครอบครัวขึ้นต่องานส่วนรวมอย่างไม่มีเงื่อนไข ท่านมักกล่าวว่า “เรื่องส่วนตัวใหญ่แค่ไหน

ก็สำคัญ เรื่องส่วนตัวใหญ่แค่ไหนก็เป็นเรื่องรอง” .. บทความของ ดร.ไพจิตร ยิ่งอ้างคำพูดของท่านที่ให้สัมภาษณ์ว่า.. “สำหรับชาวคอมมิวนิสต์แล้ว ประชาชนเปรียบเสมือนบิดามารดา ควรรักประชาชนดุจบุพการีของตนเอง พยายามทำประโยชน์เพื่อประชาชน ให้ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น”

เป็นผู้กตัญญูรู้คุณ รักในคุณธรรมและธรรมชาติ เมื่อมีโอกาสสี่จิ้นผิงจะกลับไปเยี่ยมหมู่บ้านเหลียงเจียเหอที่เขาเคยใช้ชีวิตคลุกคลีเมื่อตอนที่ลงไปทำงานในชนบทเป็นครั้งแรก ปี 2535 เขาเอานาฬิกาปลุกไปแจกชาวบ้านทุกครัวเรือน หมั่นแวะเวียนไปเยี่ยมพร้อมเงินทองและของฝาก ใครไม่สบายแล้วไม่มีคนดูแลก็ให้พาไปหาหมอ ค่าใช้จ่ายควักจากกระเป๋าส่วนตัว

ในเทศกาลตรุษจีนทุกปี สี่จิ้นผิงจะส่งบัตรอวยพรไปให้ครูบาอาจารย์ ไตรศัพทไถ่ถามทุกข์สุขอยู่เสมอ มีโอกาสว่างจากงานเมื่อไหร่ก็พาแม่ไปทานข้าว จูงแม่เดินเล่น แสดงให้เห็นจิตใจที่รักครอบครัวรู้กตัญญู

ทางด้านความรักที่มีต่อธรรมชาติ โครงการขจัดมลพิษทางน้ำ ทางอากาศ รักษาสิ่งแวดล้อม ที่รัฐบาลสี่จิ้นผิงเดินหน้าปฏิรูปอยู่ในขณะนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ ก่อนหน้าเข้ารับตำแหน่งท่านเป็นเจ้าของโครงการ “ความสุขที่สัมผัสได้” หลายต่อหลายโครงการ เช่น ขณะทำงานที่มณฑลเจ้อเจียงก็มี “โครงการพัฒนาเจ้อเจียง 4 ด้าน”

ขณะอยู่ฮกเกี้ยนก็ริเริ่ม “โครงการลดมลพิษบนโต๊ะอาหาร” ที่เขี้ยเหมินก็เสนอ “ยุทธศาสตร์พัฒนาเขี้ยเหมิน 1985-2000” ฯลฯ ลีจิ้นผิงเป็นผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ของการเปลี่ยนแปลงไม่แพ้ดั้งเสี่ยวผิง

เป็นผู้นำที่นุ่มนวลแต่หนักแน่น ลีจิ้นผิงเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ แต่ไม่ได้แข็งทื่อเย็นชา มีไมตรีจิตมิตรภาพดีเยี่ยม ขณะเยือนต่างประเทศ เขาแสดงออกถึงความจริงใจและเป็นมิตร ขณะเดียวกันก็มีจุดยืนที่แน่วแน่มั่นคง ลีจิ้นผิงเคยพูดถึงลีจิ้นผิงว่า “เป็นคนพูดน้อยต่อแขก” สามารถเก็บอารมณ์ได้ดี ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ผ่านการสนทนามากนัก แต่จะมีรอยยิ้มบนใบหน้าเสมอ แทบไม่มีใครเคยเห็นเขาแสดงความโกรธหรือความคิดเห็นแบบสุดโต่งออกมาเลย

แต่เมื่อถึงคราวต้องปกป้องผลประโยชน์ของประเทศชาติ เขาจะไม่รีรอในการแสดงจุดยืนของคนที่มีเลือดรักชาติเต็มเปี่ยม ดร.ไพจิตร เจ้าของบทความยกตัวอย่างว่า เมื่อคราวพิพาทกับญี่ปุ่นกรณีเกาะเตี้ยหวุปลายปี 2555 ดร.ไพจิตรได้เข้าเยี่ยมคารวะลีจิ้นผิงกับผู้ใหญ่ฝ่ายไทยที่เมืองหนานหนิง.. “ใบหน้าเปื้อนยิ้มและน้ำเสียงที่หนักแน่นของท่าน สะท้อนจุดยืนและบ่งบอกความเป็นผู้นำที่ไม่เกรงกลัวหากจะต้องสู้รบเพื่อปกป้องประเทศชาติ”

เป็นผู้นำที่มีความคิดกว้างไกลและมีเป้าหมายเป็นที่ตั้ง เมื่อครั้งไปรับหน้าที่ใหม่ ๆ ในตำแหน่งเลขาธิการพรรคฯ เมืองเจิ้งติ้ง มณฑลเหอเป่ย์ ซึ่งเป็นมณฑลที่ยากจนมาก ลีจิ้นผิงซึ่งจักรยานแนะนำตัวเองกับชาวบ้าน แล้วถือโอกาสใช้ช่วงเวลานั้นสังเกตดูบ้านเรือนและวิถีชีวิตของผู้คน เช่น สังเกตว่ายังมีการใช้รถม้า บ้านเรือนแบบเก่า ๆ ยังมีให้เห็นทั่วไป ฯลฯ บังเอิญตอนนั้นท่านได้ข่าวว่า โรงถ่ายทำภาพยนตร์แห่งหนึ่งของจีนกำลังมองหาสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์อิงวรรณกรรมโบราณเรื่อง “ความฝันในหอแดง” ลีจิ้นผิงเกิดความคิดขึ้นมาทันที จึงได้ระดมหาทุนก้อนหนึ่งมาสร้างคฤหาสน์แบบโบราณตามท้องเรื่อง ปรากฏว่าทั้งบรรยากาศของเมืองและคฤหาสน์ที่สร้างหลังนั้น ทำให้เมืองเจิ้งติ้งได้รับเลือกเป็นที่ถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง “ความฝันในหอแดง” และต่อมาก็กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวและเป็นที่ยุทธศาสตร์อีก 170 เรื่อง สร้างรายได้ให้กับเมืองนี้นับสิบล้านหยวน

.....
“ลี้กวนยิวเคยพูดถึงลีจิ้นผิงว่า “เป็นคนพูดน้อยต่อแขก” สามารถเก็บอารมณ์ได้ดี ไม่ค่อยแสดงอารมณ์ผ่านการสนทนามากนัก แต่จะมีรอยยิ้มบนใบหน้าเสมอ... เมื่อถึงคราวต้องปกป้องผลประโยชน์ของประเทศชาติ เขาจะไม่รีรอในการแสดงจุดยืนของคนที่มีเลือดรักชาติเต็มเปี่ยม”
.....

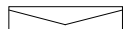

ที่ฮกเกี้ยนลีจิ้นผิงก็เป็นผู้ริเริ่มโครงการรณรงค์แก้ปัญหาอาหารปนเปื้อน ริเริ่มโครงการแบ่งพื้นที่ป่าไม้ให้ประชาชนใช้หาอยู่หากิน ขณะเดียวกันก็ให้เป็นผู้ดูแลรับผิดชอบป่าไม้ที่แบ่งให้ด้วย ฯลฯ โครงการเหล่านี้ไม่ใช่เงินจินตนาการหรือมโนขึ้นมาอย่างเลื่อนลอย ทั้งหมดเกิดจากความเข้าใจสภาพปัญหาอย่างถ่องแท้บวกกับการรับฟังความเห็นจากมวลชนรอบข้าง

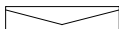
ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน ดร.ไพจิตร วิทยุณธสาร จบบทความของท่านด้วยประโยคส่งท้ายว่า... “จีนภายใต้การนำของท่านลีจิ้นผิง คนจริงแห่งแดนมังกรในช่วง 10 ปีข้างหน้า คาดว่าจะเป็นอีกหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์จีนที่โลกต้องจารึกไว้”

อย่าหัว แต่บอกว่า โดนคนอื่น กินรวบ

FROM READER

วันก่อน ... อ่านข้อเขียนของคุณสุทธิชัย หนุ่นโนนสพ. กรุงเทพฯธุรกิจ พูดถึงเรื่องเงินกำลัง กินรวบ ธุรกิจการค้าใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นแถวชายแดน เช่น กว๊าน ซื่อที่เดินผ่านนอมินีในจังหวัดเชียงราย ผูกขาดการนำเข้า ผลไม้จากจีนส่งลงมาตามลำน้ำโขงก่อนส่งไปขายทั่ว ไทย กลับกันไปกว๊านซื่อผลไม้จากชาวสวนไทยในราคา ที่ชาวสวนต้องตัดใจขายให้ เสร็จแล้วขึ้นรถของตัวเอง ลงเรือสปีดโบ้ทของตัวเอง เอาไปขายในตลาดจีน ทางด้านการท่องเที่ยวก็เหมือนกัน ทุกวันนี้ดูคล้ายกับ มีนักท่องเที่ยวจากจีนเข้ามาเที่ยวบ้านเรามากขึ้น แต่ รายได้กลับไปเข้ากระเป๋าคนจีนหมด ตั้งแต่การนำนัก ท่องเที่ยวจากจีนเข้ามาเอง แล้วพาขึ้นรถทัวร์ที่คนจีน เป็นเจ้าของ พาเข้าร้านจิวเวลรี่ ร้านนวดสปา ซึ่งล้วน มีคนจีนเป็นเจ้าของหมด เงินกำลัง “กินรวบ” ทุกอย่าง จนน่าวิตกว่า ในอนาคตเมื่อเส้นทางรถไฟจากจีนทะลุ เข้าถึงภาคใต้ของไทยสร้างเสร็จเมื่อไหร่ คนไทยอาจ ทุนไม่ไหวลุกขึ้นมาแอนด์ตีจิ้นก็ได้

อ่านแล้วผู้เขียนก็นั่งคิด ตอนแรกคิด คล้อยตามก็รู้สึกสลดหดหู่ใจตามไปด้วย ตะหงิด ๆ จะแอนตีจิ้นขึ้นมาอยู่แล้วเชียว ตอน หลังหันมาลองคิดย้อนแย้งดูบ้าง เออ.. มัน เป็นการฉายภาพจากมุมมองเดียวหรือเปล่า เนี่ย.. ต่อให้ในอนาคตเส้นทางรถไฟจะเกิด หรือไม่เกิดก็ตาม ถ้าคนไทยมัวแต่นั่งมอง มอง แล้วก็คิด คิดแล้วก็นั่งบ่น.. ว่าทำไมปล่อยให้ เขา “ฉวยโอกาส” เข้ามาทำธุรกิจโน่นนี่นั่นใน บ้านเรา มาแย่งเราทำมาหากินจนหมด จะ ไม่เหลืออะไรให้เราทำบ้างเชียวหรือ อย่างนี้ มันไม่ยุติธรรม ผูกขาด กินรวบ เอาเปรียบ กันชัด ๆ !!

ไม่ต้องอะไรหรอก.. แค่ว่าเขา “ฉวย โอกาส” ก็เป็นคำตอบอยู่ในตัวแล้ว ! เพราะ “โอกาส” มีไว้ให้ฉวย ทำไมเราไม่แย่งฉวยกับ เขาบ้างล่ะ ? “ฉวยโอกาส” พุดให้ฟังเพราะขึ้น ก็คือกระโดดลงสนามเข้าร่วมการแข่งขัน การ ทำธุรกิจก็คือการแข่งขัน มีนักธุรกิจชาติไหนไม่ ฉวยโอกาสบ้าง ถ้าโอกาสเปิดให้ทุกฝ่ายฉวยได้ แข่งขันกันได้อย่างเสรี (เน้นว่า..เสรีจริง ๆ) ก็ ไม่ควรต้องไปตำหนิอีกฝ่ายหนึ่งว่าไม่ยุติธรรม ผูกขาด กินรวบ ฯลฯ เขาปิดกั้นห้ามเราไม่ให้ทำ แข่งกับเขาซะเมื่อไหร่.. นวดไทยก็ออกโด่งดัง สปาเราก็เก่ง จูเวลรี่เราก็มีชื่อ ส่งออกผลไม้ ไทยหรือ ? เรื่องเล็กจะตาย ทำไมถึงคิดว่าเรา จะทำสู้จิ้นไม่ได้ ?

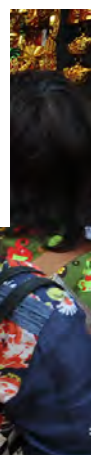
เส้นทางรถไฟจากจีน-ผ่านลาว-เข้าไทย- ไปถึงสิงคโปร์ ซึ่งเป็นโครงการหนึ่งในแผน ใหญ่ที่เรียกว่า One Belt, One Road ของ จีน ทางการเงินก็พูดอยู่เสมอว่าเป็นการ “เปิด โอกาส” ให้ทุกประเทศบนเส้นทางนี้พัฒนา ศักยภาพของตนอย่างเต็มที่ ใครเก่งใครได้ ใครขยันคนนั้นเอาไป..ว่าจั้น ! ประโยคของ ของจีนที่เน้นอยู่เสมอไม่ว่าไปพูดชักชวนใครให้ เข้าร่วมโครงการก็คือ win-win ซึ่งมี 2 องค์ ประกอบคือ ยูก็วิน..ไอก็วิน..

ตอนนี้ดูเหมือนเขากำลังแสดงการวินให้เรา ดู แต่ก็ไม่ได้แปลว่าเราจะวินไม่ได้ โอกาส มีเท่า ๆ กัน ถ้าเรามัวแต่นั่งดู แล้วก็บ่น แต่ ไม่ลงสนามรบซักรึ ไม่ตัดสินใจกระโดดคลุก วงในกับเขา แล้วเมื่อไหร่จะถึงตาเรารวินบ้าง ?

อย่าลืมนะว่าขณะนี้ไม่ใช่มีแต่จีนชาติเดียว อาเซียนรวมกันเป็นตลาดเดียวแล้วเมื่อไม่กี่ เดือนก่อน เราไม่ได้เตรียมใจไว้เลยหรือ ที่จะ เห็นประเทศรอบบ้านเราแหกกันเข้ามาแย่งเรา ทำมาหากิน

ยุคนี้เป็นยุคการค้าเสรี ต้องไม่กลัวคำว่า ฉวยโอกาส ธุรกิจจะเล็กจะใหญ่ถ้าทำได้ ไม่ ผิดกฎหมาย ไม่เสียจรรยาบรรณ อย่ามัวรังรอ.. “ฉวยโอกาสกระโดดเข้าทำเลย !!”

สู้เขาเราคนไทย !!!

บุรุษในโลกยุทธจักรของกิมย้ง

ตอนที่ 8 รักโลกโกรธหลง ตีอกเลสที่เกาะกินจิตใจมนุษย์

ลิ้มกั๋ว : ร้ายยิ่งกว่าพิษดอกกรัก

พิษดอกกรัก แห่งหุบเขาไร้รักในนวนิยาย มังกรหยก ภาค 2 จากปลายปากกาของท่านกิมย้ง นั้นมีฤทธิ์ร้ายกาจ เมื่อผู้ถูกพิษคิดถึงคนรักเมื่อใดมันจะสำแดงฤทธิ์ออกมาทำให้ผู้ต้องพิษเจ็บปวดตุ้มน้ำไหลเป็นพันเป็นหมื่นเล่มเข้าที่มแทง แต่จิตใจของคนบางคนนั้นร้ายกาจและอำมหิตยิ่งกว่าพิษดอกกรัก คนผู้นั้นคือ ลิ้มกั๋ว ผู้ถูกความรักกัดกินหัวใจ

ลิ้มกั๋ว เป็นจอมยุทธหญิงฝีมือดี ไกลเคียงหรือพอจะเทียบได้กับ อึ้งย้ง แห่งเกาะดอกท้อ แต่ด้วยวิบากกรรม

เรื่องของความรัก ลิ้มกั๋ว กลายเป็นนางมารที่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ไม่เลือกหน้า เช่นฆ่าล้างตระกูลเล็กเกือบหมด มีชีวิตจมอยู่กับความทุกข์แม้จะมีวิทยายุทธสูงส่งแต่ก็ไม่สามารถเยียวยาอะไรได้ สุดท้ายต้องพบจุดจบอย่างอนาถ

เดิมทีนางเป็นหญิงสาวสวย น้ำเสียงอ่อนนุ่มและจิตใจอ่อนโยน เป็นศิษย์รุ่นที่สามของสำนักสุสานโบราณ และเป็นศิษย์พี่ของเซียวเล้งนึ่ง เมื่อหญิงสาวโฉมงามได้พบรักกับจอมยุทธหนุ่มเล็กเต็งจ้วน ลิ้มกั๋วหลงรักชายหนุ่มสุดหัวใจแต่เล็กเต็งจ้วนกลับหนีไปแต่งงานกลับหญิงอื่น ทำให้ลิ้มกั๋วเจ็บปวดและคับแค้นใจ ในวันแต่งงานของเล็กเต็งจ้วน ลิ้มกั๋วมาก่อวุ่นวายฆ่าเจ้าสาวแต่ถูกอดีตเต็งได้ชื้อ หรือ ราชนั้ทักษิณ หนึ่งนีสี่ยอดยุทธเข้าขัดขวาง และบังคับไม่ให้นางมาก่อวุ่นวายกับตระกูลเล็กยาวนาน 15 ปี โดยคิดว่า 15 ปีผ่านไปความผิดหวังและความคับแค้นจะสูญสลายไปได้เอง ลิ้มกั๋วสู้อดีตเต็งได้ชื้อไม่ได้จำใจรับปาก แต่ผ่านไป 15 ปี ความแค้นไม่สลายกลับพอกพูนทวีมากขึ้น อำมหิตและโหดเหี้ยมกว่าเดิม

ลิ้มกั๋วในชุดแม่ชีแต่ดวงหน้ายังคงความงาม น้ำเสียงอ่อนนุ่มแต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือ วรรณุทธที่

กล้าแกร่งและจิตใจที่โหดเหี้ยมอำมหิตฆ่าคนไม่เลือกหน้ากลายเป็นนางมารแห่งยุทธภพ เมื่อครบ 15 ปี ลิ้มกั๋วกลับมาแก้แค้นฆ่าล้างตระกูลเล็กเกือบหมด เหลือเพียงเด็กผู้หญิงสองคนคือ เล็กบ่อซวงที่ถูกทำร้ายกลายเป็นสาวพิการขาเป๋ ลิ้มกั๋วเลี้ยงเอาไว้เป็นศิษย์และใช้เป็นที่ระบายอารมณ์ยามนึกถึงเล็กเต็งจ้วน ส่วนเทียดเอ็งนั้นโชคดีที่มารบูรพา อึ้งเยี่ยซือช่วยเอาไว้ได้และรับไว้เป็นศิษย์

ลิ้มกั๋วกับลูกศิษย์อึ้งเลงปอบุกสุสานโบราณเพื่อขโมยคำภีร์สาวหยกจากเซียวเล้งนึ่ง ทำให้ชีวิตที่สงบสุขของเอี้ยก้วยและเซียวเล้งนึ่งในสุสานโบราณมีอันต้องวุ่นวาย แต่ทั้งคู่กลับรู้ใจตัวเองว่ารักใคร่เกินกว่าศิษย์อาจารย์จากการมาเยือนที่ไม่เป็นมิตรของศิษย์พี่ลิ้มกั๋วนั่นเอง เมื่อหนีออกมาจากสุสานโบราณได้ เซียวเล้งนึ่งมีเรื่องเข้าใจผิดเอี้ยก้วยทำให้นางหนีไปและเอี้ยก้วยได้ออกท่องยุทธภพเพื่อตามหาคนรัก

แม้ว่าลิ้มกั๋วจะโหดเหี้ยมแต่ยังมีบางแง่มุมที่แสดงถึงจิตเมตตาของนาง เมื่อครั้งเข้าใจผิดคิดว่า ทารกกั๋วเซียนเป็นลูกของเอี้ยก้วยและเซียวเล้งนึ่งนางจึงมาแย่งชิงเอาไป เมื่อพบกับอึ้งย้งมารดาที่แท้จริงของกั๋วเซียนและเกิดการต่อสู้กัน ลิ้มกั๋วพ่ายอึ้งย้งและนางได้ขอให้ไว้ชีวิตทารกน้อย

แทนที่จะขอชีวิตตนเอง อึ้งย้งจึงไม่ฆ่านางและร่วมมือกันชั่วคราวเดินทางไปหุบเขาไร้รัก

แต่นั้นแหละ ก๊วยเซียนเป็นเด็กพิเศษ เติบโตมาเป็นจอมยุทธหญิงและผู้ก่อตั้งสำนักง้อไบ๊ ใครเห็นใครก็รักใคร่เอ็นดูไม่ว่าจะเป็นคนดีและคนที่จิตใจดำซ้ำโหดเหี้ยมรวมทั้งลิ้มกโช่วด้วย

ที่หุบเขาไร้รัก ลิ้มกโช่วถูกเหล่าจอมยุทธรุมกำจัด เมื่อจวนตัวและเห็นท่าจะไม่รอดนางได้แสดงความใจดำอำมหิตใช้ตัวอึ้งเลงปอ ลูกศิษย์ของตนเป็นฐานให้ตัวเองเหยียบเพื่อหนีออกมาจากดงดอกกรัก แต่สุดท้ายตัวเองก็ไม่รอดถูกหนามดอกกรักที่มแทงและตายอยู่ที่หุบเขาไร้รักนั่นเอง

ความรักของลิ้มกโช่วเมื่อไม่สมหวังก็กลับกลายเป็นความแค้นอาฆาตและริษยายาวนาน แม้ 15 ปียังไม่หาย หากรู้จักปล่อยวางเปลี่ยนเป็นการให้และการอภัย ชีวิตของนางคงสงบสุขและสามารถทำประโยชน์ให้กับยุทธภพได้ไม่มากนักน้อย หรือบางทีนางอาจมีชีวิตใหม่ พบชายคน

ใหม่ที่มีรักแท้สามารถทำให้นางมีความสุขและสมหวังได้ หากนางรู้จักปล่อยวางความแค้น

จักปู้กคั้ง : ความโลกพังลึกในจิตใจ

จักปู้กคั้ง เจ้าสำนักหัวซาน แห่งกระบี่เย้ยยุทธจักร หรือ เดชคำภีร์เทวดา ผู้ได้รับฉายาว่า กระบี่วิญญูชนตัวละครคนสำคัญเป็นอาจารย์ของเล้งอึ้งซงพระเอกจากนิยายอีกเรื่องที่โด่งดังของท่านกิมย้ง ซึ่งเหตุการณ์ในยุทธภพห่างจากเรื่องดาบมังกรหยกหรือ มังกรหยก ภาค 3 ราวๆ 80 ปี สำนักหัวซานก่อตั้งหลังเส้าหลินพรรคยาจก บู้ตั้ง และง้อไบ๊ มีสำนักที่เกิดขึ้นในระยะใกล้เคียงกัน อย่าง เติ้งซาน หานซาน ซงซาน และไท่ซาน รวมตัวเป็นพันธมิตรเรียกว่าห้าขุนเขากระบี่

กระบี่วิญญูชน หรือ กระบี่ผู้ตีฉายาของ จักปู้กคั้ง เจ้าสำนักหัวซานนั้นได้มาเพราะภาพลักษณ์ภายนอกดูดี สุขุมลุ่มลึกสงบเยือกเย็น กิริยามารยาทเรียบร้อย วาจาน่าฟังดูมีคุณธรรมเหมาะสมกับการเป็นเจ้า

สำนักฝ่ายธรรมะ ในด้านวรยุทธนั้นแตกฉานในเพลงกระบี่หัวซานและลมปราณเมฆม่วง ซึ่งอาจไม่ล้าลึกเท่าเจ้าอาวาทวัดเส้าหลิน เจ้าสำนักบู้ตั้งหรือหัวหน้าพรรคสุริยันจันทราพรรคใหญ่ฝ่ายธรรมะ แต่ถือว่าไม่ด้อยกว่าใครๆ ในยุทธภพ

เจ้าสำนักก็ักน่าจะได้เป็นกระบี่วิญญูชนตามฉายา ได้รับการเคารพนับถือจากผู้คนในยุทธภพตามสมควรและสานต่อปณิธานแห่งสำนักกระบี่คุณธรรมหัวซานได้อย่างยืนยาว รวมถึงได้ใช้ชีวิตตามปกติสุขกับภรรยาและลูกสาว แต่ทุกอย่างกลับพังทลายเพราะความโลภได้เข้ามาเกาะกินจิตใจของชายผู้นี้ ความโลภที่อยากเป็นใหญ่และอยู่เหนือคนอื่นกระทั่งยอมทำได้ทุกอย่าง

เพลงกระบี่ปราบมารของสกุลหลิน และ คัมภีร์ทานตะวันของพรรคสุริยันจันทรา ต่างมีที่มาจากต้นทางเดียวกันเป็นตำรายุทธที่ผู้คนในยุทธจักรต่างหมายปอง ใครได้ครอบครองศึกษาจนสำเร็จจะเก่งกาจเหนือผู้อื่นและได้เป็นใหญ่ในยุทธภพ

แต่หาว่าไม่ว่า ตำรายุทธดังกล่าวไม่ต่าง จากดอกไม้สี่สอยที่ซ่อนพิษร้ายเอาไว้ สกกุลหลินครอบครองคำภีร์กระบี่ปราบมารจนถูกฆ่าล้างตระกูลเพราะ คำภีร์ดังกล่าว เหลือเพียงหลินผิงจือ เพียงผู้เดียวที่รอดแต่สุดท้ายกลับต้องมีชีวิตที่รันทด ส่วน ตงฟางปู้ปาย หรือ บูรพาไร้พ่าย เจ้าสำนักสุริยันจันทรา เมื่อสำเร็จวิชาจากคำภีร์ทานตะวัน กลับกลายเป็นพวกกรักร่วมเพศ มีชีวิตครึ่งชายครึ่งหญิง รังเกียดและฆาฏกรยาตัวเอง ลุ่มหลงรักใคร่ชายหนุ่ม ในพรรคนมอมหมายให้ดูแลกิจการ ต่างๆ เจริญสรรพ สุดท้ายการบริหาร จัดการภายในพรรควายวายปั่นป่วน และขาดความสามัคคี

งักปู้กั้ง เจ้าสำนักหัวซาน เป็นอีก คนหนึ่งที่หมายปองเพลงกระบี่ปราบ มารของสกกุลหลิน แต่เขาดำเนิน แผนการอย่างแยบยลและเจียบเจียบ โยนความผิดให้กับเล้งฮู้ซง คิซย์เอก ของตัวเองที่เล้งฮู้ซงเหมือนลูกชายมา ตั้งแต่เล็ก จนเล้งฮู้ซงถูกผู้คนในยุทธ ภพเข้าใจผิดกลายเป็นคนชั่วช้าของ ฝ่ายธรรมะ เจ้าสำนักหัวซานยังได้ ลอบฆ่าหลินผิงจือที่ตนเองช่วยเหลือ และรับไว้เป็นลูกศิษย์ โดยจากหน้า อ้างว่าต้องการทวงความเป็นธรรม ให้หลินผิงจือที่บ้านแตกพ่อแม่หาย สาบสูญ แต่ในใจนั้นต้องการเพลง

กระบี่ปราบมารของสกกุลหลิน ยังฆ่า ลูกศิษย์ตัวเองเพราะกลัวถูกเปิดโปง ว่าลอบทำร้ายหลินผิงจือ และสังหาร ซือไท่แห่งสำนักเหิงซาน ที่ไม่เห็นด้วย กับการรวมสำนักกระบี่ห้าขุนเขาเป็น หนึ่งเดียว

ความโลภไม่เข้าใครออกใคร คนที่ ดูตัวอย่างงักปู้กั้งก็คงอยากเป็นใหญ่ เป็นผู้นำแห่งสำนักห้าขุนเขากระบี่ ที่ ผ่านมา จ้อหนั้นเซียง แห่งสำนักชง ซานเป็นประมุขแห่งห้าขุนเขากระบี่ และเขาต้องยอมโอนอ่อนผ่อนตาม มาโดยตลอด ในด้านฝีมืองักปู้กั้ง ยังไม่ถึงว่าเป็นเลิศ เขาคงรู้สึกอิจฉา และสงสัยในตัวเล้งฮู้ซง คิซย์เอกของ ตัวเองที่จู่ๆมีวรยุทธสูงขึ้นและเพลง กระบี่ล้ำเลิศจึงมีอคติกับลูกศิษย์ที่ตน เลี้ยงมาดั่งลูก หาว่าไม่ว่าเพลงกระบี่ ของเล้งฮู้ซงได้มาเพราะวาสนาที่ได้ พบกับปรมจารย์ฟงซิงหยางหาใช่ เพลงกระบี่ปราบมาร

สุดท้ายเขาได้เพลงกระบี่ปราบ มารไปครอบครองสนใจและโยน ความผิดให้เล้งฮู้ซง งักปู้กั้งฝึกเพลง กระบี่ปราบมารจนสำเร็จกลายเป็น ยอดฝีมือแห่งยุค เอาชนะจ้อหนั้นเซียง เจ้าสำนักชงซาน ผู้นำแห่งสำนักกระบี่ ห้าขุนเขาที่มักใหญ่ใฝ่สูงคิดรวมสำนัก กระบี่ห้าขุนเขาเป็นหนึ่งเดียว แต่ สุดท้ายต้องแพ้ต้องพ่ายแพ้ทั้งด้าน

ฝีมือและเล่ห์กลให้กับงักปู้กั้งต้อง กลายเป็นคนพิการตาบอด

งักปู้กั้งได้เป็นประมุขแห่งสำนัก กระบี่ห้าขุนเขาสนใจ แต่ช่วงเวลา ของความยิ่งใหญ่ไม่นั่นไม่เนิ่นนานและ ไม่ยั่งยืน จอมกระบี่วิญญูชยยอม สละความเป็นชายเพื่อฝึกเพลงกระบี่ ปราบมารโดยการตัดอวัยวะเพศ ทิ้ง เขาต้องสูญเสียลูกสาวเพราะถูก หลินผิงจือฆ่าล้างแค้น ภรรยาฆ่าตัว ตายเพราะความเสียใจในพฤติกรรม ของสามี เสียความรักและศรัทธาจาก เล้งฮู้ซงคิซย์เอกที่รักและเคารพเขา ประดุจพ่อบังเกิดเกล้า และสุดท้าย เสียชีวิตจากน้ำมือของแม่ชีน้อย แห่งสำนักเหิงซานที่ต้องการล้างแค้น ให้อาจารย์

คนอย่างงักปู้กั้งนั้นน่ากลัวและ เป็นภัยซ่อนเร้นของยุทธภพ เพราะ เขาดูเป็นคนดี ฉลาดและลุ่มลึก รู้จัก เก็บซ่อนความละโมภไว้ภายในใจ อย่างมิดชิด ไม่ต่างจากพวกโจรสวม เลื้อสูทหรือพวกที่มีความรู้ มีอำนาจ วาสนา แต่ขาดคุณธรรมจริยธรรมที่มี อยู่มากมายในสังคมปัจจุบัน สอง ตัวละครแห่ง ความโกรธ และ ความ หลง จะเป็นใครในโลกยุทธจักรของ กิมย้ง โปรดติดตาม

จีนจะกำจัดเจ้าหน้าที่ชี้อัจฉริยะ เกินหน้าสู่ธรรมชาติ

ข่าวจากกรมการตรวจสอบวินัย ศูนย์กลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน (พคจ.) แจ้งว่า การขจัดกวาดล้างคอร์รัปชันทั่วประเทศ ซึ่งได้เริ่มขึ้นตามมติที่ประชุมสมัชชาพรรคฯ ครั้งที่ 18 เมื่อปี 2012 จนถึงเดือนตุลาคมปีนี้ครบ 3 ปีเต็ม มีเจ้าหน้าที่รัฐถูกลงโทษข้อหาทุจริตละเมิดวินัยพรรคฯ ประมาณ 139,000 คน และอีกกว่า 700 คนถูกนำตัวกลับจากต่างประเทศตั้งแต่วันที่เดือนเมษายนปีนี้ ซึ่งจะถูกดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมต่อไป

ในจำนวน 700 คนนี้ มีเจ้าหน้าที่ระดับบิ๊ก 96 คนจาก 100 คน อยู่ในบัญชีรายชื่อที่จีนประกาศให้เดินทางกลับมาสู่คดีก่อนหน้านั้น ตามโครงการรณรงค์ “ส่งผู้ร้ายข้ามแดนกลับประเทศ” ที่จีนได้ขอความร่วมมือไปยังประเทศต่าง ๆ แหล่งข่าวไม่ระบุชื่อและตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ทั้ง 96 คน แต่เปิดเผยว่าได้นำตัวกลับมาจาก 68 ประเทศ รวมทั้งสหรัฐฯ และแคนาดา

ข่าววงในยังส่งสัญญาณเตือนให้ทราบทั่วกันว่า ตั้งแต่ปีหน้าเป็นต้นไป กรมการตรวจสอบวินัยสูงสุดของพรรคฯ จะส่งทีมงานทยอยลงไปตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานรัฐทุกแห่ง

วิสาหกิจที่รัฐเป็นเจ้าของทุกระดับ อย่างเข้มงวดกวดขัน

อนึ่ง วันที่ 8 ธ.ค. ที่ผ่านมา คณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน ร่วมกับสำนักงานคณะรัฐมนตรีจีน ได้ร่วมกันออกเอกสารวางกรอบและแนวทางให้กับ “การสร้างกลไกระบบตรวจสอบอย่างรอบด้าน” เพื่อใช้ตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณรัฐ ที่ดินทรัพย์สิน

ถาวรของรัฐ ทรัพยากรธรรมชาติที่รัฐเป็นเจ้าของ รวมทั้งพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ที่ทำงานด้านเศรษฐกิจ มีกำหนดให้การสร้างกลไกตรวจสอบดังกล่าวต้องเสร็จภายในปี 2020 ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับการปรับปรุงโครงสร้างองค์กรใหม่ของรัฐ คุ้มครองความมั่นคงทางเศรษฐกิจของรัฐ ทำให้การบริหารงานของหน่วยงานรัฐทุกระดับสะอาดและโปร่งใส

มลพิษอากาศในประเทศจีนเข้าขั้นวิกฤต

กระทรวงพิทักษ์สิ่งแวดล้อมของจีนประกาศว่า เดือนพ.ย. และธ.ค. ที่ผ่านมา ภาคเหนือของจีนประสบปัญหาหมอกพิษทางอากาศในขั้นรุนแรง โดยมีเส้นหยางกับเหลียวหนิงหนักหน่วงที่สุดในบรรดา

หัวเมืองใหญ่ทั้ง 74 เมืองของจีน ขณะที่ปักกิ่งก็ต้องประกาศค่าแจ้งเตือนภัยสีแดงเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 8 ธ.ค. หลังจากพบว่ามีฝุ่นควันในอากาศขนาด PM 2.5 ในปริมาณที่พุ่งขึ้นถึง 118 ไมโครกรัม ต่อ

ทำงานทั้งหมด พร้อมกันนั้นก็ให้ตรวจตราจำนวนรถกับป้ายทะเบียนรถเลขคู่-เลขคี่ที่ได้รับอนุญาตให้นำรถออกวิ่งสลับกันบนท้องถนนอย่างเข้มงวดกวดขัน ปรากฏว่าภายใน 2 วันก็สามารถลดฝุ่นควันขนาด PM 2.5 ลงได้ 10% แต่ต่อมาในเดือนเดียวกันปักกิ่งก็ต้องแจ้งเตือนภัยสีแดงอีกครั้งพร้อมเมืองอื่น ๆ อีก 10 เมืองในประเทศจีน

1 ลูกบาศก์เมตรหรือพุ่งขึ้นร้อยละ 39 โดยเฉลี่ยเมื่อเทียบกับ 1 เดือนที่ผ่านมาคือในเดือนพ.ย.

ในระหว่างนั้นโรงงานที่ปล่อยควันเสีย 2,100 แห่งรอบกรุงปักกิ่งได้รับคำสั่งให้หยุดการผลิตอย่างสิ้นเชิง โครงการก่อสร้างกลางแจ้งอีก 3,500 จุดต้องหยุด

ฝุ่นควันทำให้ท้องฟ้าในกรุงปักกิ่งมืดสลัว ผู้คนต้องสวมหน้ากากอนามัยชนิดพิเศษป้องกันอนุฝุ่นขนาดเล็กจิ๋ว โรงเรียนปิดให้เด็ก ๆ อยู่ที่บ้าน แต่ที่โรงพยาบาลยังมีเด็ก ๆ เข้ารับการรักษาโรคระบบทางเดินหายใจแน่นขนัด

อาคารพิพิธภัณฑน์แห่งชาติจีน

ในโอกาสครบรอบ 10 ปีแห่งการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ดึกหลังนี้คือ 1 ใน 10 โครงการอาคารสำคัญแห่งชาติ เป็นสถานที่ซึ่งผู้คนจะได้เห็นความเป็นมาและประวัติศาสตร์ของจีน และเพราะประวัติศาสตร์มีหน้าที่ทำให้ผู้คนในสังคมเป็นอันหนึ่งอันเดียว อาคารนี้จึงสำคัญอย่างยิ่ง ตำแหน่งที่ตั้งของอาคารนี้ก็ทำให้เราเห็นความสำคัญนี้ได้อย่างชัดเจน อาคารตั้งอยู่บนฝั่งตะวันออกของจัตุรัสเทียนอันเหมิน-จัตุรัสแห่งชาติจีน ตั้งอยู่จนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับจัตุรัสมาคริ่งศตวรรษ และในวันที่อาคารนี้รับใช้จีนจนกลายเป็นตัวประวัติศาสตร์เองไปแล้ว จนจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงและขยาย เวลานั้นเองเป็นจุดหักเหที่ต้อง

ตัดสินใจว่าจะยึดมั่นอยู่ที่เดิมหรือไปเริ่มต้นในที่ใหม่ และหากปักหลักอยู่ที่เดิม จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร นี่คือนี่คือสิ่งที่สถาปัตยกรรมสำคัญระดับชาติแทบทุกหลังต้องเผชิญ สถาปนิกผู้ก้าวเข้ามาที่หลังอาคารที่เป็นประวัติศาสตร์จะทำเช่นไรเพื่อตอบใจความทรงจำทางประวัติศาสตร์และการพัฒนาไปพร้อมๆกัน ทั้งหมดอยู่ในการออกแบบปรับปรุงอาคารนี้ อาคารพิพิธภัณฑน์แห่งชาติจีน

กำเนิดจัตุรัสเทียนอันเหมิน

สมัยราชวงศ์ชิงซึ่งเป็นราชวงศ์สุดท้ายของจีนพื้นที่หน้าประตูเทียนอันเหมินเป็นถนนทางเข้าสู่พระราชวังต้องห้าม ซึ่งขนานด้วยอาคารสำนัก

กระทรวงต่างๆของจีนซึ่งเป็นกลไกในการบริหารประเทศทั้งหมด 6 กระทรวง จนเมื่อปี 1949 ที่สาธารณรัฐประชาชนจีนถือกำเนิดขึ้น พื้นที่ด้านหน้าประตูเทียนอันเหมิน ก็ถูกทำให้เป็นลานโล่งกว้าง เพื่อเป็นที่ประกอบรัฐพิธีและรวมเฉลิมฉลองงานสำคัญของชาติ ลานโล่งนี้มีชื่อว่า “จัตุรัสเทียนอันเหมิน”

จัตุรัสเทียนอันเหมินจัดเป็นพื้นที่ที่เป็นสัญลักษณ์ของสาธารณรัฐประชาชนจีน หากเป็นของไทยก็เปรียบเหมือนสนามหลวง ของอเมริกาก็เป็นเหมือนพื้นที่ด้านหน้า White house หรือ อาคารอนุสรณ์สถานลินคอน หรือ บริเวณจัตุรัสแดงแห่งรัสเซีย(สหภาพโซเวียต)

จุดเริ่มต้นอาคารสองฝั่งข้างจัตุรัสเทียนอันเหมิน

ปี ค.ศ.1958 ไกล่ครบรอบ 10 ปีที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ประกาศตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน รัฐบาลจีนตัดสินใจปรับปรุงพื้นที่ฝั่งตะวันออกของจัตุรัสเทียนอันเหมินเพื่อสร้างเป็นพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์จีนและพิพิธภัณฑ์การปฏิวัติจีน

ส่วนด้านตะวันตกของจัตุรัสเทียนอันเหมิน ถูกกำหนดให้ก่อสร้างเป็นอาคารมหาศาลาประชาชน

ทั้งอาคารฝั่งตะวันตกและตะวันออกที่ขนาบจัตุรัสเทียนอันเหมิน ถือเป็นวาระแห่งชาติ เป็น 2 ใน 10 ของโครงการอาคารสำคัญ ในโอกาสครบรอบ 10 ปีของการก่อตั้งประเทศ

สถาปัตยกรรมเพื่อชาติ พลังและความมั่นคง

หากเราเหลียวมองไปตามสถานที่หรือสถาปัตยกรรมที่เป็นสัญลักษณ์ของชาติเราจะค้นพบรูปแบบที่นึกออกแบบใช้เหมือนกัน นั่นคือความสมมาตรและแนวแกน ซึ่งจัตุรัสเทียนอันเหมินก็ไม่ต่างกับสถานที่สำคัญระดับชาติที่อื่น

อาคารที่จะขึ้นมาขนาบสองฝั่งจึงจำเป็นต้องตอบโจทย์นี้ด้วย คืออาคารที่จะขึ้นมาทั้งสองฝั่งต้องทำให้จัตุรัสเทียนอันเหมินนั้น สมมาตร และรักษาแกนแห่งจัตุรัสไว้

ส่วนอาคารใดจะได้รับเกียรตินั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าชาตินั้นๆเห็นอะไรเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างสัญลักษณ์ของประเทศ

สำหรับจีนให้มหาศาลาประชาชนและพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์จีน, พิพิธภัณฑ์การปฏิวัติจีน รัหน้าที่นี่

เท่ากับว่ารัฐบาลพรรคคอมมิวนิสต์จีน เลือกลงใจพลังของพรรคประวัติศาสตร์จีนและประวัติศาสตร์แห่งการปฏิวัติมานิยามพลังและความมั่นคงของจีนใหม่

อิทธิพลการออกแบบ สะท้อนแนวคิดและสถานการณ์การเมือง

โดยการระดมความคิดการออกแบบจากหน่วยงานออกแบบทั่วประเทศ และระดมแรงงานเข้าก่อสร้าง อาคารทั้งสองสร้างเสร็จในปี 1959 แม้จะมีส่วนหนึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์จีน แต่ก็มีได้มีรูปแบบของสถาปัตยกรรมจีนดั้งเดิม เพราะจีนใหม่ยุคนั้นต้องการก้าวข้ามผ่านความคร่ำครึและโลกยุคศักดินาแล้วรูปแบบไหนล่ะที่จะมาทดแทนรูปแบบสถาปัตยกรรมจีนยุคใหม่

เนื่องจากจีนและสหภาพโซเวียตมีแนวคิดทางการเมืองเหมือนกัน และช่วงนั้นยังมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน รูปแบบของสถาปัตยกรรมจึงได้รับอิทธิพลจากสถาปัตยกรรมจากสหภาพโซเวียต ซึ่งตอนนั้นคือยุคแห่งสถาปัตยกรรมแบบสตาลิน (Stalinist Architecture)

สตาลินคือผู้นำของสหภาพโซเวียตในช่วงนั้น แม้สตาลินไม่ใช่สถาปนิกแต่ก็มีอิทธิพลในการกำหนดสถาปัตยกรรมตลอดระยะเวลาที่เขาใช้อำนาจ สถาปัตยกรรมแบบสตาลินเข้ามาแทนที่และผสมผสานกับสถาปัตยกรรมรัสเซียยุคก่อนหน้านั้นที่ใช้แนวคิด Rationalism (เหตุผลนิยม) และ Constructivism (โครงสร้างนิยม)

>> จัตุรัสเทียนอันเหมินและมหาศาลาประชาชน

>> โจเซฟ สตาลิน (1 ก.พ. 1878 - 5 มี.ค. 1953) ผู้นำสหภาพโซเวียต ซึ่งมีอิทธิพลต่อโลกสถาปัตยกรรม

รูปแบบ Rationalism เน้นรูปเลขา คณิตเรียบ ๆ ง่าย ๆ แต่ประกอบกันด้วย สัดส่วนที่ลงตัว ส่วน Constructivism เน้นการแสดงโครงสร้างของอาคาร ที่ชัดเจนหนักแน่น ชัดเจน

ส่วนรูปแบบสถาปัตยกรรมแบบ สตาลินได้เสริมความยิ่งใหญ่ และความเข้มข้นของก้อนอาคารทั้งก้อน องค์ประกอบมีจังหวะจะโคนที่เป็น ระเบียบ ทั้งหมดทำให้เกิดความทรง พลังเหมือนอนุสาวรีย์ พร้อมกันนั้นก็ ใส่การประดับตกแต่งด้วยสัญลักษณ์ ต่างๆ เช่น หีบ่อเคียว ธงชาติ ฯลฯ สีลัน ของอาคารจะดูทึบๆ เครื่องขริบ ทำให้ อาคารสไตล์สตาลินกลายเป็น เป็น อนุสรณ์สถานแห่งสังคมนิยม

สตาลินต้องการให้บ้านเมืองยิ่งใหญ่ คำว่ายิ่งใหญ่ในที่นี้ไม่ได้หมายถึง แต่รูปแบบอย่างเดียว แต่ต้องมีขนาด

>> ตัวอย่างอาคารที่มีรูปแบบสถาปัตยกรรมแบบสตาลิน

เสากลม-มหากาลาประชาชน เสาคเหลี่ยม-พิพิธภัณฑน์แห่งชาติจีน

เมื่อครั้งนายโจวเอนไหลได้เห็นรูปแบบอาคารพิพิธภัณฑน์นี้ ได้บอกกับทีมสถาปนิกว่า เสาระเบียงตรงซุ้มทางเข้าอาคาร ดูเล็กกว่า ซุ้มทางเข้ามหากาลาประชาชนอีกฝั่ง หนึ่งในคณะทำงานอธิบายว่าเสาคเหลี่ยมมหากาลาประชามเป็นเสากลม จะมองดูมีความหนาเท่ากันทุกด้านไม่ว่ามองจากมุมใด แต่เสาคเหลี่ยมพิพิธภัณฑน์เป็นเสาคี่เหลี่ยมเมื่อมองในมุมเฉียงจะมีความหนาเพิ่มขึ้นกว่ามองตรงๆ หากเพิ่มความหนาของเสาให้มากกว่าที่เห็นในแบบ จะทำให้ดูทื่อทึบ นายโจวเอนไหลเห็นด้วยตามนั้น เสาต้นหนึ่งกลมต้นหนึ่งเหลี่ยม

แผนนัยยะของคติจีนว่าทุกสิ่งย่อมมีคู่ตรงข้ามมาประกอบกันจึงสมดุล การใช้แนวคิดรูปกลมและสี่เหลี่ยมอยู่คู่กัน ในยุคใกล้ๆ นี้ก็ยังคงถูกใช้ในการสร้างสนามกีฬาฟรังนง(กลม) คู่กับสนามว่ายน้ำ Water Cube (เหลี่ยม) อีกด้วย

สูงใหญ่จริงๆ ด้วย ถึงขนาดมีช่วงหนึ่งที่สตาลินกำหนดให้ห้ามสร้างอาคารสูงน้อยกว่า 8 ชั้นในกรุงมอสโก!

สำหรับรูปแบบอาคารสองฟากของเทียนอันเหมินนี้ อาจไม่ได้มีสัดส่วนสูงใหญ่แบบอาคารสูงๆ ที่สตาลินนิยม เพราะไม่ต้องการให้อาคารสูงโดดเกินไป ประตูดูเทียนอันเหมินมากเกินไป แต่ก็ มีหน้าตาการออกแบบเพื่อแสดงความยิ่งใหญ่และมีความเป็นอนุสาวรีย์อยู่ในตัว อาคารที่มีลักษณะสมมาตร แนว

เสาสูงเน้นทางเข้า รวมถึงแผงผนังที่แผ่ออกเต็มทั้งสี่ด้านของปีกของอาคาร

กระนั้นก็ตามถ้าเราได้ลองเข้าไปเดินใกล้อาคารแล้ว จะเห็นถึงความมึนๆ ความรู้สึกของเราที่รู้สึกว่ามันไม่ใหญ่ ก็เพราะอาคารตั้งอยู่ข้างจัตุรัสเทียนอันเหมินซึ่งใหญ่มหึมาพอรันเอง

เมื่อพูดถึงความเป็นอนุสาวรีย์ แนวระเบียบเสาและคานที่ล้อมลานโล่งบริเวณด้านหน้าทางเข้าอาคารพิพิธภัณฑน์ ก็ได้แรงบันดาลใจจาก

>> ในปี 2003 พิพิธภัณฑน์ประวัติศาสตร์จีนและพิพิธภัณฑน์การปฏิวัติจีน รวมตัวกันเป็นพิพิธภัณฑน์แห่งชาติจีน สำหรับบทความนี้ จึงขอเรียกรวมเป็น "พิพิธภัณฑน์แห่งชาติจีน" เพื่อความกระชับ

ประตูชัยของนโปเลียนที่ฝรั่งเศส ซึ่งด้านหลังของซุ้มประตูชัยของจีนนี้ก็คือพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติที่บรรจุเนื้อหาการปฏิวัติของจีนใหม่

ประตูชัยนี้จึงเป็นประตูชัยของพรรคคอมมิวนิสต์จีน เป็นประตูชัยแห่งแนวคิดสังคมนิยมจีน

แต่เมื่อมองไปในรายละเอียดการตกแต่ง นอกจากสัญลักษณ์เพื่อแสดงความรักชาติและเชื่อมั่นในแนวคิดสังคมนิยมแล้ว บริเวณห้วเสา ชายคา จะเห็นลวดลายการตกแต่งแบบจีนที่ถูกแกะบนหิน หรือบนกระเบื้องเคลือบสีเหลืองและเขียวได้สวยงาม แต่ลวดลายเหล่านั้นจะถูกทำให้หนักแน่น เข้มแข็งเป็นระบบระเบียบชัดเจนกว่าการตกแต่งแบบสถาปัตยกรรมจีนประเพณี

ดังนั้น อาคารหลังนี้ก็คือความพยายามแสวงหารูปแบบใหม่ของสถาปัตยกรรมจีนยุคหลังปฏิวัติ อาคารนี้คือบันทึกประวัติศาสตร์ในช่วงเวลาของการก้าวข้ามไปสู่ยุคใหม่ของจีนและสถาปัตยกรรมจีน

เมื่ออาคารคือประวัติศาสตร์มีชีวิตที่ต้องเติบโต

หลังจากการใช้งานอาคารมากกว่าครึ่งศตวรรษ อาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติแห่งนี้กลายเป็นหนึ่งในความทรงจำของ

>> ซุ้มทางเข้าได้รับแรงบันดาลใจจากประตูชัย

ชาวจีนหลายแสนหลายล้านคนระยะเวลาที่มากกว่าครึ่งศตวรรษทำให้อาคารนี้เป็นประจักษ์พยานในเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์มากมาย

แต่จากความเจริญเติบโตของจีนในทุกด้านและเวลาที่ผ่านไป ความต้องการขยายขยายและซ่อมแซมอาคารก็ตามมา

ในปีค.ศ. 2001 จึงเริ่มมีการพิจารณาว่าจะสร้างอาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติขึ้นใหม่ หรือปรับเปลี่ยนขยายขยายอย่างไร

อันที่จริง ย้อนกลับไปยังมีสถานการณ์สำคัญที่ทำให้อาคารทรุดโทรมเสียหายอย่างมากในปี 1976 ซึ่งเป็นปีที่เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่เมืองถังซาน โดยตัวเลขประมาณ

การผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์นี้มีถึง 242,000-655,000 คน นับเป็นหายนะภัยทางธรรมชาติครั้งใหญ่ที่มีจำนวนผู้เสียชีวิตมากที่สุดเป็นอันดับสองของโลกยุคใหม่

ชาวจีนมีความเชื่อว่าแผ่นดินไหวครั้งใหญ่เป็นลางบอกเหตุว่าผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองจะเสียชีวิต และในปีนั้นเอง นายพลจูเต๋อ นายกโจวเอนไหล และประธานเหมาเจ๋อตง เสียชีวิตในเวลาไล่ๆกัน นับเป็นปีวิปโยคของจีนโดยแท้จริง

เมืองถังซานอยู่ไกลจากปักกิ่งไปประมาณ 170 กม. แผ่นดินไหวครั้งนี้นี้จึงทำให้โครงสร้างภายในอาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติได้รับความเสียหายไปด้วย

แกนเมือง

เมืองหลวงสำคัญๆหลายแห่งทั่วโลกมีการวางผังเมืองโดยใช้วิธีคิดเรื่องแกนของเมือง ซึ่งก็คือการวางผังให้เมืองมีแกนหลักสำคัญ โดยบนแกนหลักนั้นจะมีอาคารสำคัญของชาติตั้งอยู่บนหรือข้างแนวแกน อย่างเช่น ปารีส มีพิพิธภัณฑสถานลูฟวร์ ถนนชองเอลิซ ประตูชัย อยู่บนแกนเมือง และเมื่อมีการพัฒนาขยายขยายเมือง แกนนี้ก็จะ

ต่อยาวออกไป เช่นในกรณีปารีสกลายเป็นอาคาร Grande Arch

กล่าวได้ว่าแกนเมืองที่ขยายออกไปคือบันทึกประวัติศาสตร์ของแต่ละยุคสมัยแต่ละแนวคิดของเมืองนั้นๆ

แนวคิดย้ายพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติจีนไปทางใต้ของเมืองโดยยึดแกนเมืองเดิมจึงเป็นแนวคิดที่เป็นทางเลือกหนึ่งได้เช่นกัน

แม้ภายหลังมีการซ่อมแซมเสริมความแข็งแรงให้อาคารเรื่อยมา แต่การเข้าชมจากผู้คนจำนวนมาก และระยะเวลาที่ผ่านมากกว่า 30 ปี จึงน่าจะดีกว่าหากมีการพิจารณาปรับปรุงหรือโยกย้ายครั้งใหญ่

ในช่วงต้นมีความเห็นแตกเป็นสองฝั่ง หนึ่งคือไม่ย้ายไปไหนให้ปรับปรุงอยู่ในพื้นที่เดิม สองคือเสาะหาที่ตั้งใหม่ไปทางด้านทิศใต้ของเมือง โดยยังตั้งอยู่ในแกนเมืองเดิม

ความเห็นส่วนใหญ่เป็นไปในแนวทางที่ต้องการให้อาคารนี้อยู่ในที่เดิม เนื่องจากอาคารนี้เป็นทั้งความทรงจำของชาติ และยังไม่มียุทธศาสตร์ที่มีคุณค่าพอในเชิงสัญลักษณ์ที่จะมาตั้งอยู่ทดแทนอาคารนี้ได้

ตำแหน่งมหาศาลาประชาชนที่อยู่ทางทิศตะวันตกและพิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์จีนที่อยู่ทางทิศตะวันออก ยังสอดคล้องกับคติการวางผังเมืองหลวงโบราณของจีน ซึ่งมีคติว่า “ซ้ายบรรพบุรุษ ขวาเทพผู้คุ้มบ้านคุ้มเมือง”

คดีนี้กำหนดให้วางตำแหน่งอาคารที่เป็นศาลาบรรพบุรุษอยู่ทางด้านซ้ายและอาคารเพื่อการสักการะเทพให้คุ้มครองบ้านเมืองอยู่ทางด้านขวาของพระราชวังหรือเมืองหลวง

จึงถือได้ว่าอาคารมหาศาลาประชาชนเป็นตัวแทนฝ่ายบ้านเมือง ส่วนอาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติจีนเป็น

สำหรับบ้านเรา ข่าวดังที่ใกล้เคียงกับลักษณะการบูรณะอาคารเก่าให้ตอบโจทย์การใช้งานในปัจจุบัน คือ ข่าวการรื้อกลุ่มอาคารศาลาภิบาล ซึ่งเป็นอาคารประวัติศาสตร์อาคารหนึ่งของ

ชาติ โชคร้ายที่สำหรับกรณีนี้จบลงที่การไล่ทุบและแอบทุบทิ้งไปโดยไม่ใส่ใจเสียงคัดค้าน ซึ่งนั่นคือการสะท้อนว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้มีอำนาจในการตัดสินใจยังไม่ให้ความสำคัญของประวัติศาสตร์จึงเลือกการทุบทิ้งแล้วทำใหม่ ซึ่งเป็นวิธีที่ง่ายสุดทั้งทางการจัดการและการลงทุน

แต่สำหรับหลายๆประเทศแล้วประวัติศาสตร์ที่ฝังความทรงจำอยู่ในสถาปัตยกรรมคือเรื่องที่ต้องยอมเหนื่อยและทุ่มเทเพื่อรักษาไว้

ตัวแทนฝ่ายบรรพบุรุษ

ด้วยเหตุผลในเชิงสัญลักษณ์และเชิงประวัติศาสตร์ข้างต้น สุดท้ายจึงมีมติให้ทำการปรับปรุงอาคารพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติจีนครั้งใหญ่ในพื้นที่เดิม

แต่การปรับปรุงครั้งนี้ จะต้องทำในรูปแบบไหน ทำใหม่ทั้งหมดหรือไม่

โจทย์ของสถาปัตยกรรมระดับชาติอนุรักษ์และพัฒนา

อันที่จริงโจทย์นี้เกือบทุกชาติในโลกเคยตอบมาเรียบร้อยแล้ว

การสร้างพิพิธภัณฑสถานใหม่ย่อมสามารถตอบสนองการใช้งาน ความสวยงามสร้างสรรค์ได้อย่างง่ายดาย แต่สำหรับอาคารที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ ทั่วโลกมักใช้การ

อนุรักษ์อาคารเดิมไว้พร้อมกับการปรับปรุงด้วยความสร้างสรรค์ใหม่ๆ

พิพิธภัณฑสถานโด่งดังระดับโลกเช่นพิพิธภัณฑสถานลูฟวร์ที่ปารีส พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอังกฤษที่ลอนดอน ล้วนเคยเจอโจทย์นี้มาด้วยกันทั้งสิ้น หรือแม้แต่อาคารที่ไม่ใช่พิพิธภัณฑสถานอย่างเช่นอาคารรัฐสภาของเยอรมัน ก็ใช้วิธีอนุรักษ์หน้าตาอาคารเดิมไว้แทบทุกอย่าง แล้วทำโดมแก้วที่ยอดอาคารเหนือห้องประชุมอาคารรัฐสภา และให้ประชาชนหรือนักท่องเที่ยวขึ้นไปมองการประชุมสภาได้จากบนโดมแก้วนั้น นัยยะเพื่อสื่อถึงประชาธิปไตยที่โปร่งใส ตรวจสอบได้โดยประชาชน ซึ่งก็เป็นแนวคิดที่ผสมผสานรูปแบบอาคารที่ต้องอนุรักษ์กับการใช้งานในแนวคิดใหม่ได้อย่างสร้างสรรค์

อาคารของจีนจากไอเดียนานาชาติ

ในช่วงปี 2000 สถาปนิกแนวคิดในสังคมจีนเปลี่ยนไปจากในช่วงปี 1958 อย่างหน้ามือเป็นหลังมือ จากอาคารหลังเดิมที่ใช้การระดมพลช่างตีปัญญาของสถาปนิกและวิศวกรภายในประเทศมาออกแบบ ก็กลายมาเป็นการประกวดแบบจากสถาปนิกชื่อดังระดับนานาชาติ

>> อาคารรัฐสภาเยอรมัน, เมืองเบอร์ลิน ออกแบบปรับปรุงอาคารนี้โดย Sir Norman Foster

>> อาคารรัฐสภาประชาชน

การเปิดกว้างให้สถาปนิกจากทั่วทุกมุมโลกมาร่วมประกวดแบบอาคารที่เป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ของชาติจึงบ่งบอกความกล้าและความมั่นใจของรัฐบาลจีน

โดยมีกฎเกณฑ์ว่าบริษัทสถาปนิกต่างชาติแต่ละทีมนั้น จะต้องรวมทีมร่วมทำงานกับสำนักงานสถาปนิกภายในประเทศจีนตั้งแต่ต้น อันที่จริงกฎเกณฑ์นี้ช่วยให้บริษัทสถาปนิกต่างประเทศเข้าใจสภาพการทำงาน ทั้งด้านการก่อสร้าง หรือกฎหมายของจีนได้ง่ายขึ้น และก็ช่วยให้สำนักงานออกแบบในจีนได้เรียนรู้ Knowhow และประสบการณ์ต่างชาติด้วยเช่นกัน

รูปแบบการกำหนดให้บริษัทต่างชาติร่วมงานกับบริษัทภายในประเทศมีอยู่ในทุกที่ในโลก แต่สำหรับจีนซึ่งกระตือรือร้นในการเรียนรู้ Knowhow

จากต่างชาติอย่างยิ่ง ได้ประสบความสำเร็จจากนโยบายนี้เป็นอย่างดี จนปัจจุบันมีสำนักงานสถาปนิกจีนที่สามารถพัฒนาคุณภาพได้มากขึ้นเรื่อยๆ

ปี 2004 รัฐบาลจีนจึงได้เชิญกลุ่มสถาปนิกนานาชาติเพื่อเข้าร่วมประกวดแบบ ซึ่งในช่วงเวลานั้นสถาปนิกนานาชาติเหล่านี้ต่างมีผลงานสร้างชื่ออยู่ทั่วโลก รวมถึงในจีน หรือไม่ก็เริ่มได้รับความไว้วางใจให้ออกแบบโครงการใหญ่ๆ ของจีนบ้างแล้ว เช่น Norman Foster ซึ่งเป็นสถาปนิกผู้ออกแบบ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอังกฤษ และสนามบินปักกิ่ง (T3) Herzog & De Meuron ผู้ออกแบบสนามกีฬา รังนก Rem Koolhaas ผู้ออกแบบอาคารสำนักงานใหญ่ CCTV ที่ปักกิ่ง

โดยมีผู้ประกวดแบบรวมทั้งสิ้น 11 ทีม แต่ละทีมนั้นมีจุดเด่นแต่ละแบบ ข้าราชการประกวดแบบเป็นที่จับตามองของคนในชาติ คล้ายเป็นวาระแห่งชาติเหมือนตอนที่อาคารนี้เพิ่งเริ่มก่อสร้างเมื่อปี.ศ. 1958 แต่คราวนี้เป็นวาระแห่งชาติของจีนที่เกิดจากบริษัทสถาปนิกระดับโลก

สำหรับโจทย์การปรับปรุงและอนุรักษ์อาคารเพื่อใช้งานต่อในยุคสมัยที่เปลี่ยนไป ต้องตอบโจทย์สองด้าน ด้านหนึ่งคือต้องอนุรักษ์ประวัติศาสตร์เดิม อีกด้านหนึ่งคือต้องสะท้อนการพัฒนาเข้าสู่ยุคสมัยใหม่ และทั้งสองอย่างต้องเดินไปด้วยกัน จะต่อเติมอาคารใหม่ในรูปแบบดั้งเดิมเลยก็ คือความเชย ส่วนจะปรับหน้าตาใหม่ทั้งหมดเลยให้หือหวาก็คือการลืมหาคือ ลืมประวัติศาสตร์

โครงการนี้จึงมีเงื่อนไขว่าเปลือกอาคารด้านหน้าและด้านข้างทั้งหมด ยังคงใช้ของอาคารเก่าทั้งสิ้น เพื่อให้บรรยากาศของจัตุรัสเทียนอันเหมิน ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง นี่คือรูปธรรมของการอนุรักษ์และปรับปรุงพัฒนาไปพร้อมๆ กัน

>> ผลงานสร้างชื่อของสถาปนิกระดับโลกรายต่างๆ ที่เข้าประกวดแบบครั้งนี้

GMP Architect ความทันสมัยที่ เดินไปกับประวัติศาสตร์

หลังจากการคัดเลือกรอบแล้วรอบ
เล่าของคณะกรรมการ และแล้วบริษัท
GMP Architect (von Gerkan,
Marg and Partners) บริษัท
สถาปนิกสัญชาติเยอรมันที่ร่วมกับ
สำนักงานออกแบบ CABR (ของจีน)
ก็เป็นผู้คว้าชัยชนะครั้งนี้ไป

GMP Architect มี Director
เป็นสถาปนิกชาวเยอรมันที่ชื่อ ฟอน
เกอคาน (Von Gerkan)

สำหรับผลงานสร้างชื่อของ GMP
Architect ที่คนไปเยอรมันแล้ว
อาจจะได้สัมผัสมาก่อนคือ ได้แก่
สถานีรถไฟกลางแห่งเบอร์ลิน-สถานี
รถไฟขนาดใหญ่ริมท่ามกลางเมือง
เบอร์ลิน เป็นชุมทางของรถไฟและการ
คมนาคมมากมาย มีภาพลักษณ์ที่ทันสมัย
และเป็นระบบ หรือผลงานเมื่อ
ไม่นานมานี้ใกล้ๆบ้านเราก็ได้แก่พิพิธ
ภัณฑสถานอวย ที่เป็นรูปทรงพีระมิดคว่ำ
แม้จะเป็นอาคารหนึ่งที่มีรูปทรงหวือ
หวา แต่ก็ยังดูมีจังหวะองค์ประกอบ
ของอาคารที่ลงตัวและเป็นระเบียบ

สไตล์ของ GMP Architect จึง
เรียกได้ว่าสมเป็นสถาปนิกสัญชาติ
เยอรมันซึ่งขึ้นชื่อเรื่องความเคร่งครัด

เคารพกฎเกณฑ์และมีระเบียบ แต่
ก็ทันสมัยด้วยวัสดุ รายละเอียดและ
เทคโนโลยีการก่อสร้าง

ผลงานที่ GMP Architect ส่ง
เข้าประกวดครั้งนี้ก็มีความเรียบง่าย
ทันสมัย โดยใช้สไตล์ Neo Classic
- สถาปัตยกรรมที่พัฒนาต่อออกมา
จากรูปแบบ Classic ซึ่งดูเป็นรูปทรง
เลขาคนคิดเรียบง่าย สัดส่วนลงตัว ดู
สง่างาม ไม่หวือหวา

จาก Traditional Chinese
style และ Stalinist Style จึงสาน
ต่อประวัติศาสตร์อาคารมาด้วย Neo
Classic style

ลวดลายและสัญลักษณ์ต่างๆถูก
ลดทอนลงอีกชั้น โดยใช้ Form ที่
เรียบง่ายบริสุทธิ์เข้าแทนที่ แต่ก็ยังดู
เป็นงานสถาปัตยกรรมที่มีกลิ่นอาย
ความเป็นจีนอยู่ คือความ "เคารพ" ที่
จะเติมโตอยู่ในร่างของอาคาร
เดิม เป็นความทันสมัยที่
ยังคงใช้ภาษาเดียวกันกับ
อาคารเดิม

อย่างไรก็ตามหลัง
จากการประกวดแบบ

เสร็จสิ้น ยังมีการขัดเกลาแบบอีก
หลายต่อหลายรอบ และผ่านการ
ก่อสร้างที่ยาวนาน อาคารพิพิธภัณฑ
แห่งชาติจีนก็เปิดตัวขึ้นอีกครั้งในปี
2011

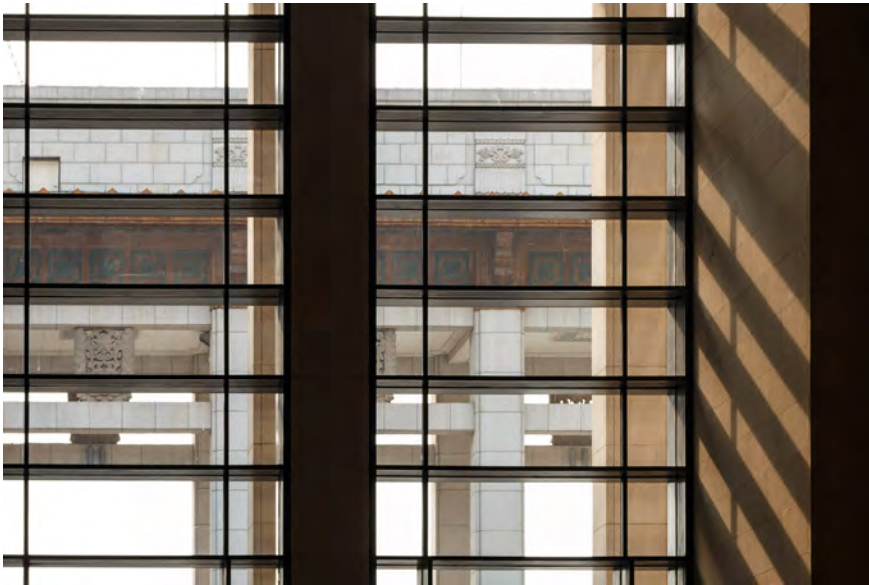
ตลอดระยะเวลาที่ทำการรีทัช
และก่อสร้างใหม่ เปลือกอาคารทั้ง 3
ด้านยังคงตั้งตระหง่านอยู่ข้างจัตุรัส
เทียนอันเหมินเหมือนเดิม จะรู้สึก
เหมือนมีการก่อสร้างก็ต่อเมื่อได้มอง
เห็นโครงก่อสร้างสูงอยู่ด้านในเท่านั้น

และเมื่อการก่อสร้างเสร็จสมบูรณ์
ผู้คนที่อยู่ในจัตุรัสเทียนอันเหมินจะไม่
ได้รู้สึกว่ามีการก่อสร้างอะไรใหม่เลย
แม้แต่น้อย จนกว่าได้ก้าวเข้าสู่คอร์ท
ด้านในอาคารแล้วเท่านั้น และเมื่อถึง
คอร์ทในอาคาร ณ ตำแหน่งที่เปลือก
อาคารเก่าได้เปรียบเทียบกับส่วนของ
อาคารใหม่ก็จะค้นพบว่า อาคารทั้ง
สองกลมกลืนอยู่ด้วยกันเป็นอย่างดี

จุดเด่นของอาคารอยู่ที่ภายในโถง
ต้อนรับ สถาปนิกนี้ยกย่องถึงอาคาร
เดิมซึ่งเมื่อเข้าไปถึงแล้วรู้สึกถึงความ
มีมิติที่ซึ่งแตกต่างจากจัตุรัสเทียนอัน
เหมินอันกว้างใหญ่ เขาจึงเน้นอาคาร

>> ฟอน เกอคาน (Von Gerkan)

>> ลวดลายจีนได้ขยายकरะเบียงเสาสู่ด้านหน้า มองจากด้านในอาคารที่ปรับปรุงใหม่

ใหม่ด้วยโถงต้อนรับที่โอโถงอลังการ สานต่ออารมณ์จากจัตุรัสเทียนอันเหมิน โดยมีแสงธรรมชาติผ่านเข้ามาทางช่องกระจกผืนใหญ่ด้านบน เพื่อเพิ่มความรู้สึกเป็นมิตร

บริเวณฝ้าเพดานของโถงต้อนรับ ตกแต่งด้วยหลุมสี่เหลี่ยมทอนชั้นขึ้นไป ซึ่งจงใจให้คล้ายฝ้าเพดานในอาคารพระราชวังโบราณของจีน นอกจากนี้ ขนาดและสัดส่วนบันไดภายในโถงยังเป็นไปเพื่อเสริมความโอโถง อลังการ ทั้งสิ้น

โถงต้อนรับนี้มีพื้นที่ถึง 8,000 ตารางเมตร คือโถงยักษ์มหึมา และพื้นที่ใช้สอยของอาคารทั้งหมดมีพื้นที่ทั้งสิ้น 2 แสนตารางเมตร จัดเป็นตัวอาคารพิพิธภัณฑ์ที่มีพื้นที่ใหญ่ที่สุดในโลก (พิพิธภัณฑ์ที่มีพื้นที่ใหญ่กว่านี้มีอยู่ แต่จะเป็นลักษณะกลุ่มอาคาร มิได้รวมอยู่ในอาคารเดียว) นอกจากนั้นอาคารนี้ยังมีพื้นที่หลังคาเขียว (หลังคาที่ปลูกพืชไว้ด้านบนเพื่อส่งเสริมนโยบาย Green ลดโลกร้อน) รวมกว่า 20,000 ตารางเมตร ซึ่ง

นับเป็นหลังคาเขียวที่ใหญ่ที่สุดในปักกิ่งอีกด้วยเทียบกับอาคารยุคหลังปี 2000 อื่นๆในจีนแล้ว รูปแบบอาคารหลังนี้อาจดู Conservative อย่างยิ่ง ซึ่ง แสดงให้เห็นทัศนคติทางการเมืองได้อีกเช่นกัน ว่ารอบจัตุรัสเทียนอันเหมินซึ่งเป็นศูนย์กลางของรัฐจีน ยังเคร่งครัดและยินดีที่จะ Conservative อยู่ แต่ส่วนเนื้อหาที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์หลังปรับปรุงครั้งใหม่ ก็เน้นในด้านสุนทรียศิลป์ เพิ่มขึ้นกว่าเดิม ซึ่งเน้นแต่เรื่องประวัติศาสตร์ ความรักชาติและวิชาการ สิ่งนี้นับยั้งถึงบรรยากาศของประเทศจีนที่เปลี่ยนไปจากเดิมแล้วเช่นกัน

นี่คือโครงการที่เป็นหน้าตาของชาติ ที่ทำใหม่แล้วประหนึ่งไม่ได้เปลี่ยนหน้าตา แต่เมื่อก้าวย่างเข้าสู่ด้านใน ผู้คนจะได้ค้นพบว่าประวัติศาสตร์มีชีวิตเดินไปกับการพัฒนาได้โดยไม่จำเป็นต้องทุบทิ้งหรือทำลายใหม่หมด นี่คือการลงทุนเพื่อรักษาประวัติศาสตร์ และเป็นตัวประวัติศาสตร์อีกหน้าของอาคารพิพิธภัณฑ์แห่งชาติจีน

CROUCHING CONDOR

VS

DEFYING DRAGON

หลังจากอดทนรอมา 1 เดือน ท่านก็จะได้ในสิ่งที่รอ!
คือรู้ว่าอินทรีจะพยองหรือมังกรจะผงาด 2 ชาตินี้ไผ่เป็นไผ่
2 ยกแรกต่างเก็บคะแนนไปได้คนละ 1
อีกเพียง 3 ยก ก็จะชี้ชัด มาพัดกันต่อเลย..

“Do you have the patience to wait
until your mud settles and the water is clear?”
“คุณจะอดทนรอ ให้ตะกอนนอนก้น จนใจกลับกระจ่างใสได้มั๊ย?”
Lao Tzu เล่าจื๊อ “โลกตะวันออก”

“He that can have patience can have what he will.”
“ผู้ที่รู้จักอดทนรอ จะได้ในสิ่งที่รอ”
Benjamin Franklin เบนจามิน แฟรงคลิน “โลกตะวันตก”

ยกที่ 3

งามอาหาร จากทั่วโลก!

มนุษย์เดินดิน ยังไงก็ต้องกิน แกรมกินอะไรกันวันละตั้ง 3 มื้อ! อาหารบ่งถึงลักษณะนิสัย วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ทำไมจีนต้องกินข้าว (ด้วยตะเกียบ) ทำไมฝรั่งต้องกินขนมปัง (ด้วยมีด) ??

มุมมอง: China

เปิดป๋ก๊ิง หูฉลามน้ำแดง กระเพาะปลา ไก่ดำตุ๋นยาจีน ปาท่องโก๋ ก๋วยเตี๋ยว ขนมจีบ ซาลาเปา... อื่นๆ อีกมากมาย สาธยายไม่มีหมด (เขียนแล้ว พาลจะหิว ^_^)

ด้วยความกว้างใหญ่ไพศาลของแผ่นดินจีนถึงกว่า 9.5 ล้านตารางกิโลเมตร เป็นประเทศที่มีพื้นที่มากที่สุดเป็นอันดับ 3 ของโลก รองจากเพียงรัสเซียและแคนาดาเท่านั้น!

อาหารจีนจึงมีความหลากหลาย แบ่งประเภทได้ตามภูมิภาคหรือมณฑล เช่น อาหารเสฉวน ที่จะเน้นเครื่องเทศอย่างพริกเสฉวน เต้าซี่ ทำให้มีรสจัดจ้าน อาหารขึ้นชื่อก็เช่น ซุปเสฉวน

ส่วนอาหารกวางตุ้ง จะใช้น้ำมันหอยและผักมาก ที่ขึ้นชื่อก็มีติ่มซำ หมูหัน นกฟิราบทอดกรอบ

นอกจากนี้ยังมีอาหารฮกเกี้ยน อาหารไหหลำ อาหารปักกิ่ง อาหารซัวเถา อาหารเซี่ยงไฮ้ อาหารแต้จิ๋ว และอาหารฮักกา (แคะ)

ด้วยความที่ลูกหลานจีนมีอยู่เต็มโลก ชาวจีนโพ้นทะเลไม่ว่าจะไปที่ไหน ก็ไม่วายที่จะเอาอาหารประจำถิ่นตัวเองติดตัวไปด้วย ทำให้อาหารจีนแพร่หลายอย่างมากในอเมริกาและทุกๆ ที่ในโลก จนคนอเมริกันใช้คำว่า the chinese เพื่อหมายถึงอาหารจีนกันเลยทีเดียว!

มุมมอง: America

อย่าเพิ่งดูถูกว่า อเมริกาจะมีอาหารอะไรดี ๆ ได้ มีแต่เบอร์เกอร์ ไก่ทอด โดนัท กาแฟ เทียบอะไรได้กับหูฉลาม หรือพระกระโดดกำแพงของจีน

แต่จริงๆ แล้ว แค่ McDonald's เจ้าเดียว ก็ทะลุทะลวงเข้าไปแทบจะทุกพื้นที่ในโลก ด้วยตัวเลขกว่า 35,000 สาขาทั่วโลก แม้แต่ในจีนเองก็ยังมีถึงกว่า 2,000++ สาขา

แม้จะมีคนคอยค่อนข้างอดว่าเป็นอาหารขยะบ้าง (คือไม่มีประโยชน์) เป็นอาหารจานด่วนบ้าง (คือทำเร็วไม่พิถีพิถัน) เป็นอาหารแฟชันบ้าง (คืออาหารที่ฮิตแค่ประเดี๋ยวประด๋าว) แต่แฮมเบอร์เกอร์ก็กลายกลายเป็นอาหารยอดนิยมระดับตำนานขึ้นอันดับ Top 10 ของโลกกันเลยทีเดียว!!

แถมถ้ารวมกับร้านไก่ทอด KFC กาแฟ Starbucks, Pizza Hut, Dunkin' Donut เข้าไปด้วย เชื่อว่าจำนวนคนที่กินอาหารอเมริกันจะเกินครึ่งโลกเลยทีเดียว อย่าไปดูถูกเขาเด็ดขาด!!

อินทรีย์योग VS มังกรผงาด
อินทรีย์योग VS มังกรผงาด

And the Winner is... CHINA

กระนั้นก็ตาม ด้วยคุณภาพของอาหาร
ด้วยความเป็นต้นตำรับ
และมีประวัติอันยาวนาน
ในยกนี้ อาหารจีนจึงกินคะแนนไป
ชนะใสใส!!

ยกที่ 4

กู๊ด มี Pop Culture

กับโลกยุคโลกาภิวัตน์ ที่กระแอะไรแรงมา ก็แรงตามกันไปทั้งโลก Pop Culture วัฒนธรรมร่วมสมัยจึงเป็นตัวชี้วัดที่อินเทรนด์..มาก!!

มุมมอง: China

แม้ว่าทุกวันนี้หนังจีน/เพลงจีน ที่อาจเรียกรวมเป็น C-Pop จะดังสู้กระแส J-Pop (ญี่ปุ่น) K-Pop (เกาหลี) ไม่ได้ แต่ก็เรียกว่าหนังจีน/เพลงจีน เริ่มกลับมารุ่งโรจน์อีกครั้ง

จีนแผ่นดินใหญ่เองก็ทุ่มทุนสร้างมหาศาล ทั้งหนังใหญ่ หนังทีวี ทั้งแนวพีเรียดที่แสดงให้เห็นถึงประวัติศาสตร์อันยิ่งใหญ่ของจีนในช่วงต่างๆ ตั้งแต่จักรพรรดิฉินซี บูเช็กเทียน จนถึงยุคราชวงศ์ชิง และสาธารณรัฐ หรือหนังร่วมสมัยอย่าง “Beijing Meets Seattle ซ้ำมฟ้ามาเติมรัก” ที่สื่อให้โลกเห็นว่า คนจีน(และประเทศจีน) เปลี่ยนไปแล้ว!

ซีรีส์ชุดมังกรหยกเอง ก็มีการอัปเดตสร้างใหม่อยู่หลายครั้ง เด็กรุ่นใหม่ทั้งในและนอกเมืองจีนต่างก็มีเวอร์ชันของเจเนเนอเรชันตัวเองที่ชื่นชอบ ทั้งเพลงที่ร่วมสมัยขึ้น เนื้อเรื่องที่ปรับเปลี่ยนให้เข้ากับเด็กยุคใหม่มากขึ้น ทำให้นิยายกิมย้งชุดนี้ไร้กาลเวลา Timeless!

ดารา/นักร้องของจีนดังๆ อย่าง ฟ่านปิงปิง หลิวอี้เฟย จางชียี่ หรือแม้แต่เฉินหลง ก็ยังถูกส่งออกไปสร้างกระแส C-Pop โกลถึงฮอลลีวูด (เมืองต้นน้ำของภาพยนตร์อยู่ในรัฐแคลิฟอร์เนีย)

มุมมอง: America

Pop Culture ทุกวันนี้ มีอิทธิพลต่อความต้องการซื้อในสินค้าและบริการต่างๆ ได้ไม่รู้จักจบ ไม่รวมถึงการท่องเที่ยวตามรอยหนัง/เพลง/ศิลปิน ที่ทำเงินให้ประเทศอีกนับไม่ถ้วน

จอร์จ ลูคัส ผู้ให้กำเนิดหนัง Saga ดังอย่าง Star Wars ที่สร้างภาคต่อมาจนเกือบ 40 ปี (แต่ยังมาที่หลังมังกรหยกถึง 20 ปี!) รวยจากการขายบริษัท Lucasfilm ให้ Disney ถึงเกือบหนึ่งแสนห้าหมื่นล้านบาท (4.05 พันล้านดอลลาร์)!

ไม่นับรวมยอดขายของสินค้า Tie-in กับหนังชุดนี้ ที่มีทั้งของเล่น แอ็กชั่นฟิกเกอร์ โมเดลยานอวกาศ ดาบเลเซอร์ และอื่นๆ ที่สร้างรายได้และกระแสให้หนังชุดนี้ (แค่ชุดเดียว) อย่างต่อเนื่อง

สวนสนุกธีมปาร์กอย่าง Disney World หรือ Universal Studios ที่มีหลายแห่งทั่วโลก ก็มีที่มาจากหนังจากฮอลลีวูด ทุกครอบครัวต่างอยากพาลูกหลานไปเที่ยวเล่นสักครั้งหนึ่งในชีวิต!

And the Winner is... AMERICA

แม้จีนจะเริ่มส่งออก Pop Culture สู่โลก
แต่ ณ วันนี้ ยังต้องยอมรับว่า
กระแสฮอลลีวูดคือกระแสหลักของโลก
อเมริกาจึงได้ไป 1 คะแนน!!

อินทรีพยอง VS มังกรผงาด
อินทรีพยอง VS มังกรผงาด
อินทรีพยอง VS มังกรผงาด
อินทรีพยอง VS มังกรผงาด
อินทรีพยอง VS มังกรผงาด

ยกที่ 5

ไม่อดอยาก ไม่ปากแห้ง

ยกสุดท้ายของการเปรียบเทียบระหว่าง อินทรีผยองกับ มังกรผงาดแล้ว เรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือเศรษฐกิจปากท้องของผู้คนในประเทศนี้แหละ ประเทศจะยิ่งใหญ่แค่ไหน แต่คนในประเทศไม่มีจะกิน ไม่มีความสุข ความยิ่งใหญ่นั้นก็ไร้ความหมาย!

ตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจที่สำคัญตัวหนึ่งก็คือ GDP-Gross Domestic Product หรือผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ซึ่งหมายถึง มูลค่าตลาดของข้าวของทั้งหมด ที่ผลิตภายในประเทศในหนึ่งปี

จากข่าวด้านลบที่ออกมาของอเมริกาผ่านสื่ออยู่เรื่อยๆ หลายคนคงคิดว่าวันนี้ อเมริกาตกกระป๋องไปแล้ว แต่ความจริงก็คือ GDP (nominal) ของอเมริกายังคงเป็นที่หนึ่งของโลก ที่ตัวเลขประมาณ 17.5 ล้านล้านดอลลาร์ ขณะที่อันดับสองคือจีน อยู่ห่างออกไปพอควร คือประมาณ 10 ล้านล้านดอลลาร์เท่านั้น!

อย่าลืมน่าจำนวนประชากรของอเมริกามีน้อยกว่าของจีนถึงหนึ่งพันกว่าล้านคน นั่นแสดงว่า คนอเมริกันใช้จ่ายมือเติบกว่าคนจีนมาก..

ขณะที่อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนผ่านจุดสูงสุดที่ตัวเลข 2 หลักมาแล้ว วันนี้เฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 7% ต่อปี ขณะที่อเมริกาอัตราการเติบโตเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 2% ต่อปีเท่านั้น

And the Winner is... CHINA & AMERICA!!

ในยกสุดท้ายนี้ ยากที่จะตัดสิน แม้ว่าอเมริกาจะยังเป็นเบอร์หนึ่งของโลกในทุกด้านอยู่ แต่ช่วง Hamburger Crisis วิกฤติการเงินเมื่อปี 2008-2009 ก็ทำให้อเมริกาเสียหายหนักไปมาก วันนี้ผู้คนไม่กล้ากู้เงินซื้อบ้านซึ่งผูกพันระยะยาว ทว่าหนี้บัตรเครดิตก็ยังสูง แถมประเทศก็ติดหนี้ชาติอื่น ทั้งจีน ญี่ปุ่น อังกฤษ หลายล้านล้านดอลลาร์เลยทีเดียว

ส่วนจีน แม้ GDP โดยรวมจะเป็นเบอร์สองของโลก แต่เมื่อปรับด้วยค่าครองชีพและอัตราเงินเฟ้อของแต่ละประเทศ จีนจะกลายเป็นประเทศที่มี GDP (PPP) เป็นอันดับ 1 ของโลก! ที่เกือบ 20 ล้านล้านดอลลาร์ สูงกว่าอเมริกาอันดับ 2 ที่ตัวเลข 17.5 ล้านล้านดอลลาร์เท่าเดิม

สรุป ผลคะแนนรวม คือ อินทรี “เสมอ” มังกร

ถ้าไม่มีจีน...ถ้าไม่มีอเมริกา...

ประวัติศาสตร์ความศิวิไลซ์โลกตะวันออก

และโลกตะวันตกจะเป็นเช่นไร ??

ถ้าไม่มีจีน...ถ้าไม่มีอเมริกา...

โลกคอมมิวนิสต์ โลกประชาธิปไตย

ใครจะเป็นเสาหลัก ??

ถ้าไม่มีจีน...ถ้าไม่มีอเมริกา...

ใครจะเป็นผู้คิดค้น ใครจะเป็นผู้ผลิต iPhone ??

ประธานาธิบดี สี จิ้นผิง ของจีนกล่าวไว้อย่างน่าฟังว่า

“The Pacific Ocean is big enough to accommodate

both China and the United States.”

“มหาสมุทรแปซิฟิกมีขนาดใหญ่พอ

ที่ทั้งจีนและอเมริกาจะอยู่ร่วมกันได้”

จีน...อเมริกา...

สมดุลกตะวันออก... สมดุลกตะวันตก...

!! สมดุลก !!

คนจีนสูบบุหรี่ 316 ล้านคนเพิ่มขึ้น 15 ล้านคนใน 5 ปี

ผลสำรวจของศูนย์ควบคุมและป้องกันโรคของจีนเปิดเผยว่า กฎหมายห้ามสูบบุหรี่ในที่สาธารณะที่ประกาศใช้ตั้งแต่เดือนมิถุนายนปีที่แล้ว ไม่ช่วยให้คนจีนสูบบุหรี่น้อยลงเลย จากปี 2010-2016 มีตัวยานเพิ่ม

ขึ้น 15 ล้านคน เป็น 316 ล้านคนในปัจจุบัน แต่ละคนสูบบุหรี่เฉลี่ยวันละ 15.2 มวนเพิ่มขึ้นจาก 14 มวนที่เคยสำรวจเมื่อ 5 ปีก่อน

การเก็บ "ภาษีบาป" เป็นมาตรการลดจำนวนตัวยานที่ใช้ได้ผลในประเทศต่าง ๆ ปีที่แล้วกระทรวงการคลังของจีนจึงสั่งเก็บภาษีเพิ่มขึ้นจากผู้ค้าส่งและค้าปลีกบุหรี่ ทำให้ราคาบุหรี่ขายปลีกในท้องตลาดเพิ่มขึ้นมวนละ 0.005 หยวน แต่มาตรการขึ้นภาษีเช่นนี้กลับใช้ไม่ได้ผลกับประเทศจีน เพราะขณะที่ภาษีทำให้ราคาบุหรี่แพงขึ้น แต่รายได้ของคนจีนก็สูงตามอาจจะสูงเร็วกว่าราคาบุหรี่ที่ค่อย ๆ ขยับ

ขึ้นเสียด้วยซ้ำ พวกเขียาจิงไม่รู้สึกรู้สึกเดือดร้อน ยังคงซื้อบุหรี่มาสูบได้อย่างสบายใจ

องค์การอนามัยโลก (WHO) ชี้ว่า ด้วยลักษณะพิเศษของจีนเช่นนี้ รัฐบาลจีนจะต้องขึ้นภาษีบุหรี่เป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ทันกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ และรายได้ของประชาชนที่สูงขึ้น อย่างน้อยการทำเช่นนี้ก็ทำให้เด็กวัยรุ่นที่สูบบุหรี่ทั้งที่ไม่มีรายได้ของตัวเอง หรือเพิ่งมีรายได้ขั้นต้น ๆ ต้องตัดบุหรี่หรือละทิ้งความคิดที่จะสูบบุหรี่ หากไม่เช่นนั้น ภายใน 20 ปีข้างหน้า ประเทศจีนจะมีจำนวนผู้เจ็บป่วยเรื้อรังด้วย "โรคที่ไม่ติดต่อ" พุ่งสูงอย่างน่าตกใจ ทุกวันนี้บุหรี่ยังเป็นสาเหตุของการตายก่อนวัยอันควรถึงกว่าร้อยละ 80 ทุกปีอยู่แล้ว

คำมั่นสัญญาของจีนต่อที่ประชุมแก้ปัญหาโลกร้อนที่ปารีส

วันที่ 30 พฤศจิกายน 2015 ที่กรุงปารีส ประธานาธิบดีสีจิ้นผิงกล่าวคำปราศรัยในพิธีเปิดการประชุมแก้ปัญหาภาวะโลกร้อนครั้งที่ 21 ของสหประชาชาติ (UN Framework Convention on Climate Change หรือ Conference of the Parties 21) มีผู้นำและตัวแทนจากประเทศสมาชิกเข้าร่วมประชุม 190 ประเทศจากทั่วโลก เพื่อหาทางบรรลุข้อตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสู่บรรยากาศที่ทำให้ภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงและทำให้โลกร้อน โดยในการประชุมครั้งนี้ทุกประเทศจะให้คำมั่นสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรว่า ใครตัดสินใจจะมีส่วนช่วยลดการปล่อยมลพิษสู่อากาศได้เท่าใด หรือ INDC (Intended nationally determined contributions)

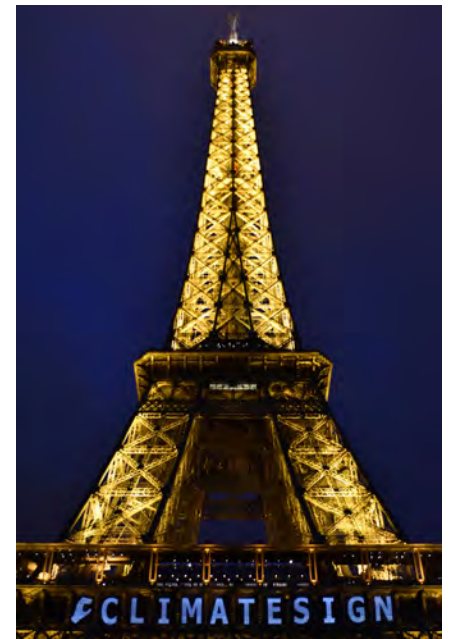
สีจิ้นผิงกล่าวต่อที่ประชุมว่า การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเป็นปัญหาไร้พรมแดน ทุกประเทศมีหน้าที่ต้องช่วยกันแก้ ประเทศจีนเองได้เข้าร่วมบรรณรงค์กับชาวโลกอย่างแข็งขันทุกวิถีทาง ทั้งการประหยัดพลังงาน ลดการใช้เชื้อเพลิงจากฟอสซิล เสริมการใช้พลังงานสะอาดรูปแบบต่าง ๆ ให้มาก ดังจะเห็นได้ว่าแผน

เศรษฐกิจ 5 ปีครั้งที่ 13 ของจีนมีเนื้อหาครอบคลุมความพยายามดังกล่าวอย่างรอบด้าน

สำหรับ INDC หรือการตัดสินใจที่จะมีส่วนช่วยลดภาวะโลกร้อนนั้น จีนให้คำมั่นสัญญาว่าเมื่อถึงปี 2030 จีนจะปล่อยก๊าซคาร์บอนลดลงร้อยละ 60-65 ของปริมาณที่เคยปล่อยเมื่อปี 2005 ต่อหน่วย GDP ซึ่งในปีเดียวกันนั้นถือว่าเป็นปีที่การปล่อยก๊าซคาร์บอนสู่บรรยากาศของจีนขึ้นถึงระดับสูงสุดเช่นกัน ส่วนการใช้พลังงานสะอาดซึ่งในแผน 5 ปีของจีนเรียกว่า "การพัฒนาสีเขียว" นั้น จีนจะหันไปพึ่งพลังงานลม แสงแดด ชีวมวล และน้ำให้มากที่สุด โดยสัญญาว่าจะใช้พลังงานเหล่านี้เพิ่มขึ้นร้อยละ 20 ก่อนถึงปี 2030

อเมริกาซึ่งเป็นผู้ปล่อยก๊าซเรือนกระจกรายใหญ่ไม่แพ้จีน ให้สัญญาว่าภายในปี 2025 จะลดปริมาณการปล่อยก๊าซ 26-28% ของที่เคยปล่อยในปี 2005 ส่วนอินเดียประเทศที่สร้างปัญหารายใหญ่อีกรายหนึ่งก็สัญญาว่าจะปล่อยก๊าซคาร์บอนให้น้อยลง 35% ต่อหน่วย GDP ภายในปี 2030 เช่นกัน

อย่างไรก็ดี ผู้อำนวยการคณะกรรมการ

ผู้เชี่ยวชาญด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศของจีนระบุว่า ตั้งแต่ปี 2005-2014 จีนบริโภคพลังงานลดลง 29.9% ต่อหน่วย GDP และปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์น้อยลง 33.8% ต่อหน่วย GDP ขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้วทำผลงานลดลงได้เพียง 15% เท่านั้น

ฮกเกี้ยน..เที่ยวไปเขียนไป

ทำไมต้องฮกเกี้ยน?

ถ้าท่านคิดอยากไปเที่ยวที่ไชนีสทาวน์ นอกจากเรื่องเงินเรื่องเวลาที่ท่านต้องตัดสินใจเองแล้ว อย่างอื่น ๆ ที่เหลือท่านตัดสินใจจากอะไร? ก่อนอื่นก็ต้องดูโปรแกรมที่บอกว่าที่ไชนีสทาวน์ จากนั้นก็เลือกบริษัททัวร์ที่น่าเชื่อถือใช่ไหมคะ? ส่วนไถ่ดั้นนั้นน่าเสียดายที่เราเลือกไม่ได้ แต่ถ้าเลือกได้เราต้องการไถ่ดั้นที่มีความรู้ คุยสนุก ถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟังได้อย่างมีสาระ ถ้าได้ตามนี้ถึงจะเรียกว่าเที่ยวคุ้ม คือได้ทั้งความสุขได้ทั้งความรู้กลับมาแทนเงินที่เสียไป

ถึงจะเป็นการท่องเที่ยวไปกับตัวหนังสือก็เถอะ ไม่แตกต่างจากนี้เท่าไร เราเลือกอ่านเรื่องราวของสถานที่ท่องเที่ยวที่เราเองก็สนใจ คนเขียนเขียนสนุก รู้สึก รู้จริง ยิ่งถ้าเป็นคนเขียนที่มีชื่อเสียงอยู่แล้วยิ่งน่าเชื่อถือ แค่นี้ก็อยากอ่านแล้ว

เริ่มต้นเรื่องแบบนี้เหมือนจะจงใจให้ท่านคิดว่าผู้เขียนคือนักเขียนที่อ่านไม่เข้าใจเลยคะ? เปล่าคะ.. เป็นการเริ่มเรื่องแบบปากกาพาไปเพื่อหาทางแนะนำตัวกับผู้อ่านมากกว่า เพราะไหน ๆ ก็ต้องเจอกันอีกหลายตอน คิดว่าผู้อ่านน่าจะมึลลึลลู้จักผู้เขียนบ้างเท่านั้นคะ

ผู้เขียนเรียนจบปริญญาโทสาขาวิชาจีนศึกษา (Chinese Studies) จากมหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด กลับมาเป็นครูสอนหนังสือที่จุฬาลงกรณ์ ก่อนเกษียณปี 2005-2007 ไปทำงานที่ปักกิ่ง 2 ปี ระหว่างทำงานไม่ว่าวันหยุดพิเศษหรือหยุดเสาร์-อาทิตย์จะต้องหาทางหนีเที่ยว เที่ยวไปเขียนไป จนมีงานส่งมาให้เพื่อน ๆ ที่นี่อ่าน ใครเป็นแฟนมติชนสุดสัปดาห์ คงเคยเห็นเว็บ ๆ ผ่านตาบ้าง..

คอลัมน์ “เรื่องจริงจากจีน” และ “สองปีในปักกิ่ง” นั้นแหละคะ ที่ผู้เขียนใช้เป็นเวทีเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับจีนและวิถีชีวิตของคนจีนกลับมาให้คนไทยฟังทุกสัปดาห์ ต่อมาได้รวมเล่มเป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขายดีในท้องตลาดถึง 2 เล่มเชียวนะคะ

กลับมาเมืองไทยตอนเกษียณพอดี เพื่อน ๆ เป็นห่วงกลัวจะว่างเกินไป เลยยกหน้าที่เป็นไกด์พาเที่ยวเมืองจีน บอกว่าไหน ๆ ก็เที่ยวมาเยอะแล้วลองพาเพื่อนไปเที่ยวดูซิ..

ก็ทำด้วยความเชื่อฟังเป็นอย่างดีตลอดมาคะ ปีละ 2 ครั้งไม่เคยพลาด เลือกช่วงที่อากาศกำลังเย็นสบายไม่ร้อนไม่หนาว คือฤดูใบไม้ผลิ 1 ครั้ง ฤดูใบไม้ร่วงอีก 1 ครั้ง เฉพาะจีนประเทศเดียวไปกันมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ครั้ง จนรู้สึกติดต้นนี้ก็ไม่ออกว่าจะไปเที่ยวไหนดี เลยพาเพื่อนออกไปเที่ยวประเทศรอบบ้านบ้าง เช่น พม่า เวียดนาม อินเดีย อินโดฯ ญี่ปุ่น ประเทศละครั้ง 2 ครั้ง รวมพาเพื่อนเที่ยวมาแล้ว 18 ครั้งไม่มากไม่น้อย ด้วยจำนวนสมาชิกที่เริ่มจาก 32 คนในทริปแรก เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทริปที่มากที่สุดคือ 167 คน และทริปสุดท้ายเพิ่งไปฮ็อกไกโดกันมาปลายปีที่แล้ว 76 คนคะ

หลายคนถามว่าเป็นอาชีพใหม่หลังเกษียณหรือ? เปล่าเลยคะ.. เลียดเวลาว่างจากการเลี้ยงหลานอยู่กับบ้าน ลูกขึ้นมากระโดดโลดเต้นปีละ 2 ครั้ง ไม่เหน็ดเหนื่อยหนักหนาอะไร แต่เป็นต้นคิดว่าจะไปไหนดี เสร็จแล้วก็ศึกษาหาข้อมูล ออกแบบเส้นทางเที่ยวให้เยี่ยมที่สุด จากนั้นก็ประชาสัมพันธ์ให้เพื่อน ๆ ทราบ ใครอยากไปบ้างโทรมาลงชื่อไว้ งานที่เหลือนอกนั้นยกให้บริษัททัวร์ที่ไว้วางใจเป็นคนจัดการให้ทั้งหมด โดยเฉพาะเรื่องเงิน เรื่องเอกสารเดินทางที่แสนจุกจิก ขอไม่ยุ่งด้วยเด็ดขาด

อ้อ.. ในฐานะออร์กาไนเซอร์ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องทำหน้าที่ให้ดี คือในระหว่างเดินทางต้องเป็นตัวแทนคอยดูแลผลประโยชน์ให้สมาชิก โดยเฉพาะเรื่องกินเรื่องอยู่ เรื่องบริการ เรื่องเวลา ซึ่งไม่กำกับไม่ได้ นะคะ โทด์ไม่ตรงเวลาเมื่อไหร่เป็นพลาด เก็บจุดท่องเที่ยวไม่ครบ หหมดจากหน้าที่พวกนี้แล้วเราก็คือลูกทัวร์คนหนึ่งเฮฮาปาร์ตี้กับเพื่อน ๆ ได้ตลอด

ทุกครั้งที่ได้ไปถือเป็นประสบการณ์ชีวิตที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะได้รับ เคยแต่จะคิดว่าเกษียณแล้วคงเที่ยวเฉาไร้ค่าโรคาพยาธิรุมรั้าที่ไหนได้ญาติสนิทมิตรสหายเปิดโอกาสให้รับใช้ ทำให้ผู้เขียนมีโอกาสสัมผัสช่วงเวลาที่มีชีวิตที่หัวใจ

ซุ่มจ๋อย่างบอกไม่ถูก คือเมื่อได้เห็นเพื่อนเที่ยวในวัยเดียวกันมีรอยยิ้ม หยิบยื่นไมตรีจิตให้ แก่กันอย่างน่ารักมากกก.. ไม่มีหอรอกคะ ชนิดที่กระโดดขึ้นรถแย่งกันนั่งแถวหน้า จ้วงตักอาหารกลางโต๊ะให้ตัวเองจนล้นชาม ซึ่งเป็นภาพที่เห็นแล้วหมดสนุกเมื่อไปกับคนแปลกหน้าที่ทางทัวร์ไปเก็บรวบรวม มาจากที่ต่าง ๆ ยิ่งเมื่อได้ยินเพื่อนแอบคุยกันว่า “สนุกเนอะ.. ไม่รู้ว่าทริปหน้าเค้าจะพาเราไปไหนอีก ?”

แค่นี้ก็หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้งแล้วคะ.. เทอ !! ลืมบอกไปว่าระหว่างหนึ่เที่ยวเป็นช่วง ๆ ขณะอยู่ปักกิ่ง 2 ปีนั้น สามที่ซุรกว่า 4 ปีเป็น

ลูกทัวร์ฟ่วงตามไปด้วยทุกแห่งหนค้ะ สองคนงกเงินก็จริงแต่ลุยยังกะโพร์วิลโดร์ฟเซียนนะ.. ขอบอก !!

สมัยนั้นกูก็ยังไม่เกิด ไปเมืองไหนก็ซื้อ walk map หรือ street map แผนที่ที่ลงรายละเอียดให้เห็นทุกตรอกซอกซอย สำหรับนักเดินทางซีพจรลงเท้าอย่างเรา บวกกับการใช้ปากถามทาง “ดู่ยู่ฉี.. (ขอโทษนะคะ)” ไปตลอดทาง.. ก็โอเคนะ เอาตัวรอดมาโดยสวัสดิภาพทุกครั้ง นอกจากได้เที่ยวครบตามแผนที่วางไว้แล้ว วิธีนี้ยังทำให้เข้าถึงทุกมุมความจริงของชีวิตคนจีนได้อย่างมีรสมีชาติยิ่งอีกด้วย

ปีนี้ครบ 10 ปีพอดีที่ตายายคู่นี้เคยตะลอนเที่ยวทั่วจีน วันหนึ่งนั่งทบทวนอดีตกันอยู่ดีดีดีดี.. จู่ ๆ ก็เกิดโหยหาอยากกลับไปซ่าอย่างเก่าอีก..

“ตาว่า.. ไปเที่ยวแบบเมื่อก่อนยังไหวมั๊ย ?” ผู้เขียนหยิ่งเสียงคนแก่กว่า 4 ปีเพื่อความแน่ใจพอได้รับคำยืนยันเบา ๆ แต่ (ค่อนข้าง) แน่นจากฝ่ายตรงข้าม.. 2 ตายายก็นั่งเอาหัวชนกันทันที..

“จะไปไหนดีละ ช่วยคิดหน่อย !”

ไม่รู้ว่าจะคิดกันยังไง ดังไปเข้าหู บ.ก. New Silk Road เข้าจนได้... ไม่กี่วันต่อมา อาจารย์กอบกิจฯ บ.ก. New Silk Road ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของผู้เขียนก็โทรมาหา

“

พอไปถึงฮกเกี้ยนเราจะไม่ซื้อซีดีทีวีหรือ ทีวีรายวันที่ตระเวนรับลูกทีวีจากโรงแรม พาไปปล่อยตามจุดท่องเที่ยว ถึงเวลาकिनก็ พาไปกิน หมดวันก็พาส่งกลับโรงแรม วิธีนี้ เราจะได้รูปถ่ายกลับมาเป็นตั้ง ๆ แต่ไม่สนุก กังไม่ได้สาระ การเที่ยวให้ได้สาระจะต้องลอง ขึ้นรถลงเรือ ลองผัดลองถูกปะปนไปในหมู่ ชาวบ้าน ไม่รู้อะไรก็ “ตุ้ยปู้ฉี..” แล้วก็ถาม

”

“ผมว่าที่ไหนก็ได้ครับ แต่กลับมาอย่าลืมเอาเรื่อง สนุก ๆ มาเล่าให้ผู้อ่านนิตยสารของผมฟังก็ละกัน”

เท่านั้นแหละ..ปึ้งเลย.. ช่วยจำกัดวงเที่ยวให้แคบลง ได้ทันที.. ก็ถ้าจะต้องเขียนให้ New Silk Road ก็ต้อง คิดถึงที่เที่ยวยุโรปไปถึง Silk Road ได้ จริงมั๊ย !?

นี่ก็ออกแล้ว “เฉวียนโจว” ใจ..

“เฉวียนโจว” เป็นเมืองท่าโบราณของมณฑล ฮกเกี้ยน ซึ่งตามประวัติศาสตร์ว่ากันว่า เส้นทาง สายไหมทางทะเลเริ่มต้นจากที่นี่ คือพ่อค้าจีนที่จะ ออกเดินทางไปค้าขายกับประเทศแถบทะเลจีนใต้ หรือจะเลยต่อไปถึงอินเดีย เปอร์เซีย ยุโรปก็ตาม ต้องมาลงเรือที่ท่าเรือเมืองเฉวียนโจว แม้ต่อมา นัก วิชาการสำนักใหม่ ๆ จะแย้งว่า เมืองท่าชายฝั่ง ของจีนมีหลายเมืองที่เป็นเมืองท่าโบราณ ซัวเถาก็ อยู่ไม่ไกล ลงได้มาหน่อย ใครอยู่ใกล้ที่ไหนก็ไปลง เรือที่นั่น ไม่เห็นจำเป็นต้องเฮลละโลกกันไปลงเรือถึง เฉวียนโจวเลย

เอาเถอะ.. จะมีอีกกี่เมืองท่าก็ไม่เป็นไร ขอให้ เฉวียนโจวเป็นเมืองหนึ่งที่เป็นต้นทางของเส้นทาง สายไหมทางทะเลก็แล้วกัน เราก็พร้อมลุย !

ว่าแล้วก็ลงมือศึกษาข้อมูล วางเส้นทางเที่ยว ฮกเกี้ยนทันที คอนเซ็ปท์การเดินทางที่วางไว้ ทรูปนี้มี 3 คำ... “เที่ยวสนุก มีสาระ ไม่ทรมานสังขาร (เกินไป)”

ตามคอนเซ็ปท์นี้ พอไปถึงฮกเกี้ยนเราจะไม่ซื้อซีดี ทีวีหรือทีวีรายวันที่ตระเวนรับลูกทีวีจากโรงแรม พาไปปล่อยตามจุดท่องเที่ยว ถึงเวลาकिनก็พาไปกิน

หมดวันก็พาส่งกลับโรงแรม วิธีนี้เราจะได้รูปถ่ายกลับ มาเป็นตั้ง ๆ แต่ไม่สนุกทั้งไม่ได้สาระ การเที่ยวให้ได้ สาระจะต้องลองขึ้นรถลงเรือ ลองผัดลองถูกปะปนไป ในหมู่บ้าน ไม่รู้อะไรก็ “ตุ้ยปู้ฉี..” แล้วก็ถาม

อ้อ.. มีข้อยกเว้น 2 ข้อที่ไม่แนะนำให้ทำเอง คือเมื่อ ต้องเดินทางออกนอกเมืองไกล ๆ แล้วต้องพักค้างคืน ที่นั่น 2 เรื่องนี้ผู้เขียนให้บริษัททัวร์ที่เมืองไทยจัดการ ให้แต่เนิ่น ๆ ก่อนออกเดินทาง มิเช่นนั้นชีวิตอาจมอด ม้วยด้วยการไปยื่นต่อคิวแย่งคนจีนซื้อตั๋วรถไฟ หรือ อาจต้องห้อยต้องแต่งหาที่นอนไม่ได้เพราะถูกคนจีน แย่งที่นอนไปนอนหมด... คิดดูนะคะ คนพันกว่าล้าน.. ต่างก็มีเงิน..พร้อมที่จะใช้เงินซื้อความสำราญใจจาก การท่องเที่ยวทั้งนั้น.. ตีว่าออกเที่ยวกันคนละครึ่งต่อ ปีก็พอ.. แค่นี้เราก็แย่แล้ว !!

ผลสุดท้ายออกมาเป็น “ฮกเกี้ยน..เที่ยวไปเขียนไป” ทรูปสั้น ๆ 6 วันที่ท่านผู้อ่านอยู่นี้แหละคะ

เส้นทางเที่ยวที่วางไว้เป็นดังนี้.. ออกเดินทาง จากกรุงเทพฯ บินไปลงเซี่ยเหมิน เอาเซี่ยเหมินเป็น ฐานพักรบ รุ่งขึ้นนั่งรถไฟความเร็วสูงขึ้นเหนือไป เที่ยวอุทยานแห่งชาติอู่อี้ซานหมดไปเลย 3 วัน แล้ว นั่งรถไฟความเร็วสูงกลับเซี่ยเหมิน รุ่งขึ้นนั่งรถไฟ ความเร็วสูงอีกครั้งออกไปเฉวียนโจว ตกเย็นกลับ มาอนเซี่ยเหมินอีก วันสุดท้ายนั่งเรือเฟอร์รี่ข้าม ไปเที่ยวเกาะกู่ลิ่งอวี (เกาะเป็ยโน) กลับมาแพ็ค กระเป๋า ขึ้นเรือบินกลับบ้าน ถึงกรุงเทพฯประมาณ 3 ทุ่ม

เป็นไงคะ.. พร้อมไปลุยฮกเกี้ยนกับเราหรือยัง ?

ไขมันในเลือดสูง เพชรมาตเฌียบ

ปัจจุบัน .. โรคไขมันในเลือดสูง เป็นปัญหาสำคัญที่พบได้ในประชากรทั่วไป .. ทุกมุมโลก ..
ความสำคัญของโรคไขมันในเลือดสูงคืออะไร ?
อาการของโรคไขมันในเลือดสูงนั้น .. เป็นอย่างไร ? เราควรต้องปฏิบัติตัวอย่างไร ?
วันนี้จะมาเล่าให้คุณผู้อ่านฟังกันครับ ..

ความสำคัญของโรคไขมันในเลือดสูง

โรคไขมันในเลือดสูง เป็นโรคที่ไม่ได้แสดงอาการผิดปกติใดๆ ออกมา .. แต่เป็นสาเหตุทำให้เกิดโรคหลอดเลือดแดงแข็งตัว (Atherosclerosis) ซึ่งเป็นสาเหตุของโรครุนแรงต่างๆ เช่น โรคหลอดเลือดหัวใจ โรคหลอดเลือดสมอง รวมทั้งโรคหลอดเลือดแดงส่วนปลาย (ขา)

ไขมันในเลือดมีกี่ชนิด ?

ปกติเวลาเราพูดกันถึงไขมันในเลือด .. เราก็นึกถึงคำว่า “คอเลสเตอรอล” แต่ในความเป็นจริงแล้ว .. เจ้าไขมันในเลือดนั้น .. มีอยู่หลายประเภทด้วยกัน ซึ่งแต่ละประเภท จะมีที่มาที่ไปแตกต่างกัน ซึ่งไขมันในเลือดที่เราจะเลือกตรวจกันทั่วไบนั้น มีอยู่ดังนี้

1.LDL-Cholesterol (Bad cholesterol - ไขมันตัวไม่ดี) เจ้าไขมัน LDL นี้ .. ถูกเรียกว่าเป็นผู้ร้ายก็เพราะว่า มันประกอบเป็นส่วนหนึ่งของ plaque (ตะกรัน) ที่เกาะอยู่ในผนังหลอดเลือด ทำให้หลอดเลือดเกิดความแข็งตัว ไม่ยืดหยุ่น .. ซึ่งถ้าหากเจ้าตะกรันนี้แตกตัว ก็จะทำให้เกิดลิ่มเลือดขึ้นมาได้ ..

ซึ่งลิ่มเลือดที่เกิดขึ้นนี้ก็จะอุดตันทางไหลเวียนของเลือด

.. ถ้าเกิดที่สมองก็เกิดอัมพฤกษ์อัมพาต

.. ถ้าเกิดที่หัวใจ ก็เกิดหัวใจขาดเลือดเฉียบพลัน

.. ถ้าเกิดที่หลอดเลือดที่ขา ก็ทำให้ขาขาดเลือด

ดังนั้น เราจึงต้องการ LDL ให้อยู่ในระดับต่ำที่สุด เท่าที่จะเป็นไปได้

2.HDL-Cholesterol (Good cholesterol - ไขมันตัวดี) ส่วนคุณ HDL นั้น .. ได้รับเกียรติให้เป็นพระเอกก็เพราะ คุณ HDL จะทำหน้าที่เป็นตำรวจคอยตรวจจับ LDL .. เมื่อพบ LDL ก็จะทำกวาด LDL ออกมาจากหลอดเลือด.. และนำไปสู่ที่ตับ .. ซึ่งเป็นที่ที่จะทำการย่อยสลาย LDL และขจัดออกจากร่างกายต่อไป ..

ดังนั้น .. เราจึงต้องการระดับ HDL ในระดับที่สูง พบว่า .. ระดับ HDL ที่มีขนาดสูงนั้น สามารถป้องกันการเกิดโรคหัวใจขาดเลือดเฉียบพลัน และโรคหลอดเลือดสมองเฉียบพลันได้

ในขณะเดียวกัน .. ระดับ HDL ที่ต่ำ จะเป็นการเพิ่มปัจจัยเสี่ยงในการเกิดโรคหัวใจขาดเลือดเฉียบพลัน

3.Triglyceride (ไตรกลีเซอไรด์) ส่วน Triglycerides นั้น .. เป็นไขมันอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งใช้เป็นตัวกักเก็บพลังงานส่วนเกินของความต้องการจากอาหารที่เรากินเข้าไป .. หรือพูด

ง่ายๆ เป็นไขมันตัวอ้วนนั่นเอง ..

ดังนั้น ระดับ Triglycerides ที่สูง จึงมีสาเหตุมาจากภาวะอ้วน, โรคเบาหวาน, การไม่ได้ออกกำลังกาย, การสูบบุหรี่, การดื่ม alcohol และการบริโภคอาหารที่มีคาร์โบไฮเดรตปริมาณมาก

พบว่า ระดับ Triglyceride ที่สูงนั้น .. ก็สัมพันธ์กับโรคหัวใจเช่นเดียวกัน .. แต่อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่า .. ผู้ที่จะมีระดับ Triglyceride สูงได้ .. ก็คือผู้ที่เสี่ยงต่อโรคหัวใจอยู่แล้ว .. นั่นเอง

4.Total cholesterol (คอเลสเตอรอลรวม) ก็คือเป็นผลรวมของ LDL , HDL และ Triglyceride นั่นเอง .. แต่ไม่ได้เป็นการเอาไปบวกกันดื้อๆ นะครับ .. มันมีสูตรคำนวณอยู่จ้า ..

ควรได้รับการตรวจเลือดเพื่อดูระดับไขมันเมื่อใด ?

เนื่องจากโรคไขมันในเลือดสูงนั้นไม่แสดงอาการ .. ดังนั้น เราจึงควรทำการตรวจคัดกรอง (Screening) ในประชากรทั่วไป โดยสามารถแบ่งได้ตามอายุ และปัจจัยเสี่ยง ดังนี้ ..

- **เพศชาย** ในรายที่ไม่มีปัจจัยเสี่ยงของโรคหลอดเลือดหัวใจ ควรเริ่มตรวจตั้งแต่ อายุ 35 ปี ส่วนในรายที่มีปัจจัยเสี่ยง เช่น เบาหวาน, มีประวัติโรคหลอดเลือดหัวใจในครอบครัว, มีประวัติโรคไขมันในเลือดสูงในครอบครัว ควรตรวจตั้งแต่อายุ 20 ปี

- **เพศหญิง** ควรเริ่มตรวจตั้งแต่อายุ 45 ปี ถ้าไม่มีปัจจัยเสี่ยง และตรวจตั้งแต่อายุ 20 ปี ถ้ามีปัจจัยเสี่ยง

เป้าหมายของระดับไขมันที่เหมาะสม ?

จากที่เล่าให้คุณผู้อ่านได้เห็นภาพคร่าวๆ ของไขมันในเลือดนั้น .. ก็จะเห็นได้ว่า ไขมันที่เราสนใจกันจริงๆ ก็คือ

- **LDL-Cholesterol ไขมันตัวไม่ดี** (สูง จึงไม่ดี)

เดิมตามตำรา หรือตาม guideline ที่เกี่ยวกับไขมัน จะกำหนดค่าๆ หนึ่งออกมา .. ว่าเราไม่ควรมียกระดับ LDL เกินเท่านั้น เท่านั้น .. แต่ปัจจุบันจากการศึกษาวิจัยต่างๆ สรุปได้ว่า .. คนแต่ละคนนั้น เป้าหมายของ LDL ไม่เท่ากัน ขึ้นกับปัจจัยเสี่ยงต่อโรคหัวใจที่ตัวเองมี

ถ้ามาลงรายละเอียดในที่นี้ .. ก็คงจะลึกเกินไป ..

- HDL-Cholesterol ไขมันตัวดี (ต่ำ จึงไม่ดี)

เป้าหมายของ HDL นั้น .. แบ่งได้ตามเพศ

เพศชาย <40 mg/dl ถือว่ามีปัจจัยเสี่ยง

เพศหญิง <50 mg/dl ถือว่ามีปัจจัยเสี่ยง

- Triglyceride ไม่ได้เกี่ยวกับปัจจัยเสี่ยงของโรคหัวใจโดยตรงนัก .. แต่พบว่า ถ้าระดับ Triglyceride ในเลือดสูงเกิน 500 mg/dl จะทำให้เกิดภาวะตับอ่อนอักเสบได้

จะเห็นได้ว่า ผลเลือดไขมันที่เราควรใส่ใจกันมากๆ ก็คือ LDL กับ HDL นั่นเอง ..

สถานการณ์โรคไขมันในเลือดสูงในประเทศไทย

สำหรับอุบัติการณ์โรคไขมันในเลือดสูงในประเทศไทยนั้น ได้มีการศึกษาโดย China National Diabetes and Metabolic Disorders Study Investigators ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสาร Circulation ปี 2012 โดยเป็นการ

ศึกษาในประชากรทั่วประเทศจีน จำนวน 46,239 คน

เป้าหมายในการศึกษาคือ ต้องการทราบว่า ในประเทศจีน มีผู้ที่มีไขมันในเลือดสูงปริมาณเท่าใด ..

พบว่า มีประชากรในกลุ่มตัวอย่างมีระดับไขมัน LDL (ไขมันตัวไม่ดี) ในเลือดสูงเกิน 190 mg/dl เท่ากับ 3.0% ซึ่งเมื่อคิดเป็นประชากรทั้งประเทศ จะเท่ากับ 29 ล้านคนเลยทีเดียว

ในขณะที่เดียวกัน มีประชากรในกลุ่มตัวอย่าง มีระดับไขมัน HDL (ไขมันตัวดี) ในเลือดต่ำกว่า 40 mg/dl เท่ากับ 22.3% หรือเทียบเป็น 214.9 ล้านคน !!

จะเห็นว่า โรคไขมันในเลือดสูงในประเทศไทยนั้น พบได้เป็นจำนวนมาก .. ซึ่งถ้าหากไม่ได้รับการดูแลรักษาอย่างเหมาะสมแล้ว ในอนาคตย่อมมีผู้ป่วยโรคหลอดเลือดหัวใจจำนวนมากตามมาได้อย่างแน่นอน

ถ้าอย่างไรรจึงจะใกล้เคียงไขมันตามเป้าหมาย?

เนื่องจากโรคไขมันในเลือดสูง เป็นสาเหตุของโรคต่างๆ อย่างที่ได้เล่าให้ฟังเบื้องต้น ดังนั้น .. เราจึงควรควบคุม

ให้ระดับไขมันในเลือดอยู่ในระดับที่ดี .. ซึ่งสิ่งที่ควรทำ เพื่อควบคุมระดับไขมันในเลือดให้เป็นตามเป้าหมาย ก็คือ

- ออกกำลังกาย เป็นการออกกำลังกายที่มีการขยับเขยื้อนร่างกาย เช่น เดิน วิ่ง ว่ายน้ำ ปั่นจักรยาน ส่วนการยกน้ำหนัก เพาะกาย .. ไม่เกี่ยวจ้า

- หลีกเลี่ยงของทอด ของเค็ม ของหวาน ของมัน .. ของอร่อยๆ ทั้งนั้นเลย ซึ่งในปัจจุบัน จะมีการระบุระดับแคลลอรี่ที่เราจะได้รับ .. ซึ่งเป็นมาตรการป้องกันที่ดี ที่จะให้เราฉุกคิดนิดหนึ่ง .. ก่อนจะหยิบของใส่ปาก

- เพิ่มอาหารที่มีใยอาหาร เช่น ผักต่างๆ

- ถ้าอ้วน หรือมีน้ำหนักเกิน .. ก็พยายามลดน้ำหนักลงมา

- แต่ถ้าระดับไขมันในเลือดยังไม่ได้ระดับแล้ว .. ก็คงจำเป็นต้องกินยาลดไขมันครับ ..

สรุปส่งท้าย

โรคไขมันในเลือดสูง ไม่มีอาการ .. แต่เป็นสาเหตุสำคัญที่จะทำให้เกิดโรคหลอดเลือดแดงแข็งตัว ซึ่งส่งผลกระทบต่อต่างๆ กับอวัยวะสำคัญ เช่น หัวใจ สมอง ไปจนถึง หลอดเลือดส่วนปลายที่ขา ตามมาได้ ..

การตรวจคัดกรอง เพื่อให้ได้การวินิจฉัยตั้งแต่เนิ่นๆ รวมถึงการควบคุมระดับไขมันในเลือดให้อยู่ในเกณฑ์เมื่อเป็นโรคแล้ว .. จึงเป็นสิ่งสำคัญในการป้องกันไม่ให้เกิดโรคอันตรายต่างๆ ที่จะตามมาได้

คุณผู้อ่านสามารถส่ง email มาสอบถามปัญหา ด้านสุขภาพได้ที่ dr.pattveth@gmail.com

BANGKOK

Blossom

SHEVE SHEVA
PERFUME AND THE CITY

เจ็นจา

JeenJa

BEIJING

XIAN

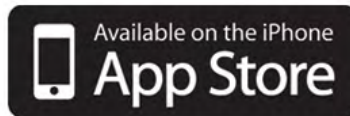
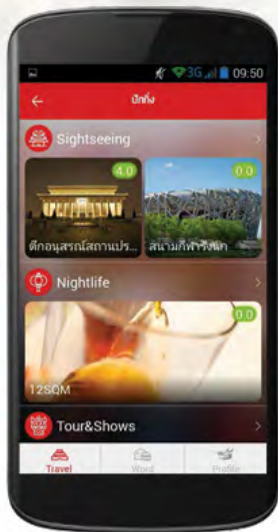
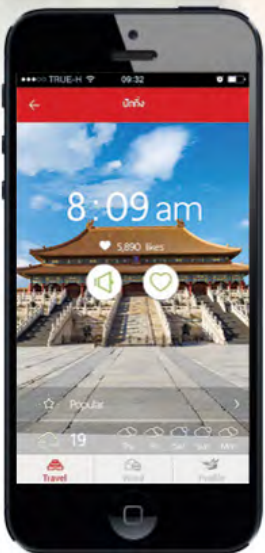
SHANGHAI

GUANGZHOU

ท่องเที่ยวแผ่นดินจีนที่กว้างใหญ่อย่างสนุกสนาน
ไปกับแอปพลิเคชันเจ็นจา

www.jeenja.com